

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ ΙΟΒΥ

ΑΡ 497

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΕΙΣ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ; ΟΧΙ!

Μ' όλα ταῦτα σὰς βεβαιῶ ὅτι τὰ καλλυντικὰ προϊόντα

EDELWEISS

κάνουν πραγματικὰ θαύματα, δηλαδή:

Ἡ ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ μεταβάλλει τὰ δόντια εἰς ἀληθινὰ μαργαριτάρια καὶ ἀφίνει μία εὐχάριστη δροσιά εἰς τὸ στόμα.

Ἡ ΚΡΕΜΑ δίδει εἰς τὸ δέγμα μία ἀπαλότητα ποὺ μοιάζει μὲ τὸ βελούδο.

Ἡ ΠΟΥΔΡΑ συμπληρώνει τὴν κρέμα καὶ καλύπτει ὁμοιογενῶς τοὺς πόρους.

Ἡ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ δίδει μία στιλπνότητα καὶ ἀνταύγεια εἰς τὰ μαλλιά καὶ

Τὸ ΣΑΠΟΥΝΙ μὲ τὸ ἀρώμα του τὸ γλυκὸ καὶ εὐάριστο ποὺ ὑπερέχει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα κάμνοντας ἕνα ἐξαιρετικὰ λεπτὸ ἀφρό, εἶνε ἀσυναγώνιστο γιὰ νὰ διατηρῇ τὸ δέγμα λευκὸ καὶ ἀπαλὸ.

Ζητήσατε λοιπὸν ἀπὸ τὰ Κεντρικὰ Φαρμακεία τὰ

προϊόντα EDELWEISS καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε.

Θὰ εἰσθε ὥραία καὶ ἐλκυστικὴ

Ἀπαραίτητον καλλωπιστικὸν διὰ κάθε Κυρίαν. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ προσώπου. Καθαρίζει τὸ δέγμα. Ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη. Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολὰς. Ἐκτὸς τῆς λιπαρῆς κρέμας, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται τὸν χειμῶνα, δύνασθε νὰ ζητήσετε καὶ

ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

στεγνὴ δια τοὺς θερινούς μῆνας.
Πωλεῖται παντοῦ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΑΓΟΡΑΖΩ!!

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ

ΦΙΛΙΠΣ & ΤΟΥΝΓΚΣΤΡΑΜ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ, ΕΙΣ ΔΙΑΥΓΕΙΑΝ ΦΩΤΟΣ, ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΑΓΙΟΝΕΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΑΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΩΘΙ ΤΙΜΑΣ:

10-25 Βατ	πρὸς Δραχ.	30
40 >	>	32
60 >	>	43
75 >	>	50
100 >	>	54
150 >	>	76
200 >	>	95
300 >	>	162

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΜΙΝΙΟΝ, ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟΛΑΠ, ΣΦΑΗΝΩΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ, ΜΑΤ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.

ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ, ΤΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ. ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΕΠΙΡΡΟΗΣ

Ἀπαντᾷ τὰ ἑκτοῦ... ὅλικά δι' ἐγκωταστάσεις.

Μία ἐπιστολή εἶνε ἀρκετὴ νὰ σὰς πείσῃ.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 56
ΚΑΙ ΣΑΤΟΥΡΙΑΝΔΟΥ (ΑΝΘ ΠΑΤΩ ΜΑ), ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 24-586.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΤΑΧΥΔΡ. ΚΙΒΩΤ. 61 ΑΘΗΝΑΙ

Σεβαστότης, ἐχεμύθεια ἀπέλυτος. Ἀποστείλατε μὲ κελλεν μὲ διεύθυνσιν σὰς ἢ, ἂν ἐπιθυμεῖτε, ποσὶν Postes Restantes μὲ σχετικὸν γραμματόσημον, ἵνα ὑμῶν περιστομαμένους ἐντύπους ἐδηγίας μὰς. Ἀρσὺς Γραφείου μὰς ἐπεκτείνεται ἀπὸ τὸν μέγαν Εὐρωπαϊκὸν ἀρχειοφυλάκιον ἐξωτερικῶν. Οἱ τοῦ ἀντι γραμματῶν ἀποστέλλονται ἀνὰ λόγον διεύθυν.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Εἰμεθα ἀποδίδει μόνον Μεταξοτὰ τὸ συμφέρον μὰς ἀπαιτεῖ τὰ καλὰ καὶ ἡμῶν μεταξοτὰ νὰ εἶνε καλὰ τὸς ἐκλεκτοῦ καὶ μοντέρνου καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἑρμού 3. Πλατεία Συντάγματος
Τηλ. 22-529

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ"

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς ἰαματικὰς πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε τὰτα ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ». Ἰαματικὰ παραπλεύρως θαλάσσης Κοπεσούλη. Τὰ ἰαματικὰ λουτρά τῶν διαφόρων Λευτροπέλεων Αἰαντῶν, ΝΩΝ-ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τὰς ἰαματικὰς λουτρὰ τῶν ὡς ἂν ἀναφερμένων ἰαματικῶν γῶν. Ἰατρικὰ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελεῖα ἀνακατασκευαί. Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.-8 μ.μ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΣΤΕΦΑΝΩΝ, ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΩΝ ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΩΝ

ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΗ-ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 3 Παραπλεύρως Συναγώνου

Εἰμεθα οἱ πλέον φθηνότεροι εἰς ὅλα	
Στέφανα ἀπὸ 25 δρχ. ἕως 600-1000	
Βαπτιστικά > 100 > 1000-5500	
Μπομπονιέρες > 1 > 75-150	

Προσέξατε, ἐπισκεφθῆτε μὰς καὶ θὰ βρῆτε τὰ φθηνότερα καὶ τὰ νὰ οὐχέδια.

ΤΙΜΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩ Σ ΛΟΓΩ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

10 Σεπτεμβρίου 1933

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1161

ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

(ΤΟΥ ΡΙΒΕΡΑ)

ΕΞΟΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ

Ἦταν τόσο ὡμορφη, τόσο δροσερή!... Τὴν πλησίασα, τῆς μίλησα καὶ δὲν μπορῶ νὰ συνέλθω ἀκόμα. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ποτέμω. Καὶ ὅμως... Τὴν εἶδα, τῆς μίλησα, μὲ μίλησε. Ἀ, θεὲ μου!... Πῶς δὲν τρελλάθηκα ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ; Δὲν εἶνε πολλὸς μῆρος ποὺ περπατοῦσα σὲ μὴ πεδιάδα τῆς Γαλλικῆς επαρχίας Α... Ἐμένα κάπου στὰ περὶχωρα καὶ μὲ ἄρεσε νὰ περπατῶ τὰ βοῦδια στὸ δάσος, καὶ στὴν πεδιάδα, ὅπου ἠρώναται ἕνας πολλὸς μεσαιωνικὸς πύργος. Ἐνα βοῦδι, λοιπὸν, μὲ γεργίλοι, καθὼς πῆγαναι πρὸς τὸ μέρος τοῦ πύργου, εἶδα ἔξωθεν νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μου μὴ νὰ καὶ ἡμεῖς γυναικα, ντυμένη α' ἕνα μαῖσο μαρὸ φόρεμα, πολὺ μικρὸν γιὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴ. Ἐνας μαῖσος πάλος σκέπαζε τὸ κεφάλι της. Προχωροῦσε πρὸς ἐμένα, χαμογελῶν, σὰν νὰ μ' ἐγνώριζε. Καὶ καθὼς βρέθηκα πολὺ κοντὰ της, τὴν χαμέτηρα. Κι' ἐκείνη μὲ εἶπε μὲ μὴ φωνὴ μελωδική: — Σὰς ἀόσεις, κύριε, αὐτὴ ἡ τοποθεσία; — Πολύ, τῆς ἀπάντησα. — Ἀλλὰ καθὼς τὴν καίτασα, μὲ ἔρε νὰ τῆς πῶ: — Μὲ ἀρέσετε ἀπὸ πάντων ἀοεί; — Ἀ, πόσο ἦταν ὥρα! Ὑψηλὴ, λυγρὴ, μὲ πρόσωπο πολὺ γλυκὺ, ἀλλὰ φωτισμένο θεοπέσια ἀπὸ διὰ μαύρα φλογερὰ μάτια. Καὶ τὸ στόμα της ἦταν μᾶλλον παρὸν, ἀλλὰ τόσο ὥραιο, τόσο ἐκφραστικὸ! Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τί ἔπαιζε τόσο ἀγάπὴ στὴν ἐξοχή, ἐκείνη πεδιάδα, μὴ τόσο νὰ καὶ ὥραία γυναικα. Ἀλλὰ σκέφτηκα ὅτι θὰ ἦταν καὶ αὐτὴ ὡμορφιά, ἡ ὁποία ἀναγορεύει τὴν ἀνθρώπου νὰ περπατῇ τὰ

βοῦδια, γύρω ἀπὸ τοὺς παλιούς ἐπιμνηστικούς. Σὲ λίγο ἡ παρῶν ὥραία γυναικα ἤθε ἀκόμα πὰς κοντὰ μου, καὶ μὲ ρώτησε: — Μοῦ ἐπατρέτε κύριε μὰς; — Σὰς παρακαλῶ, εἶπα ἐγώ, ἐνθουσιασμένος, μὲ τὴν ἐλπίδα, πῶς μποροῦσα νὰ ἔχω κάποια περιπέτεια μὲ τῆς. Καὶ ἄρχισε νὰ περπατῇ στὸ πᾶσι μου. — Εἶνε, ἀλήθεια, πολὺ ὥραία ἔδο, εἶπε σὲ λίγο, ἀλλ' ἦταν πολὺ πὸ ὥραία ἄλλοτε. Καὶ ἀναστρέψας. — Πότε ἄλλοτε; ρώτησα. Καὶ ἡ μυστηριώδης κυρία ἀπὸ ἀπάντησε: — Τὸν καιρὸ ποὺ μ' ἀγατοῦσε ὁ Ρενέ. Δὲν ἔξεω γιὰ τὰ λόγια της αὐτὰ μὲ τῶρα. Πῶς εἶσι ἀμέσως, πρὶν μὲ γνωρίσει ὥραία καλὰ, ἄρχισε νὰ μὲ μιλᾷ γιὰ τοὺς ἐρωτὰς της: Ἦταν μὴ ἐπαύλα, ἡ μὴ τρελλή; Γύρισα καὶ τὴν καίτασα. Ἐκείνη καίτασε κάτω ἀπὸ τὴν γῆ, καὶ φωνοῦσαν σὰν δνειροπαρμένη. — Καὶ ποὺ εἶνε τώρα ὁ Ρενέ; τῆς ρώτησα. — Τοῦ κακοῦ τὸν ἀναζητοῦμαι, μὲ εἶπε ἡ ἀγνωστὴ μαυροφόρα. Φαίνεται ὅτι ἀναζητοῦσε σ' ἄλλες ἀφίσεις. Τὰ μυστηριώδη αὐτὰ λόγια, μ' ἔβαναν νὰ φοβηθῶ ἀκόμα περισσότερο, μὴπως ἡ ἀνιγματοειδὴς μου συνοδὸς ἦταν τρελλή. — Ποῦ μένετε, τῆς ρώτησα.

— Μένω εκεί, μοιρολόι μου;
— Πού, εκεί;
— Στόν πύργο.
— Στόν ερειπωμένο αυτόν πύργο;
— Μάλιστα.
— Μόνη;
— Ναί.
— Και δὲν φοβάστε;

Ἡ παράδοξη γυναίκα γέλασε τότε ἕνα γέλιο παράξενο, ἀπόκοσμο, ἕνα γέλιο πού μ' ἔκανε νά ριγίσω συγκρομο.

— Γιατί γέλατε; ρώτησα.
Ἐκείνη τότε ἔβγαλε σοβαρή καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Θέλετε, λοιπόν, νά με συνοδεύετε ὡς στήν κατοικία μου; Ἄν ἦταν ὁ Ρενέ ἐδῶ θά ἔζηλευε ἴσως. Ἀλλά δὲν εἶνε ἐδῶ. Τοῦ κάκων τὸν περιμένω νά ξαναγυρίσῃ. Φύγαμε μαζί, ἀλλ' ἐκεῖνος πήρε ἄλλον δρόμο. Τοῦ κάκων τὴν ἀναζητήσα παντοῦ. Δὲν τὸν βρήκα πουθενά. Τὸ Σάββατον ξέρετε, εἶνε γεμάτο κόσμους, γεμάτο ἀστέρια. Πού νά ξέρω σὲ ποῖ ἀπ' ὅλα πήγε ὁ Ρενέ; Ἐλάω πὸς ἴσως ξανάβρῃ αἶψα νά μ' εἶσθ' ἐδῶ. Ἰσὼς ἔρθει κανένα βράδυ. Ἰσὼς τὸν συναντήσω αἶψα, καθὼς συνάντησα ἐσάς.

— Ἐχεῖ πεθαίνει ὁ Ρενέ; τὴν-
μηνά νά ρωτήσω.

Ἡ μυστηριώδης γυναίκα μ' ἐκί-
ταξε τότε μὲ μεγάλη ἀπορία, καὶ
μοῦ εἶπε:

— Ἐσείς δὲν ξέρετε ὅτι δὲν ὑ-
πάρχει θάνατος;

Τὸ βλέμμα της διαπέρασε σὰν
κοιμητὸν λεπιδί τὴν ψυχὴ μου. Ἐ-
γα ἀρχίσει περὶ νά φοβάμαι, ὁλομέ-
νης στήν πεδιάδα, τόσο ἀργά, μὲ
μὰ τρελλή. Γιατί ἐπέστηκα περὶ
ὅτι εἶχα νά κάνω μὲ μὰ τρελλή.
Ἦδεια νά φύγω, νά φύγω μα-
κριά της, ἀλλὰ καὶ δὲν μποροῦσα
ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ αὐτήν, ὥσταν
μὰ ἀκατανίκητη ἔλθεις νά μ' ἐρε-
νε κοντά της.

— Καὶ οἱ δικαί σας μένουν στόν
πύργο; ρώτησα.

Ἡ μαυροφρεσινὴ καίρια, ἔκανε
μὰ ἀόριστη κίνησι καὶ εἶπε:

— Οἱ δικαί μου; Τράβηξαν καὶ
αὐτοὶ ἄλλους δρόμους.

Ἐμιασε τώρα ἀντίκρου στόν πύ-
ργο. Νυχτερίδες φτερούγιζαν γύρω
μας. Καὶ σκεφτόμουν:

— Θὰ εἶνε ἐντελὸς τρελλή, ἄ-
φου μένει σ' ἕνα ερειπωμένο πύργο
μαζὺ μὲ τὰ νυχτοπούλια. Μὰ δὲν

ὑπάρχει κανεὶς δικός της νὰ τὴν περι-
στέλλῃ, νὰ τὴν κλείσῃ γιὰ θεα-
τεία σὲ κάποια φρενολογικὴ κλινική; Πῶς τὴν ἀφίουν ἔτσι; Καὶ εἶ-
νε τόσο ὁραία, τόσο νέα...

Ἐνας ἀέριαντος οὐκτος πλημμύρισε ἔξω-
θεν τὴν καρδιά μου γιὰ
τὸ φτωχὸ καὶ τόσο ὁραῖο αὐτὸ πλάσμα. Ὁ δὲν ἀνέβηκε τὴν μοῦ-
νον περιουσία γιὰ νὰ τὴν περιβάλλῃ, καὶ νὰ τὴν σώσῃ. Καὶ ποῖος
ξέρει, ἴσως νὰ γινόταν καλὰ.

Τὴς εἶπα λοιπόν, προστατευτικά:

— Θέλετε νά ἔρθετε μαζί μου; Θέλετε νά ἐγκαταλείψετε αὐτὸν
τόν ερειπωμένο πύργο, καὶ νά ἔρθετε μαζί μου;

— Κι' ἂν φύγω ἀπ' ἐδῶ, πῶς θά μ' εἶσθ' ὁ Ρενέ;

— Θὰ τὸν εἰδοποιήσουμε ὅτι ἀλλάξατε κατοικία.

— Καὶ πού θά τὸν εἰδοποιήσουμε; Τ' ἀστέρια
εἶνε τόσο πολλὰ...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ ὁραία τρελλή,
σμίωσε τὰ μάτια της καὶ κτύπησε τ' ἄστρο.

Σὲ λίγο φθάσαμε στόν πύργο. Ἡ παράξενη γυ-
ναίκα σταμάτησε καὶ μοῦ εἶπε:

— Καλὴνύχτα σας!

Καὶ γρήγορα ἡ γρήγορα ἔξαφανίσθηκε μέσα
σὴν μεγάλη σκοτεινὴ εἰσοδὸ τοῦ σκυθρωποῦ κα-
ρίου.

Ἐγὼ ἔμεινα γιὰ μερικές στιγμὲς σὰν ἀπολιθω-
μένος. Πολλὰ μαζὺ αἰσθήματα ἔπληγαν τὴν ψυχὴ
μου. Ὁ φόβος, ὁ οὐκτος, ὁ θαυμασμός. Καὶ μὲ θα-
ρεια καρδιά, γύρισα πίσω.

Ὅταν ἔφθασα σὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο δέον ἔμεινα,
σ' ἕνα γειτονικὸ μὲ τὸν πύργο προσάγειο, διηγρήθη-
κα στόν ξενοδόχον τὴν παράδοξη περιπέτειά μου.

Κι' ἐκείνος μοῦ εἶπε:

— Εἰδате λοιπόν καὶ ἐσείς τὸ φάντασμα τῆς
μαρκαίρας!

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ξενοδόχου μὲ κατατάραξαν.
— Τὸ φάντασμα; Πρὸ φάντασμα; ρώτησα. Ἐγὼ

εἶδα μὰ γυναίκα ὁλοζώντανη. Μοῦ μίλησε καὶ τῆς μίλησε.

— Ναί, νὰί, ξέρω, ἐπέμεινε ὁ ξενοδόχος. Σὰς μίλησε γιὰ τὸ
νέ. Δὲν εἶνε ἔτσι; Πάνε διακόσια χρόνια ἀπὸ τότε... Ἀπὸ τότε
ἰδιοκτητὴς τοῦ πύργου, ὁ μαρκαίρας, σκότωσε τὴν γυναίκα τὴν
τόν φίλο της, τὸν ἱππότη Ρενέ. Καὶ φαίνεται πὸς μετὰ τὸν θάνατό
ἡ ψυχὴ τὸν δὲν ἔβρισκε. Ἐστὶν τοὺς τινὲς ὁμοίαν. Ὅτι οἱ
στὰ τοὺς. Ἡ ψυχὴ τοῦ Ρενέ ἔβρισκε φαίνεται σὲ ἄλλους κόσμους.
ἡ ψυχὴ τῆς μαρκαίρας ἔμεινε ἐδῶ, στόν πύργο. Καὶ περιμένει
ζῶς τὸν Ρενέ, καὶ αὐτὸς δὲν ἔρχεται. Καὶ γι' αὐτὸν τὸ φάντασμα
γυρνάει ὁλόγυρα στόν πύργο, ἀναζητῶντας τὸν ἀγαπημένο της.
Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ἂν καὶ φοβόμουν πολὺ, πῆγα, συνοδεύοντας
τὸν ξενοδόχον, στόν παλιὸ πύργο.

Δὲν συναντήσαμε ἐκεῖ μέσα καμιά ψυχὴ ζωντανή.

Ὁ ξενοδόχος μ' ὡδήγησε τέλος σὲ μὰ αἶμα, στόν πύργο τῆς
αἶμα. Ὁ ξενοδόχος ἀκόμα μερικές προσπογραφίες. Ριγώντας ὡς
ἐλθὼ τῆς ψυχῆς μου, ἀνεγνώρισα σὲ μὰ ἀπὸ τῆς εἰκόνος αὐτῆς τῆς
νυχματικῆς γυναίκα μὲ τὰ μαύρα.

— Αὐτὴ δὲν εἶνε ἡ γυναίκα πού συνάντησε χθὲς καὶ πού
μισες γιὰ τρελλή; μὲ ρώτησε ὁ ξενοδόχος.

— Ναί, ἀπάντησα τρώγοντας.

— Εἶνε ἡ μαρκαίρα, ἡ μαρκαίρα, ἡ μαρκαίρα, ἡ μαρκαίρα,
μαρκαίρα, πού περιμένει τὸν Ρενέ, εἶπε ὁ ξενοδόχος.

— Πάνε, πᾶνε γρήγορα, πᾶ-
σα, μοῦ φαίνεται πὸς θά γυρῶ
θὰ ἂν μὲ μὴν ἴδιο ἄστρο ἐδῶ.

Μὰ πῶς λοιπόν; Εἶδα ἐν τῇ
τάτῃ: Δὲν ἦταν μὰ τρελλή καὶ
ποὶ εἶδα. Ἀλλ' ἡ νεκρὴ μαρκαίρα
πού ἀναζητᾷ τὸν περρωμένο
φτωχὸ της. Μὰ τί παρῶντα! Ἐ-
ταν τόσο ὁμοίαν, τόσο ὁμοίαν.
Καὶ τὴν εἶδα καὶ μ' ἐκίταξε
μοῦ μίλησε, καὶ τῆς μίλησε.

Θεέ μου... Δὲν ξέρω... Μὰ
μπορῶ νά ἰσχυρισθῶ ἀπὸ τῆς
τός ἀπὸ τὸν τόφον καὶ τὴν
πληθὴ, νοιώθω καὶ κατ' ἴδιο
παράξενο...

Μοῦ φαίνεται πὸς ἔχω ἴσως
τὴν περρωμένη μαρκαίρα
τόσο ὁμοίαν καὶ ποσὶ σὸν
της καὶ μετὰ τὸ θάνατό της.

Μὰ εἶνε τάχα ἡ μαρκαίρα
πού εἶδα; Ἡ εἶνε κάποια φαν-
τῶν ἡ ὁποία τῆς μοιάζει καταπλη-
ρῶς...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Δὲν ξέρω, Θεέ μου, δὲν ξέρω...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Ἡ λ ι ο γ έ ν ν η τ η, Ἐνταῦθα. — Ἡ μοντέρνες
ὁμορφες εἶνε πολὺ μακρές, ὅχι πολὺ μεγαλειότερες ἀπὸ
τῆς κατελλίνες.

Τὸ φθινόπωρον θά εἶνε πολὺ τῆς μόδας τὰ κείρινα,
τὰ πράσινα καὶ τὰ κόκκινα.

Τὸ μενεξεδέλιο κατελλίνα σας, μπορείτε νὰ τὸ φορέσετε μὲ του-
λέττα ἀσορτί ἢ ὁλόσπορη ἢ ὁλόσπορη.

Τὸ ν ἱ κ ἡ ν, Ἐνταῦθα. — Οἱ κίτρινοι στὰν γράφουν σὲ μὰ δεσπο-
νίδα ἢ σὲ μὰ κυρία, δρεῖλουν νὰ ὑπογράφουν μὲ ὁλόκληρο τὸ μερὸ
τοὺς ὄνομα καὶ τὸ ἐπίθετό τους. Ἡ δεσποινίδες καὶ κυρίες ὑπογράφουν
συνήθως μόνο μὲ τὸ ἀρχικὸ τοῦ μικροῦ τῶν ὀνόματος καὶ ἐπίθετό τους.

Ἡ νεαρές δεσποινίδες δὲν ἔχουν ἰδιαιτέρα ἐπισκεπτήρια μὲ τ' ὄνο-
μά τους, ἀλλὰ σημειώνουν ἐν ἀνάγκῃ τὸ ὄνομά τους σὲ ἐπισκεπτήρια
τῆς ἀμερῆς τους ἢ τῆς μεγαλειότητος τοὺς ἀδελφούς.

Ψ α ρ ο π ο ὐ λ α ν. — Τὸ καλύτερο μέσον γιὰ ἀφθονο γέφυμα εἶνε
τὸ ἔξῃς:

Μέλι... 15 γραμμάρια
Γλυκάνισος κοπανισμένο... 20 »
Ἐλαϊόλαδο... 5 »
Βάμμα βανίλλιας... 2 »

Γιὰ νὰ ἐλαφύσετε τὰ φρύδια, φτάνει ν' ἀλείψετε τὸ δόλωμα μὲ λίγο
αὐτὸ τὸ παραπάνω μίγμα.

Ἐ λ έ ν η ν Κ. Χουτὶν Πεταλούδαν καὶ Κ. Γ. — Νὰ μεταχειρίζε-
στε γιὰ τὰ νύχια σας τὸ ἔξῃς αἶμα:

Celluloide... 1 gr.
Acétone... 20 »
Ether sulfurique... 10 »
Acétate d'amyle... 20 »

Τὸ βερνίκι αὐτὸ διατηρεῖται στὰ νύχια ἐπὶ 10—15 μέρες.

Ν η σ ι ω τ ο π ο ὐ λ α ν καὶ Χ α ρ ἰ κ λ ε ι α ν Χ. — Σὰς συνι-
στό γιὰ τὰ φρύδια σας τὸ ἔξῃς «Cosmétique»:

Savon fin pulvérisé... 100 gr.
Nir de tunique fin... 20 »
Eau distillée... 30 »
Gomme pulvérisée... 5 »
Essence de jasmin... 2 »

Θ ε σ δ ὶ ρ α ν Ν., Ἐνταῦθα. — Τρίβετε τακτικὰ τὰ δόντια σας
μὲ ἁλάτι τῆς κουζίνας.

Ὁ λ γ α ν Μ., Θεσσαλονίκη. — Τὸ χόσμιμα πού εἶνε τῆς μόδας τώ-
ρα τελευταία σὲ Παρίσι εἶνε τὸ ροζ. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ βάψετε ροζ
τὰ φρύδια σας καὶ γὰρὸς ὑμῶν εἶστε ξανθοί, θά
σὰς ἡγαῖναι πολὺ αὐτὸ τὸ χόσμιμα.

Τὸ ὁ ἄ ν α ν Π., Θεσσαλονίκη. — Μὴ δι-
σέσετε στὶς διάφορες οὐκλαίες. Σπάνιος ἡ εὐνο-
παῖδες κρέμες δὲν περιέχουν υδρογόνο. Ἐξαιρέτως
θετε νὰ μεταχειρίσετε τὴν κρέμα μὲ τὸ ἐλαϊόλαδο
ἀπὸ σὰς ἀφείλῃσε ἥδη τόσο. Ὅχι, δὲν ἀνταπο-
σπεύω κανένα Ἰνστιτούτο Καλλόνης.

Ζ α ν έ τ τ α ν Μ α κ κ ὶ ρ α λ ν τ., Ἄλ-
φετε κάθε βράδυ τὸ πρόσωπό σας μὲ μίγμα ἀπὸ λε-
πτὸ ἄστρο οὐζοῦ, γνήσιο μέλι τοῦ Ὑμητοῦ
καὶ λίγο γάλλο, πολὺ φρέσκο καὶ ἀγνό.

Ρ ω έ ἄ ν η ν, Ἐνταῦθα. — Τὸ χόσμιμα πού εἶ-
νε περισσότερο τῆς μόδας ἐφέτος, εἶνε τὰ θαλαμώ-
λια. Θὰ φορεθῶν τόσο τὰ πλατεῖα θαλαμώλια ἀπὸ ἑ-
σῆμ, ἢ χρυσάφι, ὅσο καὶ τὰ πολὺ λεπτὰ ἀπὸ πλα-
τῖνα ἢ ἀπὸ μέταλλο ὁσμωμένο.

Θὰ φορεθῶν ἀσκέτα καὶ τὰ μακρὰ σαναλα-
κα, ἀλλὰ τὸ θοῶν, μὲ νεκροτὲ φορεμένα.

Χ ρ ε ἄ ν θ η ν. — Μὴν ἀτελείψετε. Ἐχε-
τε ὑπομονὴ καὶ θάρρος καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ ν' ἀπο-
καλυφθῇ ἡ ἀλήθεια.

Βεβαίως, θὰ ἦταν καλύτερα, ἂν τοῦ δίνετε μὰ
ἐξήγησι εἰσὶς ἡ ἴδια, προσωπικῶς.

Φ ἰ λ ο μ α θ η ν. — Ὅχι, δὲν γυλὸν ποτὶ τὸ
χερὶ μὰς νεαρές δεσποινίδες. Δὲν εἶστε ὑποχρεω-
μένος νὰ στείλετε ἀντὶ τὴν κόρη τοῦ προῖταμῆ-
νου σας. Μπορεῖτε ὑμῶν νὰ μεταχειρίσθε.

Ἡ ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Μπλούζα ἀπὸ κρέν-νέ-σιν γαρνιρισμένη μὲ
ἀσφύ.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπελῶτας ἱκανοποι-
ητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παν-
τὲς εἰδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ἐ-
λκλῆρες βιβλιοθηκῆς. Γράψατε: «Μπουκέ-
το», Λέκκ 7, Ἀθήνας.

Η MONTAIN

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΖΟΥΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΝΑ ΦΕΡΡΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Χρόνια έχουν περάσει... Στο άγροκτημα του δόν Αδγουστίνου ζή τώρα ο δόν Φάβιος μαζί με την κόρη του Ροζάριο, της οποίας η μητέρα, η άρσεν Ροζάρια, έχει πεθάνει. Ο δόν Φάβιος λείπει από ημέρες στην Κολιάδα του Χρυσού όπου έχει πάει να επισκευάσει την αποστολή ενός φορτίου χρυσαφιδού. Μα η μέρες περνούν κι η αποστολή, η οποία έπρεπε να έχει επιστρέψει, δεν φαίνεται πούθενά. Η Ροζάρια ανησυχεί τρομερά για τον πατέρα της και στέλνει τον πιστότατο κτηματούχο Ματαζιέ με μερικάς άρνες, με την εντολή να προχωρήσει ως ένα σημείο της έρημου και με την ελπίδα μήπως συναντήσει πούθενά τον πατέρα της... Στο τέλος, επειδή κι ο Ματαζιέ άργει να γυρίσει, μη μπορώντας πια να συγκρατήσει την αγωνία της, παίρνει το γενναίο Βουαρόζε, το θετό πατέρα του δόν Φάβιο και ξεκινούν μαζί για να βρουν, τι έχει συμβεί. Καθώς όμως προχωρούν στις έρημες, βρίσκονται έξαφνα μπροστά σε τέσσερες 'Ινδούς, οι οποίοι έχουν περικυκλώσει έναν έρημο όφιόφυλο τους και προσπαθούν να τον σκοτώσουν.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Βουαρόζε με μία γρήγορη ματιά ανέλκυσε όλες τις λεπτομέρειες της συνταρακτικής αυτής σκηνής. Τότε ένα επιφώνημα εκπλήξεως ξεφύγει απ' τα χείλη του κι' αμέσως φώναζε δυνατά:

—Κουράγιο, Βαχιάτ! Έβρτασε! Έσύ, Ροζάριο, μείνε εδώ... Και, ανγκράττος, ο παλιός κρηγός των δασών, ώριμος εμπρός.

Η Ροζάρια, χωρίς να υπακούσει στη σύστασι του, τον ακολούθησε αδιάστατα.

Αφελώς, η κραυγή του Βουαρόζε ήταν πολύ γνωστή στον 'Ινδό καβαλλάρι, γιατί του απάντησε με μία κραυγή χαράς.

Καθώς είχε γυρίσει το πρόσωπό του προς το Βουαρόζε, ο οποίος έτρεχε να τον βοηθήσει και με μερικά πηδήματα του άλλου τον βοήθησε στο πλευρό του, ο Βαχιάτ δεν είδε ότι ένας απ' τους αντίπαλους του επωφελήθηκε της σύνταξης αυτής απροσεξίας του και να γλιστρήσει πίσω του...

Ο 'Ινδός αυτός, οπλισμένος με μία μυτερή κλίμα, έτοιμαζόταν να τη χώσει προδοτικά στο νεφρό του καβαλλάρι, όταν ξαφνικά, ένας πυροβολισμός αντίχρησε.

Αμέσως ο 'Ινδός έβγαλε ένα ούρισμα λόνου κι' άφησε να του ξεφύγει το όπλο του: ο καρπός του χεριού του είχε γίνει κομμάτι...

Οι τρεις άλλοι 'Ινδοί, βλέποντας αυτή την απροσδόκητη βοήθεια που έρχόταν στον αντίπαλό τους, έκαναν μεταβολή και τ' έβγαλαν στα πόδια.

Αυτός που είχε πυροβολήσει και πληγώσει τον 'Ινδό, ο οποίος κοιτόταν τώρα μοιρασμένος κάτω, ήταν η Ροζάρια.

—Μπορώ! Όσο! Ροζάρια! φώναζε ο Βουαρόζε, ο οποίος είχε απληκτική την επείγουσα της συντροφιά του.

Ο Βαχιάτ πάλι, βλέποντας τη Ροζάρια να κρατάει στα χείλη της το περιστρόφο της, που άχνιζε αίμα, και τον ερυθρόδεσμο σκουριασμένο κατάρης, κατάλαβε ότι χροστούσε τη ζωή του σ' αυτή τη χαρτωμένη κι' ενεργητική νέα.

Εκείνη τη στιγμή, ο Βουαρόζε πλησίασε τον 'Ινδό, που τον είχε πληγώσει θανάσιμα ή σφαίρα της Ροζάρια, και του κατέρρεε στο κρανίο ένα τρομερό χτύπημα με το κοντάκι της καρμπίνας του, λέγοντας:

—Νά! Παρ' την αυτήν, παλληκάρι μου, για να ξεμερδεύουμε από σένα!... Θα ήταν καμμία να χαράμιζε τη μαλακότητά μου για σένα!

Αυτή τη φορά ο 'Ερυθρόδεσμος ξεφύγισε, χωρίς να βγάλει ανάσα.

Εν τώ μεταξύ η υπόρα πλησίαζε ολοένα και φαινόταν έτοιμη να ξεσπάσει: ο κεραυνός μοιγριζέ αδιάκοπα κι' η αστραπή ξεσκούει με τις έκτοφρωτικές λάμψεις τους τον ουρανό που είχε γίνει κατασκότεινος. Όλη η μεγαλοπρεπής και άγρια φύση γύρω φαινόταν ν' ανατριχιάζει από τη φωνή της καταγίδος, που έβγαλε από τα σύννεφα.

Ο Βαχιάτ πλησίασε το αλόγο του κοντά στο αλόγο της Ροζάρια και της είπε με φωνή επίσημη:

—Εγώ, ο Βαχιάτ, χροστώ σε σένα τη ζωή μου, κι' κόρη των Λεικών! Από δω και πέρα, η ζωή μου άνιχε σε σένα για πάντα! Δεν θα ξεχάσω ποτέ ότι κι' έσωσες!

Ο Βαχιάτ ήταν ένας άντρας εικοσιπέντε χρόνων περίπου, με κομμά κομμά και όλο νεύρα. Είχε πλατύ μέτωπο, στο οποίο ζωγραφίζονταν η ανδρεία κι' η τιμότητα, μάτια μαύρα γεμάτα φωτιά, μύτη καλογραμμένη, στόμα λεπτό και περιφρανο συγχρόως. Όλα, γενικώς, επάνω στον νεαρό αυτό πολεμιστή προδιάθεταν ευνόικα γι' αυτόν όποιον τον έβλεπε και προκαλούσαν τη συμπάθεια.

Ο Βουαρόζε, αφού έσφιξε μ' ένα καρδιόχητα το χέρι του Βαχιάτ, του είπε:

—Σε λίγο ή καταγίδα θα ξεσπάσει με δ.

'Ινδός του Νέου Μεξικού

λη τη νύχτα. Άς ξαναγυρίσουμε μαζί στο ύπστατιζό.

Ο Βαχιάτ δέχτηκε να τους συνοδεύει, κι' αμέσως κι' οι τρεις ξεκίνησαν με καλώς, διευθυνημένοι προς τη γροκνημία του δόν Αδγουστίνου.

Ένω έτρεχαν με όλη την ταχύτητα των αλόγων τους, ο Βαχιάτ πάλι τα κεφάλια τους, γινόταν ολοένα και πιο ασταθής. Τρομερό δρόντο, οι κεραυνοί άντηγούσαν από κοντά τους, η αστραπή πετούσαν σπίνες, σαν να φλογίζονταν ολόκληρο δάσος. Και έπειτα από τα πυκνά σύννεφα που είχαν χυθεί μελάγχρω, άρχισαν να πέφτει χείμαρροι νερού.

Οι τρεις καβαλλάριδες αναγκάστηκαν να διακόψουν την πορεία και κατέβηκαν κάτω απ' τα πυκνά φυλλώματα περπατώντας, που υψωνόντουσαν μέσα στην έρημιά.

Ο Βουαρόζε είτε τότε εγκαθίστατο στον Βαχιάτ:

—Νεαρό μου φίλε, είμαι εύτυχης γιατί η τύχη μας έστειλε σε σένα βγαίνοντας από τη δύσκολη θέση που βρισκόμαστε... Όσοι δεν μπορούν ποτέ να φανταστώ ότι η νέα αυτή κόρη απ' τα ξωκλήσια της γυναικότητάς μου απέναντί σου...

Και, απευθυνόμενος προς τη Ροζάρια, πρόσθεσε:

—Πρέπει να σου πω, παιδί μου, ότι ο Βαχιάτ μου απέδωσε κάποιον αξιοσημείωτη περίπτωση της ζωής μου, την άνδρα που την σφοδρότητα του...

—Πότε; ρώτησε μ' ενδιαφέρον η νέα.

—Ω! Θα ήθελα πολλά πράγματα να σου διηγήσω την ιστορία κι' τη χώρα... Φτάνει να σου πω ότι κάποτε οι 'Ινδοί, από τους οποίους είχα αφάσει μερικούς, με είχαν συλλάβει αιχμάλωτο τους και κι' είχαν δώσει επάνω στον πάσσαλο του μαρτυρίου... Έτοιμαζον να θυσιάσουν την τελευταία μου προσευχή, όταν, ξαφνικά, όταν ήμουν περὶ κάθε έλπιδα σωτηρίας, μ' απελευθέρωσε αυτό το γενναίο παλληκάρι. Μα και σε πολλές άλλες περιπτώσεις μου δόθηκε εύνοια κι' έκτιμηση τη γενναϊότητα, το θάρρος και την φρόνηση του Βαχιάτ.

—Αλήθεια φώναζε η Ροζάρια. Σας είχαν συλλάβει οι 'Ινδοί κι' σας είχαν δώσει στον πάσσαλο του μαρτυρίου;

—Ναι, παιδί μου! Απάντησε με τη γαλήνια φωνή του ο Βουαρόζε. Σου φάνετα περίεργο αυτό;... Τέτοιος κίνδυνος δεν άπαιτείται μίνα και στο μέλλον... Πούος ξέρει; Ίσως να τελειώσει κι' η ζωή σου από τα χτυπήματα των 'Ινδών... Τι τα θέλεις; Καλύτερα να δώσεις θάνατο, παρά ο θάνατος από αρρώστια και γηραιότητα.

Ένω ο Βουαρόζε πρόσφερε αυτά τα λόγια, ο 'Ινδός κατ' αμείωτο με βλέμματα γεμάτα θαυμασμό. Η νέα κόρη δεν παύει να τον τις πατιές αυτές, γιατί ο Βαχιάτ της είχε γίνει συμπάθος απ' όσα είχε γι' αυτόν ο Βουαρόζε.

Και από πού έτρεχε; ρώτησε τον 'Ινδό ο τελευταίος. Γιατί ήρθες να μας δής στο ύπστατιζό του δόν Φάβιο; Άλλως, όπως μου είχες υποσχεθεί, να μ' έφερνες με τον σου γιο, όταν συναντηθήκαμε για πρώτη φορά;

—Ερχομαι από τη φύλη μου, απάντησε ο Βαχιάτ, το οποίο το θέλω να τ' είνεσαι ξαφνικά, και πράγμα να θέλεις να γίνω το καταραμένο αυτό σενάριο Σακάι...

—Αφού έρχεσαι από τη φύλη σου, απάντησε μ' ενδιαφέρον ο παλιός κρηγός, ζούγκλας, μήπως συνάντησες στο δρόμο σου μια συνοδεία Λεικών προερχόμενη από την Κολιάδα του Χρυσού;

—Δεν συνάντησα κανένα απολύτως απάντησε αυτή του 'Ινδού, κι' ο Βουαρόζε, για πρώτη φορά, άρχισε να νιώθει κάποια ανησυχία για το Φάβιο και τους ετρόφους του. Ωστόσο, κρυφά, τον έλπιζε να μην συνέχισαν, ξαναρώτησε τον 'Ινδό:

—Και γιατί ψάχνεις να βρεις τον Ού Σακάι;

—Γι' να εκδικηθώ τον σκόλο αυτό που μου έλασε την άρραβονισματιά! Απάντησε ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

—Μά, παιδί μου Βαχιάτ, κι' εσύ, που είσαι εσύ ο νέος 'Ινδός, μ' έναν απεφρασμένο μίσους και όργης.

του αλφειού της άρραβονισματιάς μου...

Σωστή επακολούθησε, έπειτ' απ' αυτά τα λόγια. Έν τώ μεταξύ, η καταγίδα είχε κατέσει κάτω, η βροχή έπεφτε με λιγότερη δύναμη και τ' αστραπόβροντα γινότουσαν άραυότερα. Οι τρεις φίλοι μας έτρεπε να επωφελήθουν αυτής της ευκαιρίας, για να ξαναγυρίσουν στο ύπστατιζό, πριν νυχτώσει.

Πράγματι δέ, εγκατέλειψαν το καταγίδό τους και συνέχισαν το δρόμο τους, απορροφημένοι από διαφορετικές σκέψεις ο καθένας.

VI

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Ο ΠΕΠΕ

Λίγο μετά την επιστροφή του Βουαρόζε και της Ροζάρια, μαζί με τον Μαχιάτ στο ύπστατιζό, ξαναγύρισε κι' ο επιστάτης Ματαζιέ, ο οποίος, όπως θα θυμόνται οι αναγνώστες μας, είχε πάει προς συνάντηση του δόν Φάβιο και της αποστολής του χρυσού, κι' ο οποίος δήλωσε ότι δεν είχε ανακαλύψει κανένα ίχνος τους.

Ο Βουαρόζε, ο δόν Αδγουστίνος και προ πάντων η Ροζάρια, εννοώντας τώρα τις πιο ζωηρές ανησυχίες... Τι έσημαινε τάχα η καθυστέρηση αυτή; Μήπως οι 'Ινδοί ή οι Πειρατές της έρημου επέτεδαν στο δρόμο κατά της αποστολής και, αφού την λεηλάτησαν, σκότωσαν αυτούς που την αποτελούσαν;

Ο Βαχιάτ, όταν έμαθε τί συνέβαινε, έκανε άπαισιόδοξες σκέψεις για την τύχη της αποστολής, γιατί ήξερε καλά πόσο επικίνδυνα ήταν τα μέρη που διέσχισε η αποστολή. Μα δεν ανακοίνωσε σε κανένα τους φόβους του, γιατί δεν ήθελε να λυπηθεί περισσότερο το 'Ανθος της έρημου, όπως αποκαλούσε ποιητικά τη Ροζάρια.

Ένωσθε, πράγματι, ξεχωριστό ενδιαφέρον για τη νέα κόρη. Για πρώτη φορά, τώρα, η κόρη μας άλλαζε γνώσεις — της Ροζάρια — άναγκαζόταν μέσα στη σάχη του, την ανάμνηση της μητρίδας του, που του την είχε κλέψει ο Ού Σακάι...

Από το αίσθημα της καρδιάς του, αίσθημα γεμάτο σεβασμό, έδωκαλογέτο από τις συγκινητικές συνθήκες που τις όποιες είχε συναντήσει την Ροζάρια, καθώς και από την εγνωσμένη του της χροστούσε, γιατί το έσωσε τη ζωή... Έπίσης ο νεαρός 'Ινδός είχε γυμνηθεί από την άμωμία και τους τρόπους της νεας...

Έτσι, όταν ο Βαχιάτ θα έφτανε από το ύπστατιζό για να συνεχίσει την καταδίωξη του Ού Σακάι, θα έπαιρνε μαζί του μια γλυκιά ανάμνηση, που θα γέμισε τη φαντασία του...

Η άλλη μέρα ήταν Σάββατο... Σύμφωνα με μία παλιά ισπανική συνήθεια, οι ένοικοι του ύπστατιζού συγκεντρωνόντουσαν, μόλις νύχτωνε, στο παρεκκλήσιο, για να προσευχηθούν για το τέλος της εβδομάδας...

Η φωνή του εφημερίου, μονότονη και δραχνή, έλεγε διάφορες προσευχές, που οι εκκλησιαζόμενοι τις επανέλαμβαναν όλοι μαζί. Η Ροζάρια, γονατισμένη μ' ευλάβεια, προσευχόταν θερμά για τον πατέρα της, ο οποίος κινδύνευε ίσως εκείνη τη στιγμή...

Μα όσο απορροφημένη κι' αν ήταν από την προσευχή της, ξαφνικά, η καλπαριός ενός αλόγου, που μπήκε στην αυλή του ύπστατιζού, έτρεψε ως τ' αυτιά της.

Δεν πέρασαν ούτε δυο λεπτά, κι' η νέα κόρη, η οποία τώρα είχε γυμνηθεί της πόρτας, τη σιλοκέτα ενός ανδρός...

Στο άσπεκτο φως που έβριχταν τα κερά, η Ροζάρια αναγνώρισε αμέσως τον νεοερχόμενο, ο οποίος είχε βγάλει με σεβασμό το πλατύ του καπέλο του. Γι' αυτό, μόλις τελείωσε η δέηση, πετάχτηκε από τον έρθε προς αυτόν και φώναξε μ' άγωνία:

—Πέπε!

Η απάντηση έβγαλε της νέας, καθώς κι' η κραυγή της, είχαν τραβήξει την προσοχή των άλλων εκκλησιαζόμενων. Ο Βουαρόζε, ο δόν Αδγουστίνος, ο εφημέριος κι' οι ξένοι του ύπστατιζού, έτρεξαν αμέσως έσω και περιστοιχίσαν τη Ροζάρια και το γενναίο σύντροφο του πατέρα της.

Η επιστροφή του Πέπε μονάχου του, ή θλιβερή έκφραση του προ-

σώπου του, ή κόυρασι που ζωγραφίζονταν στα χαρακτηριστικά του — άποτέλεσμα μακρινής κι' επίπονης ιππασίας — δεν προσηγγελλαν τίποτε ευχάριστο.

Τα πρώτα λόγια που είπε ο Πέπε, αφού έσφιξε πρώτα τα έγκάρδια χείλια που απλώθηκαν προς αυτόν, δικαιολόγησαν τα προαισθήματα όλων.

—Ναι, είπε. Μας ούχτηκαν στο δρόμο 'Ινδοί και, αυτή τη φορά, ή επίθεσι τους ήταν όχι μόνο πολύ σοβαρότερη απ' τις προηγούμενες, αλλά κι' άματηρή...

Αμέσως όλων τα πρόσωπα σκοτεινίσαν. Μονάχα η Ροζάρια φαινόταν τώρα λιγότερο ταραγμένη, γιατί είχε μάθει καλά από τον Πέπε πως ο πατέρας της ήταν σίως και ζής.

Ο Πέπε συνέχισε έτσι την αφήγησή του, ενώ οι παριστάμενοι τον άκουγαν με βαθιά προσοχή:

—Την παραμονή της ημέρας που είχε όρισει ο δόν Φάβιος για την αναχώρησή της αποστολής, πολλές εκατοντάδες 'Ινδών ερυθρόδεσμων περιεπλώσαν την νύχτα τις εγκαταστάσεις μας στην Κολιάδα του Χρυσού. Βοηθούμενοι από τα σκοτάδια, κατόρθωσαν να πλησιάσουν τα όχυρώματά μας, τα οποία έπεξεύσαν να κρυφτούν, βγάζοντας τα συννησμένα τους ούρισματά.

Ήσαν βέβαια πως θα πετύχαιναν, γιατί είχαν εμπιστοσύνη στον αριθμό τους και γιατί ήξεραν πως εμείς είμαστε όλοι-όλοι σαράντα. Ο δόν Φάβιος όστόσο, σινηθισμένος από τους προηγούμενους αγώνες μας έναντι των διαβόλων, δεν τα έχασε καθόλου με την απροσδόκητη επίθεσή τους. Ήργανώς γρήγορα την άμυνά μας, και με τα τεκνάρια μας και τις καρμπίνες μας αποκρούσαμε την πρώτη επίθεσι των 'Ινδών...

Μα αυτοί, ξέροντας πόσο λίγοι είμαστε, δεν αποσύρθηκαν όριστινα. Έπαινελημμένοι, καθ' όλη την διάρκεια της ημέρας, επέτεδαν με μία μαγία ά-κούραστη έναντι των περιφραγμάτων μας, σπρωχνοντας οι μόνους δέ, σαν ένα λυσσομένο κοπάδι θηρίων. Μα κι' εμείς αποκρούσαμε νειμήφορα όλες αυτές τις επιθέσεις τους.

Κατά τα χαράματα τέλος, ο άγώνας αυτός έπαυσε. Με ούρισματά λίσσας οι 'Ινδοί αποτραβήχτηκαν, αφήνοντας καταγής πληθος νεκρών και πληγωμένων.

Έτσι τότε στο δόν Φάβιο:

—"Άς καταδιώξουμε τους 'Ινδούς, ένω φεύγουν!..."

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Πηδήσαμε αμέσως στ' αλόγά μας και κάνοντας μία ηρωική έξοδο, μίση, λιγοστήσαμε.

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Πηδήσαμε αμέσως στ' αλόγά μας και κάνοντας μία ηρωική έξοδο, μίση, λιγοστήσαμε.

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Πηδήσαμε αμέσως στ' αλόγά μας και κάνοντας μία ηρωική έξοδο, μίση, λιγοστήσαμε.

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Πηδήσαμε αμέσως στ' αλόγά μας και κάνοντας μία ηρωική έξοδο, μίση, λιγοστήσαμε.

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Πηδήσαμε αμέσως στ' αλόγά μας και κάνοντας μία ηρωική έξοδο, μίση, λιγοστήσαμε.

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Πηδήσαμε αμέσως στ' αλόγά μας και κάνοντας μία ηρωική έξοδο, μίση, λιγοστήσαμε.

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Πηδήσαμε αμέσως στ' αλόγά μας και κάνοντας μία ηρωική έξοδο, μίση, λιγοστήσαμε.

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Πηδήσαμε αμέσως στ' αλόγά μας και κάνοντας μία ηρωική έξοδο, μίση, λιγοστήσαμε.

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Πηδήσαμε αμέσως στ' αλόγά μας και κάνοντας μία ηρωική έξοδο, μίση, λιγοστήσαμε.

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Πηδήσαμε αμέσως στ' αλόγά μας και κάνοντας μία ηρωική έξοδο, μίση, λιγοστήσαμε.

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Πηδήσαμε αμέσως στ' αλόγά μας και κάνοντας μία ηρωική έξοδο, μίση, λιγοστήσαμε.

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Πηδήσαμε αμέσως στ' αλόγά μας και κάνοντας μία ηρωική έξοδο, μίση, λιγοστήσαμε.

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Πηδήσαμε αμέσως στ' αλόγά μας και κάνοντας μία ηρωική έξοδο, μίση, λιγοστήσαμε.

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Πηδήσαμε αμέσως στ' αλόγά μας και κάνοντας μία ηρωική έξοδο, μίση, λιγοστήσαμε.

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Πηδήσαμε αμέσως στ' αλόγά μας και κάνοντας μία ηρωική έξοδο, μίση, λιγοστήσαμε.

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Πηδήσαμε αμέσως στ' αλόγά μας και κάνοντας μία ηρωική έξοδο, μίση, λιγοστήσαμε.

Ναι! Ναι! μου απάντησε ο δόν Φάβιος.

Οι 'Ινδοί μ' είχαν δώσει στον πάσσαλο του μαρτυρίου.

με τα μαχαίρια μας και με τα κοντάκια των τουφεκιών μας, άσπια περισσότερο τον αριθμό των έχθρων μας.

—Πόσο λυπάμαι που δεν ήμουν μαζί σας! φώναζε ο Βουαρόζε, με μάτια που έλαμπαν.

—Γενναίε πατέρα μου! ψήφισες συγχρόως η Ροζάρια.

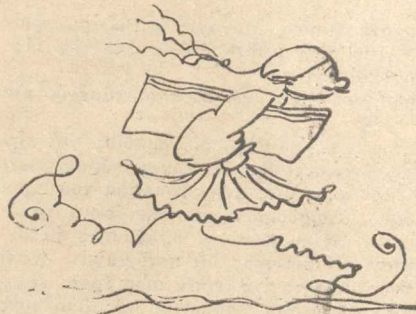
—Η επιτυχία όμως αυτή — εξοικονώθηκε ο Πέπε — μας στοίχισε άκριβά. Είχαμε άρκετους νεκρούς και πολλούς πληγωμένους. Το γι' είχα τη γνώμη ότι οι 'Ινδοί, έπειτα από όσα έπαθαν, δεν θα γύριζαν πάλι πίσω. Μα ο δόν Φάβιος δεν είχε την ίδια γνώμη. Είχε σκηματίσει την πεποίθησή, ότι η επίθεσι των 'Ινδών αποτελούσε την αρχή της πραγματικοποίησης ενός σχεδίου των για να μας απαλάξουν τους θησαυρούς μας. Μεταξύ των 'Ινδών μάλιστα, ήμουν κι' ένας λειώνας που τους ένεθάρρυνε στην επίθεσή τους, αν κι' αυτός στεκόταν παραπέρα. Γι' αυτό ο δόν Φάβιος, επειδή δεν είχαμε άρκετους άνδρες για να χρησιμοποιήσουν ως συνοδεία της αποστολής μας, ανέβαλε μέχρι νεότερας διαταγής την αναχώρησή μας...

Και πράγματι, η προδίωξις του δόν Φάβιο δεν άργησαν να πραγματοποιηθούν. Έπειτα από δυο μέρες

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΠΑΠΑΣ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ

Τού πέρσαι, ούρ' Μένιου, ή αναφορά;
"Οχι, άκόμα!

Περνούσε κρατώντας υπό-μάλης το θι-
βλίον των αναφορών.

— Πότε θα του πιάσ'

ούρέ;

— "Ε, άφριον, μιθαύριον!...

Ξέρου ν' ιγώ!

Κι' ό υποδεκαμέας των ευ-

ζώνων, Μένιος Χριστοδούλου,

περνούσε κρατώντας υπό μά-

λης το βιβλίο των αναφορών.

Ήταν ό μόνος σχεδόν γραμ-

ματισμένος στο τάγμα, και

για τούτο το «Βιβλίο» είχε ά-

νατεθή σ' αυτόν. Αύτός περ-

νούσε και Ξεγράφε, και τή

διάβαζε στον Διοικητή κατό-

τιν.

— "Αφριον! Έλεγε ό Διοικη-

τής. Καλά! Φέρε νά υπογράψω!

Και τραβούσε από κάτω μία πολυτελέαση, σάν χταπόδι, και χον-

τρή, σάν χορτασμένη από μελάνη, υπογραφή:

Δημήτριος Μπαράκης, ταγματάρχης

Γιά τούτο, από τό κρατητήριο του τάγματος, ό έτερος των

υποδεκαμένων Ρούλιας, με κολλημένο τό πρόσωπο στο τετρα-

γωνο της φυλακής παραθυρού, ρουτούσε μ' άγωνία τόν συνά-

δέλφο του, που διάβαινε, αν ανεγράφη στην αναφορά ή απο-

φυλάσσόι του.

Ένα μίνα, είχε φάει, αδοτηρή φυλάσει, γιατί έπαιρησε

την κάπα του, μία ώρα κάπα, «χ ρ ω μ α τ ο ς ο ρ ρ ο υ ο υ»,

σε κάτι περσικούς Σαρακατσάνους!

— Στρατιώτες, και δη, άνδρες εἴκοινοι, νά ποιοῦνε τόν

ερασιπό μισασιό σάν νάν' Έβρουίκα καλινάτ'ηδες!... έγραψα-

ξεν ό Μπαράκης, ό Διοικητής, άφρίζον άπ' τό θυμό του.

Και θα τόν έτρωγε τό Ρούλια ή «μιαμάγκα», αν δέν έτε-

νέβαινε ή κυρία του Διοικητού, ή όποια τόν είχε πάρει με

καλό μάτι, γιατί, πόν γίνε υποδεκαμένος, ήτανε στο σπίτι ορ-

δινάντα.

— Έτσι τού έπεβλήθη μοναχό ή «μηνιαία αδοτηρά φυλάσι-

σις» και με τό δικαίωμα της... χάριτος, δηλαδή να τού χαρίσει

ό κύριος Διοικητής τις τρεις τελευταίες ήμέρες της ποινής.

Και ή ποιμή πλησίαζε στο τέλος της, και ή αναφορά δέν

έγραφε την κατακαμένη τη χάρι.

— Μωρέ, μπας εκείνος ό διάολος ού Μένιος μού φκιάσει πάλι τί-

ποτα!...

Ένα τέτοιο σχολήρα έτρωγε τόν Ρούλια, μέσα στις φυλακές τή

κατασκόταδα....

Τόν είχε ταράξει από τέτοια ό Μένιος... Και πολίτες όταν ήσανε,

και στρατιώτες όταν γίνανε. Κάποτε μάλιστα, εκεί πού κά-

νανε μία κακαδιά πλάφι - καλαμάρια, ό Μένιος έπηρε φέσια

Λοβαντόβλαχον άπ' την άγορά, τή έκοψε κομμάτια, άσπρα

καυώς ήσανε, και τάρριζε νά θράσουν μέσα στο τραγί!... Πού

ήταν έτοιμοι, μέσ' στο ρού, άνιποταί αυτοί! Τά φέσια

ήσαν κομμένα με τέχνη, καθώς ήσανε και τή καλαμάρια!...

— Μου' τί σκαλοαλάμαρα είν' αυτά!... Τά δόντια μας θα δ-

τρούν!... φώναζε ό Ρούλιας.

— Άλλοτε πάλι τούς έρωξε ρετινιόλαδο στη σούτα!...

— Πώς λοιπόν, ένας τέτοιος Σατανάς, νά μή τού κινή και

τόρα καμιά φέστα, γιά νά τόν κρατήσει έξη ήνες μέσα;...

Και σάν ρώτησε και Ξαναρώτησε, και κοιράστηκε πιά νά

ρωτάη:

— Τού πέρσαι, ούρ' Μένιου, ή αναφορά;

— Αποφάσισε κι' αυτός νά κινή πραξικόπημα.

— Αυτό πού σου λέω, τούλεγε κι' ό εἴκονος Θεομύλας. Ή

αναφορά τού έγραψε, αλλά ό Μένιος σου τό κρύβει!...

— Άφριον εἶνε έτσι, έσκέφθηκε ό κρατούμενος, θα τού ά-

πάξω τού «Βιβλίου».

— Δέν τού πέρσαι λοιπόν άκόμα, Μένιου, ή αναφορά;

— Άχα!

— Ρωδ Μένιου, σ' γράφεις κι Ξεγράφεις!... Γράφτον 'κει πέρα νά

πάη νά γαθί!...

— Τι θέλεις, νά με πών' Στρατοδικείου;

— Μιά ψυχή, ούρ' Μένιου, θα βγή όπού θα

βγή!...

— Να, αλλά νά μή

βγή και ή δική μου!

Και τραβούσε ό Μένι-

ος, χαμογελώντας, από τό

«Βιβλίο» παραμύθια, και

πρός τό μέρος πού ήσαν

τά γραφεία, στόν με-

γάλο της Άρτας τόν

στρατώνη.

Οί εἴκοινοι έπίαναν ό ένας των τόν άλλο!

— Μωρέ, τί έπες, μωρέ θεοτάλαξε!

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Θα τού τό πάρω!... μονολογούσε ό Ρούλιας δυνατά!...

— Μωδ τούτε 'μένα ή κυρία ταγματάρχισσα... Τρεις ήμερες, θα σου τις χαρίσει ό Διοικητής». Κι' ή

τρεις κοντεύουνε νά ρθούνε κι' ή ανα-

φορά δέν γράφει τίποτα!...

— Θα πού τό πάρη τό βιβλίο, έλεε ό

Μένιος, άμα τήμαθε, μά θα τόν διορ-

θώσω!...

Άφησε λοιπόν δυό σελίδες λευκές

και άδειες από την αναφορά κι' έγρα-

ψε στην παρακάτω:

«Επειδή έγένετο αίσθηή ή Ελλειψις ιε-

ρέων του στρατού, διά τούτο καλούνται οι

άνδρες οι όντες ευσταλείς του τάγματος, οι

γνωρίζοντες γραφήν και ανάγνωσιν, έχοντες

δηλαδή τό πτυχίον του Δημοτικού, και κατα-

γόμενοι άπαραιτήτως έξ Αιταλοκαριανίας,

πλήν των περιφερειών Μεσολογγίου και Αι-

τωλικού, ίνα προσέλθουν έντός δύο ήμερών

εις τά γραφεία του 3ου των εκζώνων, και

νά δηλώσουν εάν δέχονται νά γίνουν ίερείς του τάγματος κτλ.

— Ο Μένιος άδιάφορος, έβλεπε και πάλιν τό βιβλίο σάν μωρό

πέρσαι τάχα σκεπτικός, από τη φυλακή.

— Μένιου! Μένιου! Κύρ' - Μένιου, Καλημέρα!

— Καλημέρα

— Τού έχει ή αναφορά, ούρέ;

— Ντισού!

— Τι διάολο έσχε κι δέν τού γράφ;

— Ξέρω κι ιγώ!... Έλάνανε ρουτάς!... Ρουτά πού

κητή!...

— Ε καλά τότε, δώσε μ' ένα ταγματάκι!...

— Αν έχω!... Α, νά, δροσκονιό και τριμμάτι

αλός! τή χέρι σ' νά στή δώσω!...

— Ο Μένιος έπλησίασε...

— Άλήθεια, ούρ' Μένιου, άδερφέ, τίς πές δέν ήταν

ή αναφορά άκόμα;

— Δέν θα σου τώλεγα ιγώ, αν τήγραφε!

— Ξέρω κι ιγώ!... Μη κάνετε λάθος, μη σή έγρα-

Μα παιδιά έμιαστε, καμίνε Ρούλια;

— Γιά νά ιδώ!...

— Άφρι δέν με πιστεύεις!... Νά!... Νά ιδώ!

— Ο Ρούλιας κίτταζε τό «Βιβλίο», γύρισε από δώ, και

από κει, διάβασε τις αναφορές των προηγούμενων

Και σήκωσε τό κεφάλι του και κίτταζε κατάματα τόν Μένι-

— Μωρέ Μένιου, κίτταζε δώ, γλντάσαμε, κακομάρη!...

— Τι, γράφει τίποτα γιά σένα;

— Όχι, αλλά ήταν παλάδες, λέει, γιά τό τάγμα

...Ε, κι' αν ήταν, ής πών νά θρούν!... Έξω! κι' α-

— Τι με μέλλει, λέει!... Έχουν όλα τά προσόντα πού

τάν, νά πατάς!... Εἴκονος πρώτον, ευσταλής, έξ Αιτα-

λοκαριανίας, με πτυχίον του Δημοτικού!... Μωρέ Μένιου,

μού τούλεγε!...

— Πού νάξεραι πώς ήθελες νά γίνης παπά;

— Μωρέ Ξερείς τί πιά νά πη παπάς; Χοιρόφι! Διά τή

δα σπουδαιότητα!... Γυμνάσια διδόν!... Μισοδοκία τρε-

χτή!... Κι' άφησε κι τή τυχερά!...

— Πού τυχερά;

— Κάνα βαφτίσι, κάνας γάμος, κάνα σπυλιότισση (κα-

μύσσυνο), κανένας άγιασμός, όλο και κάτι θα θγαίνε!

— Μωρέ άδερφούλι μου, δέχο έχεις!... Άλλά τούτα π

γίνη, πού είσαι φυλακή; Ή αναφορά σήμερα θα κατακα-

και θα παρουσιαστούν άλλοι!... Εἶνε τόσο στο τάγμα

Ού Κινητής, ού Μπλατσιστοφόρος, ού Τυρογάλης, ού Παρ-

μεζές, ού Σκουφογιάννης!...

— Μένιου μου, άδερφούλι, θα με σώσης! Μιά χάρι, ούρ' ή

να μ'...

— Τι νά ζάνου;

— Μην τή διαβάσεις τή

διαταγή, πριν βγώ άπό

δώ!...

— Αν ήταν από μένα,

εὐχαρίστους!... Μά θα τή

διαβάση ού έπιλουχίας.

— Τι νά κάνωμ;

— Ξέρω κι ιγώ!...

— Χάσε τού βιβλίου!...

— Τι έἶνε, ούρ' Ρούλια,

βιλόνι νά γαθί;

— Ούρέ, δέν γρωσιτάς

ένα καλό νά κάν'!... Ή

φουδάσαι, ούρ' Μένιου, ή

ΔΙΑΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΛΑΖΑΡΟΣ

Όταν σ' άνάτρησε ό Χριστός κι' έζησε χρόνια άκόμα
τί στοχασμούς άνάδενε, πρωτάκουσε θνητέ,
και μήτε καν έγέλασε ποτέ τ' άχνό σου στόμα
και μήτε καν έδάκρυσαν τά μάτια σου ποτέ:

Έδιάβαινες άδιάφορος κι' άνήριστα θεωρούσε
κι' οι πόθοι σου ήσαν άγνωστοι κι' ή έννοιες σου κρυφές.
Ξένος ό κόσμος πούβλεπε και Ξένες έδαρμούς
κι' αυτές πού σε σάβανωσαν τις δυό σου άδερφές.

Άλλ' έβλεπες πώς ό θάνατος τόσο σ' είχε τοιαύτει
και τόσο, ναι, σ' έξάρνισε τού γρησμού ή χαρά,
πού δέν έπρόφτασε ό νους νάμνη σε κάποιον τάξι
γιά νά την νιώσει τή ζωή γιά δεύτερη φορά.

Μά έγώ θαρρώ πώς, στρέφοντας από τόν άλλον τόπο
πού σ' είχε πάρει ό θάνατος και σ' είχε πάρει ή θνήη,
κατάλαβες πώς ή ζωή δέν άξιζε τόν κόπο
μήτε νά χαίρεται κανείς, και μήτε νά πονή.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΑΡΙΑ

Σ' άκούω παντού... σ' άγέρι πού μύει στά φύλλα
μέσ' στο τραγούδι, πού μία κόρη λέει στο δειλ
σε νοιώθω μέσ' στην κάθε μία μου άνατριχίλα,
και πάντα τ' όνομά σου έχω στα χείλη.

Άκούω την ύπαρξή σου μέσα σ' όλο
σε βλέπω σε μία δίστι, σε μία βιόλα
και νοιώθοντας νά ζής σε κάθε τι δικό μου
άκούω τόν έσπτό σου μέσ' στον έσπτό μου.

Ρ. ΦΙΛΥΡΑΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Σ' άρρώσυν τ' άγνια; Γλήγορα Όμορφός σου, ιδές, τά λού-
στο περιβάλλ' ής πάμε! πώς νέα λαβαίνουν όρη!...
όμορφο δερμάτι κάμε Τί χέρι θα τή κόψη,
με χρώματα πολλά! αιώθοντα κι' αυτά.

— Ω! κόπτα δυό τριαντάφυλλα,

τά δυό σ' ένα κλωνάρι!

στον κόρφο σου γιά χάρι

ζητούν νά τή δεχτής...

ΓΕΡ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ

ΚΥΠΑΡΙΣΣΑΚΙ

Κυπαρισσάκι φιλερό, Πούεις την όρα, ό ξένετης
πού την κορφή σου σκαίβεις, τή όρα σου νά κόψη
δυό σπίνου έμε μού τρέπανε νά κόψης άρμενα, φτερό
τί στην καρδιά σου κρύβεις: και της Γοργόνας όχη.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΦΕΡΕΤΡΟ

Σατί μου, ως τώρα, πού ό γιο-
(νις) Μά έγώ στο πλάι σου άκούω
δέν σ' έχει ραγιαμένο, θαρρώντας τό θαράκι,
στο άπάνεμο της νετανιάς, πού άδελφά μου, δε νά μω
έμιαν, είσαι χαιμένο. δέχως κορτί και δαδά.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΦΤΑΝΕΙ!

Ήδη με την άγάπη μου στον κόσμο σου,
στης ήδονης άνάμεσα τούς όύτες,
και σούφερα τό μύρο της ζωής μου
δύλα στους ταπεινούς και τούς άόσιτες.
Ήσαν γυμνή κι' όρα με τό δακρύ
στον έσπτό σου τούτα νά σε ύψώσω...

— Κι' ως τώρα φτάνει πού

(με σπυλιότισση)

και με κωπιάς έσπτα-

(κα ως τόσο)

ΡΟΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ΕΞΗΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΣΤΙΓΜΗ

ΑΝΤΑΜΩΘΗΚΑΝ ξαφνικά στη διασταύρωση του μονοπατιού και της σιδηροδρομικής γραμμής. Ο Κλεμάν γύρισε απ' το κίνηγι με το τουφέκι του στον ώμο, κι' η εξαδέλφη του Τερέζα πήγαινε απ' το χωριό προς το δάσος.

Χλώμιασε ο Κλεμάν, μόλις αντίκρισε την νέα. Κι' εκείνη κατόπιν έβλεπε στο αντίκρουσμά του. Προσπορεύθηκε πώς δεν τον είδε, σταμάτησε το χαροπό μουρμούρισμα της, και σκυφτή, θέλησε να τον προσπεράσει...

Μά εκείνος, τρέμοντας δόλοληρος, την άρπιαζε απότομα από το παχουλό της μπράτσο, την κράτησε ακίνητη στη θέση της, και της είπε σιγαλά, μιά βία:

— Καλημέρα, ξαδέλφη... Για ποιά;
— Η Τερέζα, που μενένη απ' το σφίξιμό του, θέλησε να ξεφύγει. Μά ο Κλεμάν, χαλαρώνοντας λιγάκι τη σφιγμένη γροθιά του, την κράτησε σε όπισθο, και ξανάπε:

— Δεν μιλάς;... Για ποιά τ'όβραλες έτσι διαστειχτή;

— Πάω στις αγελάδες, που βόσκουν στο λιβάδι... μούγκρισε η νέα.

Ύστερα, βλέποντας πώς η ματιά του Κλεμάν ήταν χαφωμένη σε μερικά τρόφιμα, που κρατούσε στο άλλο χέρι της, πρόσθεσε, κοκκινίζοντας ανάλαφρα:

— Πάω φαγητό στον Μάρκ!...

Ο Κλεμάν διάγινε τα χείλη του με μαγιά. Έπνιξε κάποιο μουγκρητό, κι' η προσπάθεια αυτή του φούσκωσε τα πλατεία του στοίτη. Ωστόσο, έκανε πιο τρυφερή τη φωνή του, και τραίωσε:

— Μά δεν είνε ντροπή αυτό, Τερέζα;... Έσύ, η πρώτη νοικοκυροπούλα του χωριού, μιά κατέλλα τιμημένη και ζηλευμένη, να κοιτάς μονάχη σου φαγητό σ' έναν πωλητοσταπύνη, ξεπόλητο και πάμπωχο;... Χάθηκαν οι ψυχολογικοί στο άρχοντικό σου να στείλεις έναν απ' αυτούς, γι' αυτή την αγγαρεία;...

Η φωνή του έτρεμε τώρα. Μά βλέποντας την Τερέζα αμίλητη και σκυφτή, έννοιωσε τη λύσσα να τον ξετρελλάνει.

— Τερέζα... μούγκρισε. Σέρεις πώς σ' αγαπάς, και πώς η ματιά σου με απελτίζει... Δεν θ' άκουσα ποτέ απ' το στόμα σου μιά λέξη τρυφερή;...

Η Τερέζα πήρε τότε μιά έκφραση αποφασιστική και του απάντησε έντονα:

— Εξάδελφέ μου, δεν φταίω καθόλου... Φάνηκα ελκυστική μαζί σου, απ' την πρώτη άκουσα μέρα που μου μίλησες για την αγάπη σου... Σου είπα τότε όρθια-κοφτά πώς δεν σ' αγαπούσα...

— Και σήμερα;... τη δίεχες με αγωνία ο Κλεμάν... Και σήμερα σου λέω τα ίδια... αποκρίθηκε ψυχρά η κοπέλλα.

Μά άπαισια σκληρότης παρουμόρφωσε το πρόσωπο του Κλεμάν, κι' η ματιά του σκοτεινίστηκε από καταχθόνιες σκέψεις. Έμεινε άρκετες στιγμές σιωπηλός, κι' ύστερα ξεφώνισε βραχνά:

— Άκουσε καλά αυτά που θα σου πω, Τερέζα, και χάραξέ το γερά στο μυαλό σου... Λοιπόν, σ' αγαπώ σαν τρελλός... Σε ποθώ... Σε θέλω... Και θα σε αποκτήσω, θα σε κάνω δική μου, με κάθε θυσία... Άλλωθως θα σε σκοτώσω!... Θα σε κοιμητώ... Κι' έσένα κι' εκείνον!...

Και, ολχνοντας το τουφέκι του στον ώμο, απομακρύνθηκε δρασκελίζοντας σαν μανιακός το μονοπάτι, κι' αφήνοντας την Τερέζα χλωμή και τρομαγμένη...

Πέρασαν λίγες στιγμές... Μιά τρομερή στενοχώρια δάγκωνε την καρδούλα της δυσσερής νέας. Μά άμέσως, φέροντας το χέρι της μπροστά στα μάτια της — σαν νάθελε να διώξει κάποιον επιβλαή — ξανάρχισε να περπατά προς τη διεύθυνση του λιβαδιού...

Σε λίγο κοντοζύγωσε εκεί πέρα. Ένα ελαφρό χτυποκάρδι της έκοψε στη μέση το τραγουδι — που το σιγομουρμούριζε ξανά, για να διώξει τη δυσάρεστη εντύπωση της συναντήσεώς της με τον Κλεμάν — και μιά ζωηρή κοκκινιάδα συγκινήσεως έβγαψε τα δροσάτα μάγουλά της, μόλις αντίκρισε από μακριά τον Μάρκ...

Το φώναζε με λαχτάρα: «Καλημέρα». Κι' εκείνος, μόλις την ξεχώρισε, σφύριξε χαρούμενα κι' έτρεξε να την αγκαλιάσει.

Τη φίλησε με θερμή στα χείλη

άρχισε να τρέχει σβέλτος να την ανταμώσει, ενώ τα σαλάκια άνοιγαν τη γνώριμη φωνίτσα της καλής των κυρίας, είχαν αρχίσει να χοροπηδούσαν όλογορα στην Τερέζα, αλυστώντας γέλια και πρόσχαρα...

Αγκαλιάστηκαν οι δυο νέοι, κι' η εύτυχη πούνασσος πήγαινε λυγρή και τούδ κράτησε αμίλητος ώρα άρκετη. Έπειτα πιαστοί δημάτισαν λίγα μέτρα και κάθισαν κοντά-κοντά στη μέση του μονοπατιού, κάτω απ' τον προστατευτικό ίσσο μιας φυλλής βατομουριάς...

Πρώτος μίλησε ο Μάρκ. Πήρε στη χούφτα του το τρυφερό της Τερέζας, το φίλησε με λαχτάρα, κι' άπαιχολοιεύοντας τα μάτια της:

— Άσπρησε σήμερα, Τερέζα μου... Είχα απελπιστεί πια, κι' τομαζόμουν να μαζέψω τις αγελάδες και να τις φέρο στο λιβάδι το χωριό λιβάδι... Θα μου φανόταν έτσι, πώς θάμια πού κοντά σου. Κι' η σκέψη αυτή θά με παρηγορούσε κάπως απ' τη θλίψη, και θά είδα σήμερα...

Η Τερέζα αμίλητη, άνασπώντας βαθιά, από άνευρησση πείνα, γύρισε το πενόναιλλο κεφάλι της σ' αυτόν, και τον φίλησε τρυφερά στα μάτια.

— Έρρεις πόσο σ' αγαπώ, Μάρκ... του είπε. Κι' εγώ θέλω να σε κοιμηώ πάντα μαζί σου, μιά σκέφην πόσα ευτυχία με χαρίζεις σένα... Οι δικοί μου δεν ξέρουν τίποτε απ' την κρυφή αγάπη μας κι' οι ξένοι πρέπει να μιν αντιληφθούν κι' αυτοί τίποτε... Και για να το αυτό, πρέπει να βλέπωσθε δυο αμώστερα μορφοί...

Το ήλιοψημένο και λυγρόκορμιο παλληγάρι δεν έβγαλε μιά λέξη από τα μάτια του πέραν μιά έκφραση λυπητερή, και τόσο δυνατά γάπνο φανέρισε η μορφή του, ώστε η Τερέζα στανήθηκε έδω και πρόσθεσε:

— Έλα, Μάρκ, έλα!... Μην είσαι άμυλο παιδί!... Απ' την αγάπη μέρα, που σε πήρε κοντά μου ο πατέρας, αλλάζω με πια, και με τη ματιά μου αυτή σου χάρισα την καρδιά μου για πάντα... Άλλο θέλεις από μένα;

Ο Μάρκ την κούταξε έκστατικός. Ύστερα χαμώλωσε από την ματιά του, και ψιθύρισε:

— Είμαι άχάριστος, Τερέζα μου... Μη με παρεξηγείς όμως, γιατί με τυφλώνει τότε-πότε η βαθεία μου, η έμμερη αγάπη μου για σένα... Σε σένα χρυσάφι της ζωής...

Κάι κάτι περισσότερο: Σου χρυσάφι της ζωής... Σκέψου πόσο ήμουν άπελπισμένος... Πάν απ' τα χρόνια χάσαμε και την τελευταία μας πενταίχτη...

Ο φτωχός πατέρας μου λήγισε απ' τον λυγρό βαθιά, και σ' έξη μίνες μέσα τον χάσαμε απ' τη γαλαλιά μας... Δίχως υποστήριξη πια, δίχως ψυχική βοήθεια, άναγκάστηκα να διακόψω τις σπουδές μου και να δουλέψω σκληρά για να κερδίσω να συντηρήσω τη φτωχή μητέρα μου.

Ένας λυγμός έκοψε στη μέση τη φωνή του. — Έπειτα ο Μάρκ εξοκολούθησε:

— Έχω βαθεία πίστη στην αγάπη μας, Τερέζα μου... Εύλογώ κάθε στιγμή το όνομα του καλού πού τέρα σου, που με δέχτηκε άμέσως στη δουλειά σου. Έτσι μου βγαίει απ' το κεφάλι τις έννοιες της φτώχειας μας φτώχειας... Θα εγγάζωμαι το καλύτερό θα σπουδάσω το χειμώνα, κι' η μητέρα μου η οποία δεν θά πεθάνη... Μά κείνο που μ' έκανε πιο φροσάτα εύτυχισμένο, ήταν η γνωριμία με μαζί σου... «Αχ, γλυκειά μου κοπέλλα... Δεν σ' έννοιαζε η φτώχεια μου... Έβλεπες τότε μακριά τα δόλολικά ματάκια σου, κούταζες πάντα τη λαχταρισμένη για σένα ψυχή μου, και με χάρισε την αγνή σου καρδούλα!...

Τη φίλησε με θερμή στα χείλη. Με μωαίσε στα από εύτυχια μάτια, η Τερέζα έγειρε στον ώμο του και μουρμούρισε σ' απ' του:

— Αχ, πές μου κι' άλλα, Μάρκ...

— Ένα γέλιο διαβολικό άκούστηκε εκείνη τη στιγμή, κι' άμέσως κατόπιν δυο πυροβολισμοί.

Δυο ζωντανά τρυφόνια, που άμέσως παύσαν παρέχει τους τρυφερούς καίμιους της άμωμίας των αγάτης, λήγισαν δουδιά τα κερανομήματα, κι' τα φωνικά σάγια, κεφαλάκια των, και μωαίσε τα δολά ματάκια των πρόλαβαν ν' αλλάζον ένα δάμα σε στεγνό άνευρησση λαχτάρας, πριν νά τα σπύσει σβήσει άμωμια ο θάνατος!...

Κι' άμέσως ύστερα, ο τραγικός φωνός — που ο Κλεμάν πού παρκαίριζε από ώρα πίσω στη τομουριά — πέταξε το δίκαινο μακρόν του κι' έτρεξε να τρέχει έξαλλος στον κόσμο, και πια μιά λέξη:

— Είμαι δική μου τώρα, Τερέζα... Δική μου... Και το γέλιο της Τερέζας, άνατριχιαστικό κι' άπαισιο, σφράγιζε πένθιμα το σβήλαχτό του...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΛΟΥΚΙΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΖΑΝ, 30 χρόνων. ΛΟΥΚΙΑ, 24 χρόνων.

(Τον καιρό του πολέμου. Σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο, σ' ένα μικρό δωμάτιο. Ο Ζάν κοιτάει στο κρεβάτι, με δεμένα μάτια. Η Λουκία κάθεται κοντά του, με στολή νοσοκόμου. Από το παράθυρο μπαίνει ο άνοιξιάτικος ήλιος).

ΖΑΝ. — Άδελφή... Άδελφή μου!

ΛΟΥΚΙΑ. — Είμαι έδω.

ΖΑΝ. — Άδελφή... Αισθάνομαι ένα άπαιλό ξεστό χάδι επάνω στο χέρι μου.

ΛΟΥΚΙΑ. — Είνε ο ήλιος...

ΖΑΝ. — Ο ήλιος! Ξαναβρήκε ο ήλιος, ή άνοιξεις; Ναι... ναι... Άχ, πού χάλασε πού να σε κελιάδη... Θα έχουν άνισινη δέματα και τα δέντρα...

ΛΟΥΚΙΑ. — Άνθισαν ή άμυγδαλιές.

ΖΑΝ. — Κι' εγώ; Άχ, Θεέ μου!... Δεν θά ξαναβώ ποτέ πια τον ήλιο και τα λουλούδια...

ΛΟΥΚΙΑ. — Άκουσέ με, Μην άπελπίστες έτσι... Κι' έπειτα μην ξεχνάτε ότι έστε ένας ήλιος, ο άποιος πρέπει να περπατήσει γιατι έδωσε τα μάτια του για την σωτηρία της πατρίδας.

ΖΑΝ. — Άχ, άδελφή!... Είμαι άκόμα νέος, και είνε τρομερό να μείνω τυφλός.

ΛΟΥΚΙΑ. — Έπειδή είστε νέος άκριβώς, δεν πρέπει ν' άπελπίσετε ποτέ. Θά βρεθεί κάποια γυναίκα, ή όποια θά σας άγαπήσει και θά είνε άσπρη να γίνη σύντροφός σας και οδηγός σας.

ΖΑΝ. — Ύπάρχει για μένα μιά τέτοια γυναίκα στον κόσμο;

ΛΟΥΚΙΑ. — Έπιτρέψτε μου να σας ρωτήσω κάτι. Δεν έπληξε καμιά γυναίκα πού να σας άγαπούσε ως τώρα; Στά παραμυθιά σας σκεπάζετε φωνάτε κάποια Λιάνα...

ΖΑΝ. — Ναι... Η Λιάνα... Ά!

Πόσο την άγαπούσα, άδελφή!... Ά!... δεν θέλω να με ξέρη από τον χώρο πού έμεινε πώς τυφλώθηκε. Δεν έπρεπε, άδελφή... Μιά μέρα πού λείπατε με άδεια, πήρα ένα γράμμα της. Είχε την καλωσύνη να μου το διαβάσει ο γιατρός. Τι κεραυνός, τί φούρνος κεραυνός! Η Λιάνα μου έγραψε ότι πρέπει να την ξεχάσω, γιατί οι γονείς της έμειναν να πληρύνουν την πείνα τους...

ΛΟΥΚΙΑ. — Μην κλαίτε... Μην κλαίτε, σάς παρακαλώ. Τώρα είστε καλύτερα. Μπορείτε να σηκωθείτε και να περπατήσετε λίγο. Θέλετε να σας άγγιξω στον κήρο;

ΖΑΝ. — Όχι, όχι. Δεν θέλω. Εύχαριστώ.

ΛΟΥΚΙΑ. — Θέλετε να σας διαβάσω κάτι; Έχω έδω κάποιο βιβλίο με ποιήματα. Είνε της τυφλής ποιητριάς Μπέρτας ντε Γκαρόν.

ΖΑΝ. — Διαβάστε μου, άδελφή, διαβάστε μου ένα ποίημα... Άγαπώ την ποίηση.

ΛΟΥΚΙΑ. (παίρνει το βιβλίο και διαβάει:)

«Με, δεν σε κούταζω πια σαν πρώτα. Μά νοιώθω την γλυκύδα της θλιμμένης. Της κρύας μερας, της νεφελωμένης... Δεν έλπιω την λαμπρή φεγγαρολάια σου. Μά, δεν σε κούταζω πια σαν πρώτα. Μά, έχω άπάνω μου όλη τη ζεστασιά σου...»

ΖΑΝ. — Είνε όμοιο, άδελφή. Έξοκολούθησε. Δεν έλπιω πια την άμωμια των ρόδων.

ΛΟΥΚΙΑ. (έξοκολούθησε:)

«Αχ, ο Θεός κανένα δεν άρνεί. Μιά χάρη στον κομένα χωρίς δίνει. Ά, την ψυχή εγώ έχω των πραγμάτων. Δεν έλπιω πια την άμωμια των ρόδων. Άχ, έχω στην ψυχή μου τ' άρωμα των...»

ΖΑΝ. Δεν γράνεις όμως μόνο αυτό, για να παρηγορηθής ένας τυφλός. Λοιπόν, διαβάστε μου το διάβασμα των στίχων:)

ΛΟΥΚΙΑ. (έξοκολούθησε:)

«Δεν έλπιω την δόλολγυκα ματιά σου. Έπάνω μου όταν ν' άκουμπή την νοιώθω. Γιατί τρυφερή στοργή και πόθο. Μά δεν παρκαίριζα εγώ... Στοιχάσου. Δεν έλπιω την δόλολγυκα ματιά σου. Μά έχω το γλυκό το φίλημά σου!»

ΖΑΝ. — Τώρα καταλαβαίνω. Η τυφλή ποιήτρια ήταν εύτυχης μέρα στην δυστυχία της, γιατί είχε την μεγαλύτερη παρηγοριά, την Ά-

γάπη... (έξοκολούθησε:)

Είμαι τυφλή... Μά τί με νοιάζει έμένα. Κι' αν ζω μέσα στο μαύρο σκοτάδι, Άφου έχω τον Παράδεισο στον Άδη; Άφου έχω την αγάπη την γλυκειά σου; Είμαι τυφλή, μά τί με νοιάζει έμένα. Άφου έχω όλη δική μου την καρδιά σου;

ΖΑΝ. (με βαθιά συγκίνηση). — Άχ, γιατί δεν άπορώ να πω κι' εγώ, όπως ή τυφλή ποιήτρια: «Δεν με νοιάζει γιατί είμαι τυφλός, άφου μ' άγαπάει μιά καρδιά».

ΛΟΥΚΙΑ. (με κάποια δειλία). — Σας άγαπάει... ΖΑΝ. — Μά δεν σας είπα ότι δεν μ' άγαπάει ή Λιάνα; ΛΟΥΚΙΑ. — Ήταν μιά έπιλόκληρη πάντα ή Λιάνα... ΖΑΝ. — Την γνωρίζετε; ΛΟΥΚΙΑ. — Ναι. Είνε μιά μακρινή συγγενής μου. ΖΑΝ. — Η Λιάνα; ΛΟΥΚΙΑ. — Μάλιστα. Και μπορώ να πω ότι δεν σας άγάπησε ποτέ άληθινά. Άν σας είχε άγαπήσει με αγάπη βαθιά κι' άληθινή, δεν θά σας είχε άρνηθι τώρα. Άπ' εναντίας τώρα, θά σας άγαπούσε άκόμα περισσότερο.

ΖΑΝ. — Είμαι ο πού δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου, άδελφή. ΛΟΥΚΙΑ. — Δεν είστε ο πού δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου, άφου σας άγαπών.

ΖΑΝ. — Μά πώς μ' άγαπάει επί τέλους; ΛΟΥΚΙΑ. — Δεν θυμάστε καθόλου την Λουζία, την μικρή ξεάδελφη της Λιάνας; ΖΑΝ. — Την Λουζία; Την Λουζία; Ά, ναι... Ναι... Ένα χλωμό κορίτσι, με μαύρα μαλλιά και μάτια. Και μάλιστα θυμίζω ότι... ΛΟΥΚΙΑ. (με άγωνία). — Τι θυμάστε;

ΖΑΝ. — Θυμάμαι ότι έλεγαν πώς είνε έρωτευμένη μαζί μου. Έγώ γέλασα όταν μου το είπαν. Ένα χλωμό άδύνατο κοριτσάκι... Μου φάνηκε κάπως άστείο να μ' έρωτευθι. Άλλως τε εγώ ήμουν μαγεμένος με την όμορφη Λιάνα.

ΛΟΥΚΙΑ. — Ένα άδύνατο χλωμό κοριτσάκι... Το καίμενο, γλυμάζε περισσότερο όταν σας έβλεπε, κι' έτρεμε όλο... Προσπαθώ να κούνη την ταραχή του, όταν σας αντίκριζε, μά δεν μπορούσε. Τώρα όμως, το χλωμό κοριτσάκι έινε μιά άμωμη και γενναία κοπέλλα, την όποια όλοι κούταζον με θαυμασμό. Εκείνη όμως...

ΖΑΝ. — Εκείνη όμως; ΛΟΥΚΙΑ. — Εκείνη δεν κούταζε παρά έναν μόνο, έναν πού δεν μπορούε να την ιδι... (Στασιέ σε λυγμούς).

ΖΑΝ. (ταραγμένος). — Λουκία! Είστατε σεις; Η Λουζία! Θεέ μου!... Γι' αυτό λοιπόν μου φανόταν πώς κάποιον έχω άγάψει την φωνή σας;

ΛΟΥΚΙΑ. — Ναι... Είμαι ή Λουζία. Η Λουζία πού σας άγαπούσε πάντα, και πού σας άγαπάει και τώρα. Μόλις έμαθα ότι πληρωθήκατε, ήρθα να σας περιποιηθώ.

ΖΑΝ. — Και μ' άγαπάς και τώρα πού είμαι τυφλός; ΛΟΥΚΙΑ. — Περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

ΖΑΝ. — Θεέ μου! Μόνο μιά τόσο βαθιά κι' άγνή αγάπη μπορεί να με παρηγορήσει για την εγκατάλειψη της Λιάνας.

ΛΟΥΚΙΑ. — Ά, πόσο σ' αγαπώ! Και πόσο υπέφερα, πόσο υπέφερα για σένα. Πονούσα φροντά τον χώρο πού με περιφρονούσε. Και τώρα πού ήσουν πληρωμένος βαθιά και κούνασες, ό τί άγωνία πέρασα! Μά νίκησα το θάνατο με την αγάπη μου. Νίκησα και μέσα έμένα άγριότητα κοντά σου. Κι' άς ήξερα πώς δεν μ' άγαπάς. Κι' άς έξοργι να φωνάζω μέσα στα παραμυθιά σου την Λιάνα. Τη Λιάνα πού δεν σ' άγάπησε ποτέ άληθινά. Μά δεν σκεπάζωμιν τίποτ' άλλο πια, παρά πώς να σε σώσω από τον θάνατο. Και σ' έσπασα με την βοήθεια του Θεού, και των γυαλιών. Δεν μπορούσα όμως να σώσω και τα μάτια σου. Γι' αυτό ήθελα να σου δωσω τα δικά μου μάτια, να σ' άδω γοιάν απ' στην ζωή να βλέπεις μ' αυτά...

ΖΑΝ. (παίρνοντας την στην άγκαλιά του). — Λατρεία μου!... Μου ξαναβρίσκες το φως, μαζί με την αγάπη σου. Μαροιά να πω κι' εγώ τώρα όπως ή τυφλή ποιήτρια: Είμαι τυφλός, μά τί με νοιάζει έμένα, Άφου έχω δική μου την καρδιά σου;

ΖΑΝ. — Τώρα καταλαβαίνω. Η τυφλή ποιήτρια ήταν εύτυχης μέρα στην δυστυχία της, γιατί είχε την μεγαλύτερη παρηγοριά, την Ά-

γάπη...

ΛΟΥΚΙΑ. (έξοκολούθησε:)

Είμαι τυφλή... Μά τί με νοιάζει έμένα. Κι' αν ζω μέσα στο μαύρο σκοτάδι, Άφου έχω τον Παράδεισο στον Άδη; Άφου έχω την αγάπη την γλυκειά σου; Είμαι τυφλή, μά τί με νοιάζει έμένα. Άφου έχω όλη δική μου την καρδιά σου;

ΖΑΝ. (με βαθιά συγκίνηση). — Άχ, γιατί δεν άπορώ να πω κι' εγώ, όπως ή τυφλή ποιήτρια: «Δεν με νοιάζει γιατί είμαι τυφλός, άφου μ' άγαπάει μιά καρδιά».

ΛΟΥΚΙΑ. (με κάποια δειλία). — Σας άγαπάει...

ΖΑΝ. — Μά δεν σας είπα ότι δεν μ' άγαπάει ή Λιάνα;

ΛΟΥΚΙΑ. — Ήταν μιά έπιλόκληρη πάντα ή Λιάνα...

ΖΑΝ. — Την γνωρίζετε;

ΛΟΥΚΙΑ. — Ναι. Είνε μιά μακρινή συγγενής μου.

ΖΑΝ. — Η Λιάνα;

ΛΟΥΚΙΑ. — Μάλιστα. Και μπορώ να πω ότι δεν σας άγάπησε ποτέ άληθινά. Άν σας είχε άγαπήσει με αγάπη βαθιά κι' άληθινή, δεν θά σας είχε άρνηθι τώρα. Άπ' εναντίας τώρα, θά σας άγαπούσε άκόμα περισσότερο.

ΖΑΝ. — Είμαι ο πού δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου, άδελφή.

ΛΟΥΚΙΑ. — Δεν είστε ο πού δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου, άφου σας άγαπών.

ΖΑΝ. — Μά πώς μ' άγαπάει επί τέλους;

ΛΟΥΚΙΑ. — Δεν θυμάστε καθόλου την Λουζία, την μικρή ξεάδελφη της Λιάνας;

ΖΑΝ. — Την Λουζία; Την Λουζία; Ά, ναι... Ναι... Ένα χλωμό κορίτσι, με μαύρα μαλλιά και μάτια. Και μάλιστα θυμίζω ότι... ΛΟΥΚΙΑ. (με άγωνία). — Τι θυμάστε;

ΖΑΝ. — Θυμάμαι ότι έλεγαν πώς είνε έρωτευμένη μαζί μου. Έγώ γέλασα όταν μου το είπαν. Ένα χλωμό άδύνατο κοριτσάκι... Μου φάνηκε κάπως άστείο να μ' έρωτευθι. Άλλως τε εγώ ήμουν μαγεμένος με την όμορφη Λιάνα.

ΛΟΥΚΙΑ. — Ένα άδύνατο χλωμό κοριτσάκι... Το καίμενο, γλυμάζε περισσότερο όταν σας έβλεπε, κι' έτρεμε όλο... Προσπαθώ να κούνη την ταραχή του, όταν σας αντίκριζε, μά δεν μπορούσε. Τώρα όμως, το χλωμό κοριτσάκι έινε μιά άμωμη και γενναία κοπέλλα, την όποια όλοι κούταζον με θαυμασμό. Εκείνη όμως...

ΖΑΝ. — Εκείνη όμως; ΛΟΥΚΙΑ. — Εκείνη δεν κούταζε παρά έναν μόνο, έναν πού δεν μπορούε να την ιδι... (Στασιέ σε λυγμούς).

ΖΑΝ. (ταραγμένος). — Λουκία! Είστατε σεις; Η Λουζία! Θεέ μου!... Γι' αυτό λοιπόν μου φανόταν πώς κάποιον έχω άγάψει την φωνή σας;

ΛΟΥΚΙΑ. — Ναι... Είμαι ή Λουζία. Η Λουζία πού σας άγαπούσε πάντα, και πού σας άγαπάει και τώρα. Μόλις έμαθα ότι πληρωθήκατε, ήρθα να σας περιποιηθώ.

ΖΑΝ. — Και μ' άγαπάς και τώρα πού είμαι τυφλός; ΛΟΥΚΙΑ. — Περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

ΖΑΝ. — Θεέ μου! Μόνο μιά τόσο βαθιά κι' άγνή αγάπη μπορεί να με παρηγορήσει για την εγκατάλειψη της Λιάνας.

ΛΟΥΚΙΑ. — Ά, πόσο σ' αγαπώ! Και πόσο υπέφερα, πόσο υπέφερα για σένα. Πονούσα φροντά τον χώρο πού με περιφρονούσε. Και τώρα πού ήσουν πληρωμένος βαθιά και κούνασες, ό τί άγωνία πέρασα! Μά νίκησα το θάνατο με την αγάπη μου. Νίκησα και μέσα έμένα άγριότητα κοντά σου. Κι' άς ήξερα πώς δεν μ' άγαπάς. Κι' άς έξοργι να φωνάζω μέσα στα παραμυθιά σου την Λιάνα. Τη Λιάνα πού δεν σ' άγάπησε ποτέ άληθινά. Μά δεν σκεπάζωμιν τίποτ' άλλο πια, παρά πώς να σε σώσω από τον θάνατο. Και σ' έσπασα με την βοήθεια του Θεού, και των γυαλιών. Δεν μπορούσα όμως να σώσω και τα μάτια σου. Γι' αυτό ήθελα να σου δωσω τα δικά μου μάτια, να σ' άδω γοιάν απ' στην ζωή να βλέπεις μ' αυτά...

ΖΑΝ. (παίρνοντας την στην άγκαλιά του). — Λατρεία μου!... Μου ξαναβρίσκες το φως, μαζί με την αγάπη σου. Μαροιά να πω κι' εγώ τώρα όπως ή τυφλή ποιήτρια: Είμαι τυφλός, μά τί με νοιάζει έμένα, Άφου έχω δική μου την καρδιά σου;

ΖΑΝ. — Τώρα καταλαβαίνω. Η τυφλή ποιήτρια ήταν εύτυχης μέρα στην δυστυχία της, γιατί είχε την μεγαλύτερη παρηγοριά, την Ά-

γάπη... (έξοκολούθησε:)

Είμαι τυφλή... Μά τί με νοιάζει έμένα. Κι' αν ζω μέσα στο μαύρο σκοτάδι, Άφου έχω τον Παράδεισο στον Άδη; Άφου έχω την αγάπη την γλυκειά σου; Είμαι τυφλή, μά τί με νοιάζει έμένα. Άφου έχω όλη δική μου την καρδιά σου;

ΖΑΝ. (με βαθιά συγκίνηση). — Άχ, γιατί δεν άπορώ να πω κι' εγώ, όπως ή τυφλή ποιήτρια: «Δεν με νοιάζει γιατί είμαι τυφλός, άφου μ' άγαπάει μιά καρδιά».

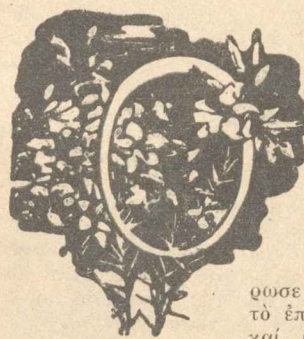
ΛΟΥΚΙΑ. (με κάποια δειλία). — Σας άγαπάει... ΖΑΝ. — Μά δεν σας είπα ότι δεν μ' άγαπάει ή Λιάνα; ΛΟΥΚΙΑ. — Ήταν μιά έπιλόκληρη πάντα ή Λιάνα... ΖΑΝ. — Την γνωρίζετε; ΛΟΥΚΙΑ. — Ναι. Είνε μιά μακρινή συγγενής μου. ΖΑΝ. — Η Λιάνα; ΛΟΥΚΙΑ. — Μάλιστα. Και μπορώ να πω ότι δεν σας άγάπησε ποτέ άληθινά. Άν σας είχε άγαπήσει με αγάπη βαθιά κι' άληθινή, δεν θά σας είχε άρνηθι τώρα. Άπ' εναντίας τώρα, θά σας άγαπούσε άκόμα περισσότερο.

ΖΑΝ. — Είμαι ο πού δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου, άδελφή. ΛΟΥΚΙΑ. — Δεν είστε ο πού δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου, άφου σας άγαπών.

ΖΑΝ. — Μά πώς μ' άγαπάει επί τέλους; ΛΟΥΚΙΑ. — Δεν θυμάστε καθόλου την Λουζία, την μικρή ξεάδ

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝΤΑΣ

Οδύλλιαμ Κέννενθ είναι ένας απ' τους φύλακες τους οποίους έχει τοποθετημένους, κατά μήκος του Τάμεση, ο Δήμος του Λονδίνου, για να σώζουν τους αυτοκτονούντες. Κατά σύμπτωσην δέ, το «πόστο» του είναι η περιοχή μεταξύ της γέφυρας Ουέστμινστερ και της γέφυρας Μπλάκφριας, την οποία οι αυτοκτονούντες προτιμούν περισσότερο από κάθε άλλη για τ' άπονεομένη διαδρομή τους.

Πρό λίγων ημερών, ο Κέννενθ συμπλήρωσε τριανταπέντε χρόνια, από τότε που έλαβε το επάγγελμα του σωτήρος των αυτοκτονούντων, με την ευκαιρία αυτή, πολλοί Άγγλοι δημοσιογράφοι πήγαν να του ζητήσουν δηγήσεις τα έξης:

«Από τότε που πρωτοδιορίστηκα στη θέση αυτή, θυμούνται ότι το ταίμα του Τάμεση, που βρίσκεται στις δύο γέφυρες, του Ουέστμινστερ και του Μπλάκφριας, είναι ο μεγαλύτερος μαγνήτης γι' αυτούς που σκοπεύουν ν' αυτοκτονήσουν. Τόσο πολύ, ώστε όλοι οι θεατρικοί συγκροτήματα, όσους στα έργα τους έχουν σκηνή αυτοκτονίας, την παρουσιάζουν να γίνεται σ' αυτό ακριβώς το μέρος.

«Τόσες πολλές απόπειρες αυτοκτονίας έχω ιδεί, ώστε τ' αδιά μου έχουν εξασκηθεί τελείως να ξεχωρίζουν τον χαρακτηριστικόν εκείνου παρλασμού, που κάνει το ανθρώπινο κορμί, όταν πέφτει στο νερό. Πολύς φορὲς οί φίλοι μου, για να γελάσουνε μαζί μου, ούχουν πάνω απ' τη γέφυρα στο ποτάμι ένα σακάκι γεμάτο χρώμα, ή ότιδήποτε άλλο. Μά έγω δέν γελίεμαι. Χωρίς να γυρίσω τό κεφάλι μου να ιδώ, καταλαβαίνω ότι δέν πρόκειται για ανθρώπινο σωμα...

«Έχω εξασκηθεί τόσο πολύ, ώστε από μακριά ακόμη, πριν φτάσουνε στην όχθη του ποταμού, απ' τις κινήσεις τους, καταλαβαίνω έ- κείνους που πρόκειται ν' αυτοκτονήσουν.

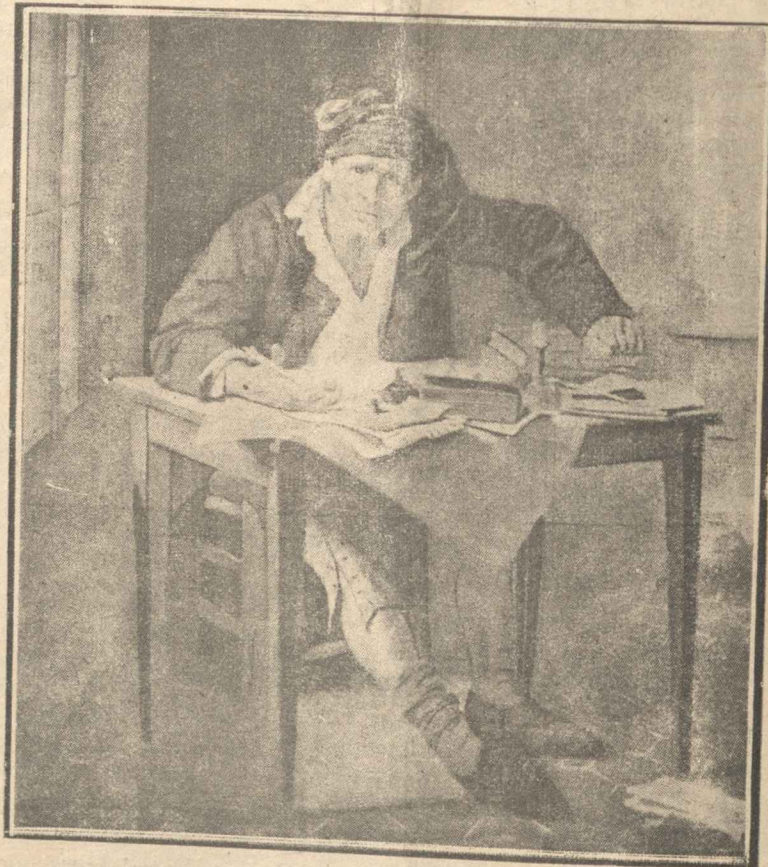
«Δέν σάς κρύβω ότι ή δουλειά μου είναι διασκεδαστική, τουλάχιστον για έναν άνθρωπο που την κάνει τόσα χρόνια, κι' έχω γελήσει τόσο πολύ στη ζωή μου, όσο δέν θα γελούσα οποιαδήποτε άλλη δουλειά κι' αν έκανα. Το μόνο δυσάρεστο είναι ή άχαριότητα των ανθρώπων, άχαριότητα που φτάνει σ' άρραγαστο βαθμό. Τόσο μεγάλη είναι ή άχαριότητα, ώστε πρέπει να σάς ειπώ ότι απ' τους δέκα ανθρώπους που σώ- ζω, οί πέντε όχι μόνο δέν μου λένε εύχαριστώ οί ίδιοι, αλλά ούτε κι' οί πιο στενοί συγγενείς τους.

«Μιά φορά μάλιστα, μία γυναί- κα, λίγο έλειψε να με παραδώσει στην άστυνομία, μία βδομάδα έ- πειτ' απ' την ήμέρα που την έσω- σα, επειδή είχα την περιέργεια να ένδιαφερόμην και να πάω να ρωτή- σω πώς ήταν ή κατάσταση της.

«Ήταν Κυριακή πρωί, λίγο πριν απ' τό μεσημέρι. Ή γυναίκα αυτή είχε παρακολουθήσει τη λει- τουργία στον καθεδρικό ναό του Σάουθγουορ και, γυαίνοντας απ' την εκκλησία, τράβηξε κατευθείαν στη γέφυρα του Ουέστμινστερ κι' έπεσε μέσ' στο ποτάμι.

«Φυσικά, μόλις την είδα, έσπευ- σα να την σώσω. Διηθίνα τη βά- κα μου προς τό μέρος που είχε πέ- σει και σέ κάποια στιγμή που τό σώ- μα της δγίηκε στην επιφάνεια του νερού, την έπιασα απ' τό φρένομα και προσπάθησα να την τραβήξω επάνω.

«Τότε όμως έγινε μία πάλη ά- γρια μεταξύ μας. Ένώ εγώ, κρα- τώντας την απ' τό φορέματα, την τραβούσα έξω, εκείνη με χτυπούσε με γροθιές, με δάγκωνε και με γρατζουνίζε σάν γάτα, με τό νύ- χια. Ή πάλη εκείνη βάσταζε πολ- λή ώρα, κι' έν τώ μεταξύ τό ρεύ- μα του ποταμού μάς είχε παρσού- ρει μακριά. Έχουμε περάσει τη γέ- φυρα του Τσάιιγκ Κρός, τη γέφυ- ρα του Βατερλώ, κι' άρχισα να πι- στεύω ότι δέν θα καταφέρωνα ποτέ να δαμάσω την ματαιωμένη εκείνη τίγρι και να την σώσω. Χιλιάδες άνθρωποι απ' τις αποβάθρες του

Ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

(Του Δ. Α. Σωμπές)

(Ή «Αναμνήσεις» του Οδύλλιαμ Κέννενθ)

ποταμού παρακολουθούσανε τό περιεργό θέαμα, κι' άπογοι- ρωντικά έπιφανήματά τους, καθώς ηρθούσα απ' τό ένα μέρος της κας μου στο άλλο. Είχα καταλήξει να έκλιπαρώ τη γυναίκα μου μ' άφήση να την σώσω, σάν να παρακαλούσα για την ίδια μου. Αλλά σέ κάθε παράκλησή μου, εκείνη άγριεσε περισσότερο, με πτα- σε με μεγαλύτερη μανία και μου φώναζε πώς δέν έχω κανένα σωμα να την έμποδίζω να πεθάνη.

«Έπεί τέλους, λίγο πριν φτάσουμε στη γέφυρα του Μπλάκφριας, κατόρθωσα να την ανεβάσω στη βάρκα μου, ή όποια έν τώ πεί είχε μισογεμίσει από νερό, και την έβγαλα στην όχθη.

«Την επόμενη Κυριακή, ήμέρα άγίας για μένα, άπό παλαιά κι' από συμπάθεια, πήρα τη γυναίκα μου και πήγαμε να ιδώμε τις ταν ή αυτοκτομή.

«Χτύπησα στην πόρτα, κι' όταν μιά άνοιξαν, μπήκαμε και εί- δον την είδαμε καθισμένη άνάμεσα σ' ένα νεαρό ζώο και σέ πα- τιδάκια, τόν σύζυγό της και τό παιδιά της, όπως έκαθα όρμη- «Εκείνη φάνηκε απ' τό ύψος της πώς μ' άνεγνωρίσε, αλλά έπει- προσποιήθηκε την άνηξεση.

—Τί θέλετε; μ' ερώτησε.

—Ήρθα να ρωτήσω πώς είσαστε ύστερ' από την φοβερή τρα- ρά σας.

—Ποιά απόπειρά μου; Έκανε ή γυναίκα εκείνη με ύφος έπι- ξεως. Δέν καταλαβαίνα τί μου λέτε...

—Προχθές την Κυριακή... στο ποτάμι... δέν θυμάστε;

—Ποιό ποτάμι;... Τί λέτε, κύριε;... Την Κυριακή πήγα στην εκ- κλησία κι' άποκει έξαγνήρισα στο σπίτι μου.

«Και όμως ήμουν δέβαιος πώς ήταν εκείνη. Έκτός αυτού, τή κ- εύνθιναι του σπτιού της μου την είχαν δώσει οί άστυνομικοί που ή- χαν μεταφέρει εκεί, όταν την έβγαλα απ' τό νερό.

—Μά, κυρία μου, της είπα, δέν είναι δυνατόν να μή θυμάστε.

«Τότε εκείνη, παρακάλεσε τόν άνδρα της να πάει τά πλάι να νά βγεί έξω, κι' όταν έμειναμε μόνοι, άρχισε να με βιάζει, να πεί ότι είμαι τρελλός, ότι δέν ξέρω τί λέω, κι' ότι αν ένάμειν πάλι με- ρούσα με ψέμματα να την εκδιώσω, ήμουν γελασμένος.

—Κυρία μου, της απάντησα, ούτε να σ' εκδιώξω ήρθα, ούτε έ- ρα πώς θέλεις να κρατήσης μυστική την απόπειρά σου... Ήρθα εδώ από περιέργεια να ιδώ πώς είσαστε κι' αν συνήλθε απ' τό πεί- σας! Καλήμέρα σας!...

«Πήρα τη γυναίκα μου κι' έφηνα.

«Μή νομίζετε ότι ή πρώτη αυτή είχε νοναδική. Μία φορά έ- σα τη ζωή μάς νέας, της άδελ- φής μου, όταν ύστερ' από λίγες μέ- ρη πήγα να ρωτήσω τί γίνεται, πώς σέ πώς ήμουν μεθυσμένος α' τη κόρη της την ήμερα της άποπει- ρας δέν είχε κάνει ούτε όμιμα απ' τό πεί της.

«Ένα πρωί, κάποιος υπάλλη- λος κατασκευαστήν, που γράφε με τή ραμμένη του και μοιράζε τα κομμά- τια με τό γάλα στους πλάτες, έπεί τελείωσε τη διανομή του και μέ- τα άδεια μπουκάλια, παρήγαγε καυροτσάκι του, άνέβηκε στη γέφυ- ρα και ούχτηκε ύστερα στο ποτά- μι.

«Αλλά εγώ που είχα άντιληφεί ότι πριν τις διαθέσεις του, έπαινα τόν σώσω.

—«Αφρόσέ με! μου φώναζε με φωνή γεμάτη άπόγνωση. Έπεί έ- λεύαμε, εγώ να τόν γλυτώσω απ' τό- τος να γλυτώσει από μένα και να πνιγίη. «Αφρόσέ με να πεθάνω! Έπεί- σα τό μόνο πράγμα που είχε έλπί- για μένα στη ζωή.

—Καιμία γυναίκα θα έινε απ' είτα γελώντας.

—Ναι. Μία γυναίκα σαν εγώ- γελος.

—Κοίτα, καμμένε! Κ' έγω εί- μεθαίω, ότι ύστερ' από ένα μήνα, ούτε θα την συλλογίζεσαι πάλι.

«Έν τώ μεταξύ με την κακότη- τόν είχα ξεγελήσει, ώστε να χαλώ- ρώσω την αντίδρασή του και τόν έ- νέβαινα στη βάρκα.

«Δέν είχα γελιστή. Σενίλα

«Μή νομίζετε ότι ή πρώτη αυτή είχε νοναδική. Μία φορά έ- σα τη ζωή μάς νέας, της άδελ- φής μου, όταν ύστερ' από λίγες μέ- ρη πήγα να ρωτήσω τί γίνεται, πώς σέ πώς ήμουν μεθυσμένος α' τη κόρη της την ήμερα της άποπει- ρας δέν είχε κάνει ούτε όμιμα απ' τό πεί της.

«Ένα πρωί, κάποιος υπάλλη- λος κατασκευαστήν, που γράφε με τή ραμμένη του και μοιράζε τα κομμά- τια με τό γάλα στους πλάτες, έπεί τελείωσε τη διανομή του και μέ- τα άδεια μπουκάλια, παρήγαγε καυροτσάκι του, άνέβηκε στη γέφυ- ρα και ούχτηκε ύστερα στο ποτά- μι.

«Αλλά εγώ που είχα άντιληφεί ότι πριν τις διαθέσεις του, έπαινα τόν σώσω.

—«Αφρόσέ με! μου φώναζε με φωνή γεμάτη άπόγνωση. Έπεί έ- λεύαμε, εγώ να τόν γλυτώσω απ' τό- τος να γλυτώσει από μένα και να πνιγίη. «Αφρόσέ με να πεθάνω! Έπεί- σα τό μόνο πράγμα που είχε έλπί- για μένα στη ζωή.

—Καιμία γυναίκα θα έινε απ' είτα γελώντας.

—Ναι. Μία γυναίκα σαν εγώ- γελος.

—Κοίτα, καμμένε! Κ' έγω εί- μεθαίω, ότι ύστερ' από ένα μήνα, ούτε θα την συλλογίζεσαι πάλι.

«Έν τώ μεταξύ με την κακότη- τόν είχα ξεγελήσει, ώστε να χαλώ- ρώσω την αντίδρασή του και τόν έ- νέβαινα στη βάρκα.

«Δέν είχα γελιστή. Σενίλα

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

ΟΤΕ ο ψευτοζυγνήγος, δηλαδή ο Νάτ Μπου- νκε, έβγαλε απ' τη μέσα τσέπη του σακα- κίου του μία κομψή ταμπакέρα, την άνοιξε και προσφέροντας τσιγάρο στον μετεμψι- σμένο άστυνομικό, του είπε:

—Πιστεύω να κανίζετε. Τά τσιγάρα αυτά δέν είναι άσχημα!

«Ο Χόλμς, καταλαβαίνοντας πώς και τού μαγειρεύουν, πήρε μ' ευγένεια τό τσιγάρο που τού προσέφερε, και βάζοντάς τό μέσα στην τσέπη του, είπε:

—Τό κρατάω για την Κυριακή. Είναι ιμ- ροδάτο, διάβολε, και φάνεται μάλιστα πώς είναι της Χαλδίας. Πρέπει να τό κανίσω με την ησυχία μου.

«Ο μετεμψισμένος άστυνομικός, δά μπορούσε θαυμάσια να κανίσει τό τσιγάρο, που τού προσέφερε ο έγγονος του Σίλμς Χόλμς, ύποπτε- υπήθεσε ότι ίσως να τόν είχε άναγνωρίσει ο διαβολο-Έδβαϊος και να άσπρησε ότι προτιμώτερο ήταν να τόν άποκοιμήσιν μ' ένα τσιγάρο, μέσα στο όποιο είχε ναρκωτικό, παρά να τού έπαιθετι.

—Λατάν, κύριε, είπα ο ψευτο-επιθεωρητής στον ψευτοζυγνήγό, όπως είπαμε, ή ύπόθεσή σας θα κανονισθή μία χαρά. Νομίζω άλλως τε πώς δέν χρειάζεται να έραμώδη κανείς πάντα τούς κανονισμούς της ύπη- ρεσίας. Χρόνια κάνουμε αυτή την παλινδρομική και ξερομια από κάτι τέτοια έκτακτα. «Αν δέν κάνουμε και τό στραβά μάτια, δέν ξέρω τό- τε πώς θα πάμε και κανένα ούισκι!...

—Ναι, να! Έκανε ο Μπουνκε. Βλέπω ότι είσαι πρώτης τάξεως άνθρωπος. Καί... καμιά φορά, αν σμύξουμε, θα δής ότι δέν είμαστε από κανέναν με ξεγανωτε γρήγορα τούς φίλους τους!...

—Ω, βέβαια! Είσατε άστυονάνθρωποι, έχετε καλή καρδιά! «Αν σμύξουμε, όπως είπατε, καμιά φορά, νάσσετε σίγουροι ότι θα μείνουν ένδοξαίμενοι μαζί μου!... Θά όμολογήσετε τότε και εγώ, μαζί μ' όλο τόν κόσμο, ότι είμαι ο μόνος που μπορώ, με τό τίποτε, να διοργα- νώσω ένα τοκοζυγόρο γλέντι.

—Όχι δά! είπε ο Φρεϊντ Άρσε.

—Α, κύριε, σάς βεβαιώ ότι με άδικείτε. Με άδικείτε, κύριε, όσο με- τέρη φαντασία κι' αν έχετε. Άρ- κεί να παρανερήτε σ' ένα μονάχα γλέντι από κείνα που διοργανώνω γι' τούς φίλους μου, και θα όμολο- γήσετε ότι ή φαντασία σας βρίσκε- ται μακριά απ' την πραγματικό- τητα.

—Μά σεις είσαστε περιήρημοι! φώναζε ο Μπουνκε.

—Είμαι, και θα σάς τ' άποδείξω, που γρήγορα!... Άκούτε;... Φτά- νουμε!...

Πραγματικά, εκείνη τη στιγμή άρχισε να λιγοστεύη την ταχύτητά του τό τρανόν και να σφοδρή, ειδοποιώντας τό σταθμό για την άρι- ξή του.

«Όστερ' από λίγα δευτερόλεπτα, σταμάτησε μπρός στο σταθμό κι' άκούστηκε ή δυνατή φωνή του υπαλλήλου:

—Ουάτσορδ!... Ουάτσορδ!

—Αιέσος, ο ψευτο-επιθεωρητής την πόρτα του βαγονιού των τριών καουόγων, λέγοντάς τους:

—Όρίστε, κύριοι!... Είσατε στο Ουάτσορδ. Θά πεταχτώ μία στιγ- μή να σάς προσηθείσω τά εισιτήρια που σάς χρειάζονται για τό... Νό β γ α ι τ ! (δηλαδή τίς φυλακές).

Μόλις πρόφερε τό όνομα των περιήρημων αυτών φυλακών του Λον- δίνου ο Χόλμς, έσφύριζε δυνατά, ειδοποιώντας τούς συντρόφους του και συγγρόνους τράβηξε τά δύο του ρεβόλβερ.

«Ο καουόγοι τάχισαν. Ο δαμόνιος άστυνομικός, προτεινόντας τά δύο ρεβόλβερ του καταπάνω τους, δροστοφώνησε:

—Μην κινήθετε! Είμαι ο Σέρλος Χόλμς!... Ψηλά τά χέρια!...

Ένώ όμως οί δύο απ' την συντροφιά των καουόγων μείνανε σάν καρφωμένοι στις θέσεις τους, ο Φρεϊντ Άρσε πετάχτηκε από τη θέση

κι' εκείνον, ότι και με τούς άλλους. «Όσοι άποπειρώνται ν' αυτοκτο- νήσουν για έρωτικούς λόγους, αν τούς προλάβει κανείς και τούς σώ- σει, θεωρούνται αυτομάτως απ' τόν έρωτά τους... Έτσι συνέβη και με τόν νεαρό γαϊάτο. Σέ δύο βδομάδες είχε ξεγράψει κιόλας την γυ- ναίκα που ήταν αίτια της άποπειρας του, και έπειτ' από δύο μήνες έ- γε παντρεντί με μία άλλη.

«Ή τραγικότερη έποχή του επαγγέλματός μου, κατέληξε ο Οδύ- λιαμ Κέννενθ, ήταν ή περίοδος του Εμφυλίου πολέμου. Δέν περνούσε

βδομάδα που να μην πέσουν στο πο- τάμι δυ-τρία άτομα, γυναίκες ως έ- ναι τό πλείστον, σίχτοι ή μητέρες παιεμένων που είχαν σκοτωθή!...

του, κρατώντας στο χέρι του ένα μικρό στυλέτο.

Βλέποντάς τον ο Σέρλος Χόλμς να έτοιμάζεται να όμήσει κατ' επάνω του, τόν σημάδεψε με τό ρεβόλβερ που κρατούσε στο δεξί του χέρι, και συγγρόνους τού φώναζε άγρια:

—Πίσω άθλιε!... Θά σου τινάξω τά μυαλά στον άέρα, με τό πρώ- το όμμα που θα κινήσει!...

«Ο Φρεϊντ Άρσε, βλέποντας τόν άκατάβλητο αντίπαλό του ν' άγ- γίζει την σκανδάλη του όπλου του για να πραγματοποιήση την άπειλή του, προτίμησε να χτυπηθή με τό δηλητηριασμένο στυλέτο του. Με μία άστραπαία κίνηση, έζωσε τό στυλέτο στο μέρος της καρδιάς του, κι' έπεσε προσηύχτα κάτω, μ' ένα δυνατό γόδυτο. Ο καουόγος είχε τρυ- πήσει μόνος του την δρομερή καρδιά του.

«Ο Νάτ Μπουνκε σ' ή μετεμψισμένη γυναίκα, ή όποια δέν ήταν άλλη απ' την άοιδό Λυδία Φόρστερ, παραδοθήκανε, χωρίς να προδρά- λουν την παραμικρή αντίσταση, στον Χάρρυ Ταξόν και στον λόρδο Καϊνίμπορν, οί όποιοι είχαν έν τή μεταξύ καταφθάσει.

Αιέσος ο Σέρλος Χόλμς άναποδογύρισε τό πτώμα του Άρσε, και ψάχνοντας τίς τσέπες του, βρήκε τίς πέντε χιλιάδες λίρες, καθώς και τό ρολόγι και τά δαχτυλίδια του λόρδου.

Αλλά ο διάσημος άστυνομικός δέν έητοίσε κυρίως αυτά. Έκείνο που τόν ενδιέφερε άράνταστα, ήταν τό «Γαλάζιο Διαμάντι». Μάταια όμως είχε ψάξει όλες τίς τσέπες του καουόγου. Τό πολύτιμο κόσμη- μα, για τό όποιο είχε όρκιστή στη λαϊκή Λιάνα ότι θα της τό παρά- δινε, έστο και με θυσία της ζωής του, δέν βρισκόταν πουθενά. Λοι- πόν; Τί θα γινόταν; Θάχε πάλι κανονόγους άγώνες για την άνακά- λυψη του ιστορικού κοσμήματος του λόρδου Καϊνίμπορν;

Ή ύπομνητή του Σέρλου Χόλμς είχαν έξαντληθή, και θα σταματούσε τό ψάξιμο, θταν άξαφνα, γεμάτος χαρά, φώναζε:

—Εδώ ύχει κρυφεί! Τό βρήκα!

Πραγματικά, ξελύνοντας τη βάρτα του σακακιού του καουόγου, που τού άποκόπησε, τράβηξε μία μικρή σακκούλα, μέσα στην όποια ήταν τό περίφημο «Γαλάζιο Διαμάντι».

Τότε ο άστυνομικός, πήρε ιδιαιτέρως τόν λόρδο Καϊνίμπορν, και του είπε πώς πραγματικά ήταν ο ιμ- στηριώδης πλέφτης του «Γαλάζιου Δια- μαντιού», πότε και ως ποιά σημείο είχε σχέσεις ή λαϊκή Λιάνα με τόν Φρεϊντ Άρσε και τόν άτιμο όρλο του καουόγου σ' όλόκληρη την ύπόθεσι.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός, έχω πιά πε- ποιήσει, ότι ή λαϊκή είναι άθώα. Είμαι δέβαιος ότι με άδικα την ύποψίαστικα πώς μ' άπατούσε. Την άγαπή, την ά- γατώ τρελλά, κι' ή άγάπη μου μ' έ- κανε να γίνω ζηλότυπος. Θά της έρ- γασω.

—Κύριε Χόλμς, αγαπητέ μου φίλε, είπα ο λόρδος, μόλις έπαρε να μιλή- δέ μεγάλος άστυνομικός

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΙΛΕΤΑΡ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΣΤΕΡΑ από τριάντα χρόνων σκληρή κι ε
πιμονή εργασία, ο κ. Σενονά καθόρθωσε επι-
τέλους να χτίσει ένα σπίτι κοντά στην α-
γοριολιά. Σ' όλα τους τα χρόνια αυτός και
η γυναίκα του είχαν ζήσει με το γλυκύτατο
αυτό όνειρο: ν' αποκτήσουν ένα σπίτι κοντά
στην αγοριολιά! Τ' όνειρο αυτό είχε προ-
τοβλήσει μέσα στην ψυχή τους μία μέρα κα-
λοκαιριακή πολύ μαζωμένη. Έκείνη την ήμέ-
ρα νοιώθοντας ξαφνικά ένα δυνατό πόθο να
θερσίσει και θαλασσίως μυρωδιάς να φου-
σκώνει τα νεανικά στήθη τους, είχαν φύγει
σαν τρελλοί από το Παρίσι και είχαν κατα-
βή περασμένα μεσάνυχτα, σ' ένα μικρό πα-
λιό σταθμό της Νορμανδίας, όπου ένοιωσαν
θαυμασία νύχτα που πέρασαν σ' ένα άγνωστο
άνοιγμένο προς τον μικρόβλο αέρα και προς την θάλασσα! Την άλλη
μέρα είχαν ξυπνήσει νωρίς και περπάτησαν για πολλή ώρα στην άγρο-
θαλασσά ανάμεσα στα γαλάζια πεδία και στα πυκνά σκαίνα που μο-
σχοβολούσαν. Κατά την διάρκεια του περιπάτου των ανασφάλων ένα
λασπώδες άρωμα όσον ξεπλούσε το χαρούμενο μονοήμερο της θα-
λάσσης. Κάθισαν εκεί πάνω στο παλιό στρώμα της γλίσσας, αγκαλιασμέ-
νοι, ευτυχισμένοι... Από πάνω τους, ο ουρανός έφάνταζε σαν ένας γιγάν-
τιος θόλος από μετάξι.

Μακριά των απλώνονταν η θάλασσα ατέλειωτη, μυστηριώδης, γο-
ητευτική...

Όταν γύρισαν στο Παρίσι ο Σενονά κι η γυναίκα του δεν έκαναν
άλλο παρά να μιλούν για το «μαγευτικό» άρωμα. Ήταν η πιο θάλα-
νά αμνησία των. Και αργότερα, όταν έβαλαν λίγες οικονομίες κατά μέ-
ρος, η γοητευτική παραθαλάσσια τοποθεσία ερχότανε όλοένα στη
κοιμήντα των, ως όποι στο τέλος το αποφάσισαν πειά: «Όταν θ' απο-
τραβήντουσαν από την εργασία τους θ' αγοράζαν ένα οικοπεδάκι και
θα χτίσαν στο άρωμα όσον ένα σπίτι αέρινο».

Είκοσι δώδεκα χρόνια έκαναν οικονομίες ν' αγοράσουν το σπίτι-
κι αυτό. Τα χρήματα που μάζευαν για το σκοπό αυτό δεν τ' άγγιζαν
ποτέ. Τα θεωρούσαν ιερά. Πετα-
γόντουσαν στη Νορμανδία κι έ-
ρχονταν μία ματιά στο μέρος όπου
λογάριαζαν να χτίσουν το σπίτι
τους. Επήγαν εκεί και την κόρη
τους, την Ιωάννα, την έβαλαν
να καθίσει στο άρωμα, πάνω
στη γλίσσα με τις μαργαρίτες και
τις παταρόνες και η μικρούλα
φάνηκε τόσο ευχαριστημένη, ώστε
χτύπησε τα χεράκια της από
χαρά.

Εξέ, μικρό μου, είναι όμορφα
έδω πέρα, δεν είναι έτσι; τη ρώ-
τησε ο πατέρας της που είχε βγά-
λει το σκατάκι του κι έκοβε λου-
λούδια και έριχνε στα γόνατα της
κορούλας του.

Τα χρόνια πέρασαν... Η Ιωάννα μεγάλωσε, ύστερα παντρεύτηκε.
Έκανε κι εκείνη με τη σειρά της ένα κοριτσάκι που ο γέρο - Σενονά
το χοροπηδούσε στα γόνατά του, τραγουδώντας παλιά τραγούδια. Τέ-
λος τόνειρο έγινε πραγματικότητα, και το μικρό εξοχικό σπίτι αέρι-
στηκε... στην κορυφή του άρωμα όσον...

Μία μέρα, αρχές Αυγούστου, όλη η οικογένεια ξεκίνησε για το εξο-
χικό σπίτι. Σ' όλο το διάστημα που χιότανε ο γέρο - Σενονά είχε ε-
πιβλέπει αυτοπροσώπως την εργασία. Το σπίτι είχε τελειώσει και ο
ιδιοκτήτης ήταν τόσο ευτυχισμένος, ώστε φανότανε δέκα, τουλάχισ-
τον, χρόνια νεότερος. Τρελλός από τη χαρά φιλούσε τότε την γυναί-
κα του και τότε την κόρη του. Ύστερα άρπαζε τα χέρια του γαμπρού
του και τα κρατούσε μέσ' στα δικά του όρα πολλή, σαν να θέλε να πη-
λώσει που δεν κατάφερε να τα προσέχει...

Μέσ' στο σπίτι όλα ήταν χαρούμενα και όμορφα: Η ψάβινες
κόκκινες και πράσινες πολυθρόνες, οι τοίχοι οι ταπεταρωμένοι με οξυ-
κλαδωτό χαρτί, το πιάνο όπου η Ιωάννα κάθισε άμεσως κι έπαιξε
ένα παθητικό άρωμα όσον ταγκό.

Το βράδυ, στο γεύμα, ο γέρο Σενονά άνοιξε μία μπιλιάρια σαμπάνια
προς τιμήν του εξοχικού σπιτιού. Και αφού κατέβασε το ποτηράκι του,
αυτός που ποτέ στη ζωή του δεν είχε βγάλει λόγο, ξεφώνισε ένα λόγο
που χειροκροτήθηκε απ' όλη την οικογένεια με δάκρυα συγκινήσεως...

Την άλλη μέρα, καθώς ήταν θαυμάσιος ο καιρός, η Ιωάννα ξερό-
τεινε να κάνουν ένα περίπατο στη θάλασσα. Από ένα μονοπάτι κατέ-
βηκαν στην αγοριολιά. Μία βαρκούλα ταλαντευόταν στη βάση ενός
βράχου, κι ο βαρκάρης καθισμένος στην πλώρη της μάλωνε ένα πλε-

μάτι, καπνίζοντας την πύλα του.

— «Ω! μπαμπά, ως κάνουμε έναν περίπατο, τι όμορφο και ήσυ-
χο!» είπε η Ιωάννα.

— Δεν έχω διάθεση για περίπατο, παιδί μου, απάντησε ο γέ-
ρο Σενονά.

Μά όλη η οικογένεια διαμαρτυρήθηκε:

— «Ω! μπαμπά, φέρε, φέρε, φέρε!» είπε ο γαμπρός.

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

— «Ε, καλά, λοιπόν, φέρε μου, είπε. Θα κάνουμε έσως τον πε-
ρίπατο και σ' όλη την οικογένεια!»

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

Η ΜΑΡΜΑΡΙΝΗ ΣΕΙΡΗΝΑ

ΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στη Βενετία και περπατούσαμε σ' ένα
μεγάλη πλατεία με την κόρη μου Μιραμίνα. Ήταν
η κόρη μου γύρισε από την άλλη μεριά το κεφάλι της
και στέναξε:

— «Θέ μου! Παντού λοιπόν θα με κυνηγάει αυτή
η γυναίκα!»

Κύτταξα τη νέα κι όμορφη σύντροφό μου κατά-
πλητος. Η πλατεία εκείνη την ώρα ήταν έρημη, πε-
ρισσότερη μοναχιά από τις σκιές που έριχναν η
αίθρες της. Ένας φλογερός ήλιος έπεφτε κατακό-
ρυφα πάνω στα περσέκια που τοιχοποιούσαν έδω κι ε-
κει πάνω στις μαρμαρίνες πλάκες. Κι ο ξεστός άερας λύ-
γχε και σκορούσε τον χρυσάλευρο πίδακα του νερού που
ανέβλυζε από το ερωτικό στόμα μιας μαρμαρίνης σειρήνας.

Εκείνη με νοσήλεια πάνω από μία αστραγαλιώδη στέγνα, στην α-
κμή της πλατείας.

Τα μάτια της φίλης μου ήταν καρφωμένα πάνω στο μαρμαρίνο
τόπος με μια επιμονή που με προσέγγιζε κατάληξη.

— «Πρέπει να πητε, Χριστίνα! Ρώτησε περιέργως την όμορφη
κόρη μου».

— «Κιτάζε αυτή τη σειρήνα! μου φώναξε με πνευμένη φωνή.
Έκανε ό,τι μου είλε, δίχως να καταλάβω για ποιο λόγο ήταν
τοιο παρανοήσιμη».

— «Ε, λοιπόν; εξακολούθησε η Χριστίνα Μιραμίνα με αγωνία...
Βλέπετε αυτό το στενό μέτωπο, αυτό τα μάτια των παρειών που προ-
εξέρχονται από το στόμα, αυτό το φιλόδοξο στόμα που
είναι»

Κίταξα τη σειρήνα προσεκτικά και η καρδιά μου
σπύριξε.

Η κόρη μου Μιραμίνα κατάλαβε τη συγκίνησή μου.
Και με μια θαυμαστική κραυγή στήριξε τα χέρια
της στις ώμους μου κι έπειτα με μάτια που πετού-
σαν αστραπές, μου φώναξε:

— «Δεν μπορείτε τώρα να πητε ότι είμαι τρελή;
δεν είμαι έτσι; Κι έσως, αυτή η παράξενη σύλληψή μου,
σας προσέγγισε κατάληξη!»

Και, με την αλήθεια, αναγκάστηκα να όμολογήσω
ν' απ' όλη την ειλικρίνεια, ότι η μαρμαρίνη εκείνη
σώφρα έμοιαζε καταληχητικά με τη Ρεσιόνα, την
περιτριφυλέτη χορεύτρια της Μπεργκάζιου, την οποία εί-
χε γνωρίσει τρελά, έδω και λίγο καιρό, ο κόμης
Ροδόλφος, ο άνδρας της Χριστίνας Μιραμίνα.

Την άλλη μέρα η δυο κοπέλες της κομίσσεως έ-
καναν διακοπή τις βαλίτσες της κυρίας τους, όταν ο
κόμης Ροδόλφος πήρε άξαφνα μέσα.

— «Πώς σας είπε να έτοιμάσετε τις βαλίτσες;
ρώτησε θυμωμένος τις καμαριέρες».

Εκείνη όμως τη στιγμή πρόβαλε από ένα παραπέτα-
σμα το κεφάλι της η κόρη μου Χριστίνα, η οποία νιγνό-
ταν αυτή τη στιγμή. Άμεσως η ματιά της διασταύ-
ρωθηκε με τη ματιά του άνδρου της κι έκανε τότε
ένα νόημα στις υπηρετίες:

— Αφήστε μας μόνους!

Τα δυο κορίτσια την άκουσαν, δίχως να προσέ-
χουν λέξη. Ο κόμης Ροδόλφος τότε, μόλις βεβήχε
μέσ' με τη γυναίκα του, άρχισε να γυρνάει:

— Τι άστεια είναι αυτά, Χριστίνα; Δεν έχουμε ούτε
τις μισές έδω πέρα! Θέλεις λοιπόν να φύγουμε κι
αυτά;

Η Χριστίνα έκοινη σιωπηλά το μελαγχρόν πρό-
σωπό της.

— Μά γιατί; έπαινε ο κόμης. Γιατί;

Η κόρη μου τότε ένοσε τα όμορφα χέρια της και
τον παρακάλεσε:

— Αγαπώ, σ' αγαπώ μ' όλη τη δύναμη της
καρδιάς μου και φοβάμαι τόσο μη σε χάσω!

— Γιατί ποτέ το λέτε αυτό, Χριστίνα; ρώτησε ο κόμης σκεπτικώς.

— Δεν ξέρω... Δεν ξέρω... Ζηλεύω... Ζηλεύω τη... τη χορεύτρια
της Μπεργκάζιου...

Μα τότε είχαν αναγκαστή να περιμένουν την καλή ώρα...

Μά ο Σενονά, με βλέμμα που έλαμπε με μία παράξενη λάμψη, τρα-
βήσαν απ' τ' αγκαλιάσματα, μοιρομυρίζοντας:

— «Όχι... όχι... αφήστε με!... δεν είναι αλήθεια ό,τι μου λέτε...
Είμαι πια πνευματική... πώς είστε νεκροί... νεκροί!»

Και ενώ η οικογένεια του άμοιρου Σενονά, που απ' τη σφοδρή συ-
γκίνηση είχε τρελλαθεί, άνοιγε γύρω του, και ενώ η γυναίκα του και
η κόρη τον φιλούσαν απελπισμένες, εκεί πάνω, στην κορυφή του
άρωμα όσον, ξεκόβοντας τη λυγρή ολιονέττα του μέσα στο φως και
τον διαγλαφό βοήζοντα, χαμογελούσε χαρούμενα, μέσα στα δέντρα που
το έβλεπαν, το σπίτι της ευτυχίας, μιας τόσο σύντομης ευτυχίας, αλ-
λά...

— «Α! Κάντε μου τη χάρι να σωπάσετε! τη μάλωσε ο κόμης Ρο-
δόλφος. Ξέρετε πολύ καλά, ότι αυτή η περιπέτεια έχει τελειώσει πειά
έδω και τόσον καιρό!»

Η κόρη μου όμως κούνησε το κεφάλι της δύσιστα και είπε:

— «Η χορεύτρια αυτή είχε όραση ότι θα σ' έπαιρνε μία ημέρα
από την αγαλιά μου! Κι' επειδή τρέμω όταν το συλλογίζομαι, γι' αυ-
τό σ' έχω βάλει να φύγεις απ' έδω πέρα...»

— Ο κόμης τότε τη ρώτησε με σιωπηλή φωνή:

— Μήπως συναντήσατε ποτέ αυτήν τη γυναίκα;

— «Όχι! το απάντησε η Χριστίνα».

— Μήπως διαβάσατε στις εφημερίδες ότι πρόκειται να έρθει έδω στη
Βενετία;

— «Όχι».

— Τότε δεν έχετε κανένα λόγο να θέλετε να φύγουμε από έδω πέρα...
Επειτα, μεθαύριο, όπως ξέρετε, θα λάβω μέρος σ' ένα μάτς
τένις στον χώρο του ξενοδοχείου «Μετροπόλ». Και δεν θέλω να λείπω
από μία άλλη ιδιότητα σας!»...

Επειτα, με μία αγέροχη κίνηση, ο κόμης Ροδόλφος χτύπησε το
κοινοβείο κι έδωσε διαταγή στις καμαριέρες ν' αδειάσουν άμεσως τις
βαλίτσες.

Το ξενοδοχείο «Μετροπόλ», όπου γινόντουσαν οι αγώνες του τέ-
νις, ήταν σ' ένα παλιό παλάτι, κτισμένο αριστοτελώς από εκείνη τη μαρ-
μαρίνη σειρήνα, που είχε τρομάξει τόσο ένα μεσημέρι την κόρη μου
Μιραμίνα.

Η γαλήνη σ'αυτά των ανθρώπων άρχισε ν' απλώνε-
ται πάνω στις εκθαμβωτικές πλάκες της πλατείας,
όταν ο κόμης Ροδόλφος βγήκε από το ξενοδοχείο
«Μετροπόλ» θριαμβευτής, μόλις τελείωσε το μάτς.

Ήταν εξαιρετικά όμορφος, με το ήλιοσημένο
πρόσωπό του, που γιάλιζε από τον ιδρώτα και με
το πλαστικό κι' αθλητικό κομμάτι του.

— Θά σκάσω από τη ζέση κι' από τη δίψα! φώ-
ναξε... Μας κατατινάρησε ο ήλιος στον χώρο του
«Μετροπόλ»!

Το μοιρομυρία τότε του νερού που έτρεχε μέ-
σα στη στέγνα, τράβηξε την προσοχή του και μ'
ένα πρόδημα βρόδισε πάνω στο χέλιος της.

— «Όχι! Όχι! Ροδόλφε!... τον παρακάλεσε η κό-
ρη μου με μία φωνή γεμάτη απελπισία».

Εκείνος όμως δεν την άκουσε, μόνο έκοινη α-
πάνω στο μαρμαρίνο πρόσωπο της σειρήνας κι' α-
πό το ερωτικό στόμα της άρχισε να πίνει αλόγα-
γα το χρυσάλευρο νερό. Θά έλεγε κανείς ότι η sei-
ρήνα με τώμορφο στόμα κι' ο κόμης Ροδόλφος αλ-
λάξαν ένα δροσερό κι' ατέλειωτο φίλι.

Η κόρη μου όμως προς τον άνδρα της γιά να
τον διεκδικήσει από την μαρμαρίνη εκείνη αντίε-
στράιά της. Μά ο κόμης Ροδόλφος την παραέρισε
μέσ' το νευρώδες χέρι του και με μισόκλειστα μάτια
μάκρυνε με μία ανατοχική τη θανάσιμη πόνη που
στάλαζε μέσα στις φλέβες του το μαρμαρίνο
στόμα...

Ύστερα από πέντε ημέρες, όλες η όμορφες γυ-
ναίκες της Βενετίας έβλεπαν απροσδόκητες γιά
το θάνατο του Ροδόλφου Μιραμίνα.

Η κηδεία του ήμος, όπως θέλησε η κόρη μου,
Χριστίνα, ήταν απλή κι' ανώδυνη. Δεν επισημο-
ποιήθηκε ν' γίνει ο άνδρας της και νεκρός άκοιμη θάνατος...

Τον συνοδεύσαμε λοιπόν εμείς οι λίγοι φίλοι ως
το μικρό κι' όμορφο νεκροταφείο, που είχε γεμάτο
άφισμαμένες μικροθρήνες και κατακόρυφα στην κα-
ταράση πλάγια του λόφου...

Όταν βγήκαμε από το δονετιανό νεκροτα-
φείο, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,
είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

είπα, που ήταν πνευμένο από πολλή ομίχλη λουλούδια,

Πρόβαλε από ένα παραπέτασμα το κε-
φάλι της η κόρη μου Χριστίνα

ΜΩΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΑΡΧΙΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ Τ. Ε. ΛΩΡΕΝΣ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΣΤΟ ΘΙΒΕΤ

Οι μυστηριώδεις θάνατοι ενός κινιγματικού πράκτορος του «Ιντέλιτζενς Σέρβις». Το «Λευκό Φάντασμα» της Έγγυς Ανατολής. Η νέα μεταμόρφωσις του ασυλλήπτου συνταγματάρχου Λώρενς. Η περιπέτειος ενδής δημιουργεί κι' ανατροπές κι' αιθέριον. Ο τραγικός θάνατος του κερπερού Σω. Ο Λώρενς κι' οι μάγοι μινχαί του Θιέτ, κτλ. κτλ.

ΙΑ μυστηριώδης μαχαίρα, ένα αεροπορικό δυστύχημα, μία σφαίρα, ένα τραγικό ναυάγιο ή κι' απλώς μία θανατηφόρος αφοσίωση, αυτές είναι ή πολιτικοί αφοσίωση που προκαλούν κάθε τόσο τον θάνατο του συνταγματάρχου Τόμας Έντουαρντ Λώρενς, του πιο μεγάλου και του πιο οληνματικού κατασκόπου της αγγλικής υπηρεσίας κατασκοπείας, του περιφημού «Ιντέλιτζενς Σέρβις».

Εδώ κι' ένα χρόνο όλες ή εφημερίδες του κόσμου είχαν ασχοληθή για τελευταία φορά με τον «Αγγλο μυστικό πράκτορα, αναγγέλλοντες τότε τραγικό θάνατο του μηχανικού Σω σ' ένα αεροπορικό δυστύχημα στην Αίγυπτο. Ο μηχανικός Σω όμως, όπως διαπιστώθηκε αμέσως, δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά μία από τις πολυάριθμες ενσάρκωσεις του περιφημού συνταγματάρχου Τ. Ε. Λώρενς, του αρχηγού της αγγλικής κατασκοπείας στην Ανατολή, ο οποίος ήταν παρών στος ίδιους της Παλαιστίνης και της Αραβίας ως «Λή Χουάιτ Γκόστ»: Το Λευκό Φάντασμα!...

Από τότε δεν έγινε πια λόγος για τον μυστηριώδη κατάσκοπο. Σήμερα όμως, ένα απόρρητο τηλεγράφημα από την Ιερή Λάσσα, την πόλη των μάγων μοναχών του Θιέτ, αναγγέλλει πάλι στον κόσμο την καινούργια νεκράναστασις του συνταγματάρχου Τόμας Έντουαρντ Λώρενς! Ο πολυμύτης ανταποκριτής του «Πρωινού Ταχυδρόμου» της Χάγης, ο οποίος δρισκόταν στην «Απώ Ανατολή» για να παρακολουθή τις Σινο-ιαπωνικές εκδηλώσεις κι' ο οποίος επιστρέφει τώρα στην Εδωάτη διασχίζοντας το άπυρροστο Θιέτ, είχε την τύχη να συναντηθή πρόσωπο με πρόσωπο με τον περίφημο μυστικό πράκτορα και να παραμείνει μαζί του επί τρεις ή μέρες σ' ένα από τα σκοτεινά μοναστήρια της Λάσσα!

Ο συνταγματάρχης Τ. Ε. Λώρενς, λοιπόν, δεν σκοτώθηκε κατά το περυσινό αεροπορικό δυστύχημα στην Αίγυπτο; Όχι, μάς βεβαιώνει ο Ολλανδός δημοσιογράφος. Ο μηχανικός Σω δεν είχε τίποτα το κοινό με τον «Αγγλο πράκτορα, παρά μία καταπληκτική ομοιότητα. Ήταν ένας από τους τρεις - τέσσερις ομοίους του, οι οποίοι παρουσιάζονται συγχρόνως στα πιο αντίθετα σημεία της Ανατολής, δημιουργώντας έτσι τον θόρυβο του «Λευκού Φαντάσματος» και πέφτουν στα χέρια των εχθρών του, οι οποίοι δεν άργούν να καταλάβουν ότι ξεγελούνταν ακόμα μία φορά από τον ασύλληπτο κατάσκοπο.

Ο μυστηριώδης Λώρενς λοιπόν, βρίσκεται σήμερα δολοφόντος στην Ιερή Λάσσα. Το περιεργό μάλιστα είναι ότι εκεί κάτω έχει δημιουργήσει πάλι έναν καινούργιο θρόνο. Οι ιδανικές κι' οι μοναχοί του Θιέτ τον έχουν επωνύμει «Κόκκινο Διάβολο», γιατί κατορθώνει πάντα να μπαίνει στα απλησίαστα μοναστήρια τους κι' έναν ανεξήγητο τρόπο, φερδώντας το κέλενο και τρέχον όλο των προσκηνιτών!...

Πριν όμως μιλήσουμε για την άπαιστη αποστολή του «Αγγλου δογματάρχου» στο Θιέτ, όπου βασιλεύει ο Δαλάι-Λάμα, ο επίσημος θιέτς, ή ενσάρκωση δηλαδή του Βούδδα, καλό θα ειναι να υπενθυμίσουμε με λίγα λόγια την εκπληκτική ζωή και τις συναρπαστικές περιπέτειες του συνταγματάρχου Λώρενς.

Ο Τόμας Έντουαρντ Λώρενς γεννήθηκε το 1885 σ' ένα Ίρλανδικό αγρόκτημα. Έγερτο από μέτριες κι' αμφίβολες σπουδές στο Παρίσι και κατεβαίνει στη Συρία για να κάνει αρχαιολογικές ανασκαφές. Έχει πέρα, άνη να πραγματοποιήσει τον σκοπό του ταξιδιού του, μελετάει προσεκτικά το σιδηροδρομικό δίκτυο που είχαν εγκαταστήσει οι Γερμανοί στην διεύθυνση της Βαγδάτης και καταρτίζει σχέδια στην Αίγυπτο...

Όταν εξερχόγη ο πόλεμος, ο Λώρενς υπηρετούσε ως υπολοχαγός

στην αγγλική χαρτογραφική υπηρεσία του Καίρου. Σημ. σ' αυτή με την εξαιρετική εξειδίκευσή του και την τελεία γνώση της ζωής ή ιδιογενών προάγεται σ' ανώτερους βαθμούς και γίνεται ο σπουδαιότερος του στρατιωτικού διακρίτου του, του συνταγματάρχου Λώρενς. Αιτή ή καινούργια του θέση τον ναι αμέσως έναν από τους κυριότερους μυστικούς πράκτορες της «Ιντέλιτζενς Σέρβις» στη Συρία.

Το 1916 με την συντομία ενός άλλου μυστηριώδους «Αγγλου» σερ Ρόλαντ Στράς, κάνει ένα άπαιστο ταξίδι άνωμας στις στατημένες φυλές των Αράβων. Οι δύο «Αγγλοι κατασκόποι» που ταξιδεύουν μαζί, αφήνουν μακριά τα μαλλιά τους και τα πρόσωπα τους, φθάνουν στο Ντέντομ, καταφέρνουν ν' ανακαταλάβουν τα εχθρικές φυλές και τέλος να τις κάνουν να επαναστατήσουν κατά τους Γερμανούς. Το αποτέλεσμα; Γενική καταστροφή του αλβανικού δικτύου της Βαγδάτης!

Αυτή ή πρώτη εαυτοχία μεθαί τον τυχοδιώκτη Λώρενς, θύμω τον για μακρινά ταξίδια, τινάζει στον αέρα την ταπεινή ή δομική γραμμή της Λαμιακού-Μέκας και τα τραίνα με τα οποία φέρει και τέλος, με μία όρμη Βεδουίνων αλματώδως ένα λόγο από 90 στρατιώτες και τρεις άξιωματικούς! Παρά τον προσθήκη κανείς ότι οι Βεδουίνοι τους ξεπάρτησαν όλες με την ταγάνια τους...

Ο Λώρενς ζήτησε άρχισε να καταστρέφει όλες τις τμήσεις και τηλεγραφικές γραμμές για ν' αναγκάσει τον εχθρό να μετακινηθή. Η ήττα του εχθρού και ν' αμείνεται έτσι τα ραδιοηλεκτρονικά του. Τίς εκπληκτικές αυτές υπηρεσίες του συνταγματάρχου κι' από τη μη έκλεινη σίχεται με πόθος το ταξίδι; και σ' αυτή το επανέλασε πάλι. Θέλει να δημιουργήσει μια βασιλεία, τον «Αδουάτ», τον Σω τον «Αλή» και τον Φεϊού, και να τον καθίσει πάλι από ένα βασίλειο καλύτερο από τη Παλία, με την σηματική συμφωνία να ύψαση τον σ' τις διαταγές του!

Οι Γάλλοι κατάσκοποι όμως παραβίασαν διαρκώς προσοχή στην πραγματικότητα του εξορισμού του του κι' ο Λώρενς τότε έλα επαναστατεί δολέπρη την ηγία Ανατολή. Η «Αγγλία» τότε φέρει φράδα τον πανίσχυρο μυστικό πράκτορα της. Τον καλεί στο Λονδίνο ή σ' οποιοδήποτε άλλο ήπειρο, να ποικούν, μα ο Λώρενς δεν άφηνε... ή ήττα της μητροπόλεως. Κατά την Παλαιστίνη. Κατάσκαπη στην εροπορία με τ' όνομα Σω, έπειτα τάνες με τ' όνομα Ρός, γράφει και χασιολογικά διβλία και γίνεται άπαιτος. Έγερτο από έξη μήνες κάνει την φάνοι του στο «Αφγανιστάν». Ο Βασιλιάς «Αμανουλλάχ» ειναι, κατά την γνώμη του, πολύ φίλος των Άγγλων. Ξεσηκώνει, λοιπόν, μια επανάσταση εναντίον του και τον δολοφονεί. Ο βασιλιάς «Αμανουλλάχ», που είχε μάθει τις προθέσεις του «Αγγλου δογματάρχου», είχε τοιχοκολλήσει στους δρόμους της Σω πολυ δελαστικές προκηρύξεις με την ύποθεση ότι δι' έλθε ένα πλοίο με δεσμούς σ' άποιον θα του πήγαινε σ' άνάτορα το κεφάλι του εχθρού Φαντάσματος. Μα ο Λώρενς δεν άνησχυσε καθόλου, γιατί πιστός κι' άφοσιωμένος φίλος ακόμα κι' άνμεσα στους άπαιτους της Κυβερνήσεως του «Αφγανιστάν»!...

Τον Φεβρουάριο του 1929, ο συνταγματάρχης Τ. Ε. Λώρενς καλείται πάλι στο Λονδίνο. Τα εκπληκτικά κατορθώματά του στην Ανατολή έχουν τρομοκρατήσει την έσωτερική πολιτική της Αγγλίας. Οι βουλευτές άνησχυοι ζητούν να περιορισθή πια ή τρέλη ή άπαιτος άνδρυνος δραστηριότης του δογματάρχου... Μα πόν περάσει λίγος καιρός ο μυστηριώδης συνταγματάρχης γίνεται πάλι άφαντος. Οι εχθροί του τον άναζητούν κι' άγνοια και τους τόν άνοητούς στην Μουσουλμή και σ' έργο κοντά στα παλαιά περσικά σινώρα. Τί παρόξενη συμπτωσις! Έκείνες άνοηδες ή γες ή επαναστατημένες φυλές των Κορδών εισέβαλλαν στο περσικό έδαφος και συγχρόνως τραβούν για την προτέονα της Περσίας.

Ο συνταγματάρχης Λώρενς, με σπολήν «Αραβός»

Η ΒΑΣΚΑΝΙΑΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

ΤΟ ΚΑΚΟ ΜΑΤΙ

Τι πιστεύουν οι διάφοροι λαοί για ή βασκανία. Ποιοι έχουν κακό μάτι. Τ' αποτελέσματα του ματιάματος. Οι κοκκινετρίχες στην άρχαία Αίγυπτο, κτλ. κτλ.

Ο λαός, πολύ πριν από την επιστήμη, έκαμε την παρατήρησι ότι όρισμένα άτομα ειναι προικισμένα με βλέμμα μαγνητικό που έσασκει παράδοξη γοητεία σ' εκείνον που θα κοιτάξουν, που επηρεάζει τον άνθρωπο, τον εμπνέει. Αυτό ειναι ή λεγομένη βασκανία, που έπιδρα μυστηριώδως πάνω στους ανθρώπους και προκαλεί ήλια δυο κακά. Ο λαός παραδέχεται ακόμα ότι ειναι άρκετο το «κακό μάτι» για να κάνει έναν άνθρωπο, ή ένα ζώο ήμιστο, να άδυνατίσει, ν' άρρωστήσει, ακόμα και να πεθάνει σε λίγες μέρες, χωρίς καμιά φανερή ατία. ***

Όλοι οι λαοί της Εδωάτης παραδέχονται ή βασκανία. Άκόμα κι' αυτοί οι άρχιοι την φοβούνται πολύ.

Οι Ένδοι της Αμερικής την άνομίζουν «καχατέν», δηλαδή δυστυχία. Πιστεύουν ότι ή λάμψη που θάβει από τα έξαιρετικάς ζωηρά μάτια, μπορεί να προκαλέσει άσπαστο θάνατο.

Προς εξουδετέρωσιν του «κακού ματιού» μεταχειρίζονται κι' οι άρχιοι, όπως κι' οι πολιτιμένοι λαοί, διάφορα φυλαχτά, τα οποία κρεμούν από τον λαιμό του προσώπου, που θέλουν να προσφύλουν.

Και στα χωριά της Ελλάδος συνήθιζαν με τέτοια φυλαχτά — «βάσκαντηρες» καθώς τα λένε — να προσεύχον την ήγεια των μικρών παιδιών από το «κακό μάτι». Υπόγειο ακόμα κι' ή συνήθεια, όταν θανάτωση κανείς κανένα παιδί κι' όρατο παιδί να τόν... φτύνει «για να μη βασκαθή».

Κρεμούν επίσης στα μικρά «μονομάτια» σκόρδα, μπαρούτι και λιβάνι για το «κακό μάτι». ***

Στη νότιο Ιταλία πιστεύουν ότι ο άνθρωπος που έχει κακό μάτι ειναι λιπόσαρκος, μακροπόσπος, όχρως, με τα μάτια του παρειών πεταμένα έξω, με τα μάτια δουλιλεγμένα μέσα στις κόγχες τους, αλλά καταστρόγγυλα και σπληνροδόλα, με μύτη πλατυστωτή, χείλη λεπτά και γελαστά και βλέμμα διαπεραστικό.

Στη Νεάπολι της Ιταλίας παραδέχονται επίσης ότι ο βασκανός ειναι πιο επάνδυνος όταν φοράει πράσινα ματογυάλια. ***

Σε πολλά μέρη της Ελλάδος επάνδυνος βασκανός θεωρείται ο αλλοόψος, ο σιωπηλός και ιδιότροπος, ο λιπόσαρκος, ή έκτενος, που τα μάτια του έχουν χρόνια θάλασσοπράσινο, κοκκινοπές λάμψεις και άπαισια έκφρασι. ***

Στη Γερμανία οι άνθρωποι με τα βαθύλα και διαπεραστικά ή κόκκινα, έρεθισμένα μάτια, θεωρούνται επίσης βασκανοί.

Στην Ισπανία κακό μάτι ειναι εκείνο που έχει άσπαστο ή ξασπασμένο χρώμα. ***

Στο Έξο της Γαλλίας θεωρούν βασκανούς εκείνους που έπιζητούν άδικα τους την μόνωσι, που δεν μιλούν, κακό πολύ σπασιός και τότε πάλι με τραχύτητα, συνδεδεμένος τα λόγια τους με άσπαστες χειρνομίες. Το βλέμμα των ανθρώπων αυτών ειναι διαπεραστικότατο και έκτατο και κώνεται βαθύ, ως τα μάτια της ψυχής του δολιπού των.

Στην Τρανσυλβανία και στην Ουγγαρία ή δύναμις της βασκανίας άποδίδεται ιδίως στα άτομα, των οποίων τα φρύδια ένώνονται στη ρίζα της μύτης. ***

Τέλος, ο βασκανός άναγνωρίζεται κι' από τα κόκκινα μαλλιά ή τα γένεια του. Οι κοκκινετρίχες είχαν άπαιστη κακή φήμη. Στην άρχαία Αίγυπτο όταν σενανόταν ένας άνθρωπος, ποί στο δρόμο του κανέναν κοκκινετρίχη, είχε το δικαίωμα, από τους νόμους της πολιτείας, να τόν... σπάσει στο έλκιο! Κι' αν ο δυστυχής κοκκινετρίχης έφερα ήντίστασι, έδικάζονταν και επιτιμούντο με πρόστιμο και φυλάκισι. ***

Άλλά και στην Κίνα και στη Σινική και στη Τουρκία ή κόκκινη τρίχα ειναι πολύ άπαιστη.

Οι Χριστιανοί επίσης άναγνωρίζουν τόν Ιούδα τόν Ισραηλίτη με προσέονθη γενειάδα.

Ίδου σχετικώς και δυο χαρακτηριστικές παροιμίες της Ισπανίας:

«Μην μπαίνεις ποτέ άνάμεσα από έργο κι' από κοκκινετρίχη άνθρωπο».

«Μακριά από πυρκαγιά κι' από μάτια κοκκινετρίχης».

Ειναι γνωστό επίσης και το έλληνικό δίστιχο:

«Κόκκινα γένεια, μάτια μάλα δολίο του Διάδου, μηχί του Σατανά!»

δυο χώρες τότε συμφωνούν να έξοντώσουν με κάθε τρόπο τόν επανδυνό κατασκόπο. Τον Σεπτέμβριο του 1930 κατορθώνουν τέλος να συλλάβουν στην Ταυρίδα τον συνταγματάρχη Λώρενς! Θυμίζετε! Σε λίγο όμως κι' άποσπένεται. Πρόκειται για έναν ξένο, που έχει το ίδιο όνομα, και που μοιάζει καταπληκτικά με το «Λευκό Φάντασμα». Ο Λώρενς βρίσκεται στην καρδιά της Τουρκίας και ξεσηκώνει τους δρισκούς κατά του Μουσταφά Κεμάλ! Ένας ιερός πόλεμος ειναι έτοιμος να έκρηξη στη Μεσση Ασία!... Η σύλληψις όμως των συνωμοτών της Μενεμένης άνατρέπει τα καινούργια σχέδια του «Αγγλου κατασκόπου». Ένας από τους συνωμώτες, ο σίχης Έσάντ, πόν περπάτη άπάνω στην άγρόνη προβαίνει σε συνταρακτικές άποκαλίψεις:

— Ο Ισπανιτής αΐτης της επαναστάσεως δεν ειναι κανείς άλλος παρά ο συνταγματάρχης Λώρενς... Έπιιδύκει την άνατροπή του Μουσταφά Κεμάλ εξ αίτιας της γαλλοφιλών πολιτικής του!...

Η άγγλική κυβέρνηση άναγκάζεται για τρίτη φορά να προσποιηθή ότι άποδοκιμάζει τις «επείλες» του δογματάρχου της και διατάσσει τόν Λώρενς να... έξαμινισθή στην Αίγυπτο. Το «Λευκό Φάντασμα» τότε παίρνει από τη Βαγδάτη της επαναστάσεως δεν ειναι κανείς άλλος παρά ο μηχανικός Σω και φεύγει για την Αλεξάνδρεια... Στον δρόμο όμως μια τραυματική ήπεια περσίζει το αεροπλάνο κι' ο μηχανικός Σω έρχει έναν όξτρο θάνατο στα χείματα της Μεσογείου...

Από τότε δεν άνοηθηκε πια να γίνεται λόγος για τόν περίφημο μυστικώτατο της «Ιντέλιτζενς Σέρβις». Όλοι ο κόσμος πιστεύει ότι έπεθανε κι' όλες ή εφημερίδες του είχαν άπεφώσει μακροσκελείστατες νεκρολογίες. Μα το άπρόσδοτο σήμερα τηλεγράφημα του «Πρωινού Ταχυδρόμου» της Χάγης, έξασπε σαν λάμπα στα έπουργεία των «Ε-ζωηρών» της Εδωάτης.

Ο Λώρενς στο Θιέτ! Τι έτοιμάει άραγε πάλι ο «Αγγλος δογματάρχης»;

Ο ίδιος ο μυστηριώδης συνταγματάρχης άπαισκει στον Ολλανδό δημοσιογράφο ότι βρίσκεται στο Θιέτ για να άποδόση την μυστηριώδη μαγία και τα εκπληκτικά θαύματα του Λάμα... Η άληθεια όμως ειναι άλλη, όπως άνοησε ο πολυμύτης άνατροπής του «Πρωινού Ταχυδρόμου» της Χάγης. Ο «Κόκκινος Διάβολος» έτοιμάει στο Θιέτ ένα τρομερό θρησκευτικό πόλεμο κατά των άναρρηκτών προτετόρων της Λόσχης, οι άποιοι έξεγειρούν διαρκώς τους Άράβους κατά των «Αγγλων!...

Ο Λώρενς, λοιπόν, με ή νεκράναστασις του περπάτα το πεδίο της μυστηριώδους δράσεώς του από την Έγγυς Ανατολή στην καρδιά της Ασίας.

ΖΩΡΖ ΦΡΟΝΒΑΛ

ΤΑ ΠΡΩΤΕΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

Θημάκι κάποιος άνοιξης, θραυδής μυρολουμένης με μ' άσρη των ψηλαλώνων, που σμίγαμε κοντά μου... Ήταν ή μέρες του παλιού, καρού ή εύτυχισμένες ή νύχτη έλα στα μάγουλά, το γέλιο στην καρδιά μου...

Βρίσκαμε πάντα πρόσχαρο, και δροσερό τ' άγέρι και ή θραυά γλυκειά, γλυκειά, και πάντα άνειρημένη και νοσήμα, σαν τρομερά, έμψαγε το χέρι κάποιου φίλου πιο πολύ, παρά έρωτευμένο.

Γλυκά, γλυκά, μάς τήγνε, το ήμερο σκοτάδι και ή ψυχή μας της χαράς φροσούσε τ' άπια δόξα της ετυχίας μας, γλυκά, μάς πλάνευε το χείλι κι' ή άφαιμένη του σπυτιού, πάντα περνούσε ή άσρα.

Άχ! και θυμάμαι... στη φωτιά, δρισκόμουν του πολέμου κι' ήταν μια μέρα δοχευοί, πολλή, σκοτεινασμένη που διάβασα σ' έμνας μου το γράμμα: —Μάθε γινέ μου πως ή Άννιουλα της Βεργούς έπέθανε ή καμήνη.

Σβόστη το φός μου... Η έρημιά, ή άγρια και ξένη έλα πάλι το θρήνο μου, παρ' άντιλαλούσε και κει στη γή του δλεθρου, την πολιτωμένη το αλινό πένθος το βαρύ, ή καρδόβια μου φροσούσε...

Και τώρα... Η νύχτη μου έφηνε, ή καρδιά μου δε γελεί (καρδιά μου δε γελεί) στην ίδια έσρη κάποτε στέκο, στο (ψηλαλώνω) κι' έναν αντίλαλο μακριά, άσώ να μου (λογά) και από κείνα τα παλιά, εύτυχισμένα (ζωδία).

Πάτρα 17/1/32

L. K.

ΕΝΗΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΠΟ' την όχθη του Μολαγοράζι, όπου ο Σέργιος Τανέγιεβ είχε στήσει την κατασκήνωσή του, φαινόταν από μακριά, απέναντί στην έλλασσα, ή λίμνη Τανγκανίκα. Αυτή ή περιοχή της 'Αφρικής ήταν ή πιο άγρια απ' όλες. Πουθενά δεν συναντούσε κανείς ψηχή ζωντανή. Μονάχα τα θηρία της ζούγκλας κατέβαιναν στην όχθη του ποταμού για να ποτιστούν.

Ο Σέργιος Τανέγιεβ ήταν ένας σκοτεινός και παράξενος τυχοδιώκτης. Είχε περάσει απ' όλα τα επαγγέλματα και τέλος είχε κατασταλάξει σ' εκείνο που ικανοποιούσε καλύτερα τα κτηνώδη ένστικτά του. Όσο όμως

κι' αν πάσιζε, δεν μπορούσε ποτέ του να πλουτίσει... Ήταν ψηλός, γεμάτος και δυνατός σαν ταύρος. Τίποτα δεν τον σταματούσε, ούτε ο κίνδυνος, ούτε ή τύχη. Άγαπούσε με πάθος την περιπέτεια και δεν ήξερε ποτέ του τί θα πη φόβος και δειλία. Γι' αυτό δεν συναντούσε γύρω του τί φιλία και την αγάπη, παρά ένα κρυφό κι' ασκονό μίσος. Όλοι όμως όσοι θρασυκάντουσαν μαζί του τον φρόντιζαν κι' άκουγαν τηνλιά τις διαταγές του.

Ο Σέργιος Τανέγιεβ είχε λίγο καιρό που βασκόταν στην 'Αφρική κινηώντας άγρια θηρία στις άπέραντες περιοχές που απλώνονται γύρω από τη λίμνη Τανγκανίκα. Ο σκοπός του ήταν να κερδοσκοπήσει πουλώντας τα πολύτιμα δερμάτα τους. Δεν λογάριζε λοιπόν τίποτα κι' μεταχειριζόταν κάθε μέσο για να πετύχει αυτό που ήθελε και να ικανοποιηθεί έτσι την αλγιστία του. Το καρβάνι του άπετελείτο από μερικούς μαύρους ιθαγενείς, άδρες και γυναίκες, που τον άκουγαν από φόβο κι' όχι με την έλπίδα ότι μαζί ήμεθα θα κερτίσουν την σιμωφία και θα τους πληρώσουν...

Μα με τον ίδιο τρόπο φερνόταν και στη δυστυχισμένη γυναίκα του. Δεν την ξεχώριζε ούτε από τόν τελευταίο ενέγκροον.

Ο Ρώσος αυτός τυχοδιώκτης είχε μαζί με το καρβάνι του κι' ένα παλιό μα γερό αϊτακίνο και τρία μεγάλα κάρνα. Απάνω σ' ένα απ' αυτά είχε φτιάξει ένα μεγάλο κλουβί, όπου φύλαγε τα πρόβατα και τις κατσίκες που χρησιμεύουσαν ως δόλωμα στις παγίδες των θηρίων. Όταν σ' ένα μέρες κατέλαβανε πως βασκόντουσαν άγρια θηρία, ο Σέργιος Τανέγιεβ έστησε τη σκηνή του και για να τραβήξει τα θήματα που θα έλπιαν σκοτωμένα από τις σφαίρες των τοις καίων του έδωσε ένα πρόβατο ή μια κατσίκα σ' ένα παλιού στην κατάντηλη απόσταση κι' έτσι το θηρίο που πήγαινε κοντά σ' αυτό δόλωμα βασκόνταν στο σημάδι του καλότερα. Τις ώρες που δεν κυνηγούσαν, μια νεαρή μαύρη φρόντιζε να πηγαίνει στη βοσκή το μικρό κοπάδι, εκεί τοιγύρω από την κατασκήνωσή.

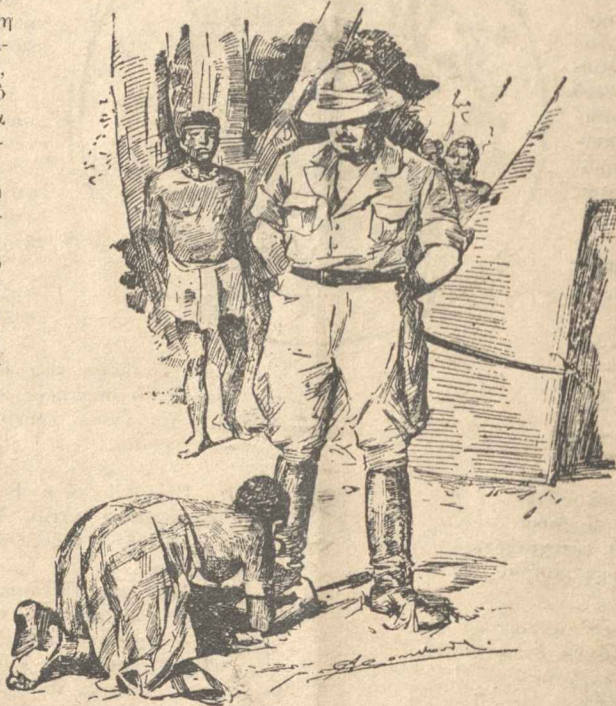
Μια ήμερα λοιπόν ή μαύρη τραβήξε για τη βοσκή, όπως πάντα, οδηγώντας μπροστά της τα τρία πρόβατα και τις τέσσερες κατσίκες του καρδιναλίου. Όταν έφθασε κοντά στο δάσος, άφησε τα ζώα να βασκώσουν και έαυλώθηκε στη σκιά ενός γιγαντιού δοαβά. Ήταν μεσημέρι κι' ολόγυρά της άπλωνόταν μια βαθιά σιωπή. Σιγά-σιγά, λοιπόν, ο ύπνος άρχισε να βασκάνη τα βλέφαρά της κι' ή μαύρη, δίχως να μπορεί να διώξει τη νύχλη της, άποκοιμήθηκε κάτω από το δένδρο.

Πέρασε έτσι αρκετή ώρα, όταν άξαφνα ζήτησε τρομαγμένη από παρόξενες φωνές κι' άρχισε να κυττάζει ανήσυχη τοιγύρω της. Το μικρό κοπάδι που βασκούσε έδω κι' εκεί κοντά της είχε γίνει άφαντο! Τρελλή τότε από το φόβο της, γιατί ήξερε ότι ένας άνθρωπος σαν τον Σέργιος Τανέγιεβ θα την τιμωρούσε σκληρά, άρχισε να φωνάζει τα γιδροβάτα της. Την ίδια στιγμή όμως από το πυκνό κι' άπέραντο δάσος της απάντησε ένα ατέλειμα μινύχισμα θηρίου.

Η μαύρη, τρομαγμένη άκούη περισσότερο γρήγορα τρέχοντας στη κατασκήνωσή κι' άρχισε να κλαίη μ' άναυγλήττα για το πάθημά της. — Ποι είναι τα πρόβατα κι' ή κατσίκες, Μαλέμπα; ούρλιαξε ο Τανέγιεβ.

— Η Μαλέμπα δεν ξέρει... Η Μαλέμπα ζητάει συγχώρεσι... τραύλιζε ή άτυχη μαύρη, πέφτοντας καταγής κι' άγκαλιάζοντας τις μπότες του άρέντη της. Τα ζώα έφυγαν την ώρα που κοιμούν ή Μαλέμπα.

— Και πούδ σου έλετε να κοιμηθής, κάθαρα; μούγκρισε ο Τανέγιεβ, δίνοντας με λύσσα μια κλοτσιά στη μαύρη, που την έκανε να

— Η Μαλέμπα ζητάει συγχώρεσι, τραύλιζε ή άτυχη μαύρη.

βηρε άπάνω και κρύφτηκε άνάμεσα στα κλαδιά των δένδρων, κρατώντας στα χέρια του έτοιμη την καρμίνη. Ήταν μεσημέρι και τα θηρία της ζούγκλας δεν θ' άργούσαν να κατεβούν για να δροσιστούν στο ποτάμι.

Η Μαλέμπα, όταν συνήλθε λίγα από τον τρόμο της, άρχισε να κλάη σαν τρελλή, προσπαθώντας να λύση τη θηλιά από τον λαιμό της. Ο κυνηγός όμως είχε δώσει γερά το σφόνδι κι' ή μαύρη έπρεπε από άπεγνωσμένες προσπάθειες σωριάστηκε έξαντλημένη και με μισή μένη δάκρυα κοντά στο παλιού.

Με την καρμίνη στο χέρι ο Τανέγιεβ περίμενε τα θηρία. Πάντα οι γυναίκα του, κατάντη, με τα μάγουλα αλλοιωμένα από τη δουριά δάκρυα, στεκόταν έτοιμη να του δώσει τ' άλλο γεμάτο δάκρυ. Άξαφνα, άκούστηκε ένα μινύχισμα και μια ύπερση λεοπαρδαλός μ' ένα τεράστιο πήδημα βρόθηκε κοντά στη Μαλέμπα...

— Ρίξε... ψιθύρισε στον Τανέγιεβ ή γυναίκα του. Μην άφνης θηρίο να κατασπαράξει την δυστυχισμένη μαύρη... Ρίξε δυο ή τρεις καυρός...

— Σώπα!... γαρίνιαξε ο Ρώσος. Δεν μπορεί άκόμη να πάω κοντά σ' αυτά... Γιατί τί άμωφο δέμα που έχει ή λεοπαρδαλός... Εί, λοιπόν να με κλάη για το χάσω;...

— Σέργιε, είνε έγκλημα ν' άφήσης τη Μαλέμπα στα χέρια του θηρίου!

— Σώπα, άνθρωπε... ψιθύρισε ο Τανέγιεβ. Νά, τώρα ήρθε ή στιγμή. Μά δεν πρόφθισε να ρίξει. Μια παράξενη δολή που έρχόταν από

κλήση μακριά του, ριχνοντας μια παρακτική κρυγή από τον λαιμό του. — Άν δεν βρής ως το βράδυ το κοπάδι, θα σου δείξω έργο με το χέρι νά κλάης!...

Κι' ο Ρώσος τυχοδιώκτης, σάγγοντας τη γροθιά του, γύρισε πλάτη του και ξαναπέρασε στη σκηνή του.

Οι μαύροι του καρβασιού σήκωσαν τότε τη Μαλέμπα, την έφεραν κι' έπειτα άρρισαν όλοι τους να ψάχνουν για να βρουν το μικρό κοπάδι. Πουθενά όμως δεν απάντησαν, ούτε στο δάσος, ούτε στην όχθη της λίμνης τα πρόβατα και τις κατσίκες του Τανέγιεβ. Άπλωνόταν όλη εκεί που έβασκαν ήσυχά θα έπρεπε άπάνω τους ξεφανύει μια λεοπαρδαλός κι' εκείνα από τον πανικό τους σάκωναν ένα κι' ένα μέσα στη ζούγκλα, όπου δεν άρριγαν να κατασπαράξουν ένα θηρίο.

Ο Τανέγιεβ, όταν έμαθε τις άκαρτες άναζητήσεις των μαύρων, δεν έλε τίποτα. Μά ή γυναίκα του που τον ήξερε καλύτερα από τον άλλον κατέλαβε από τις αστραπές που πέφτουσαν τα μάτια του κι' άπλη την πρόσηνη γλωσσίδα του προσώπου του, ότι έδωσε μέσα του το τί λύσσα...

Όταν την άλλη ήμερα ήρθε ή ώρα να πάνε στο κτήρι, ο Ρώσος τυχοδιώκτης φώναξε τη Μαλέμπα, της έδωσε ένα χροιά σ' αυτήν την πρόταξη:

— Έλα μαζί μου!...

Η μαύρη τον άνταξε με φόβο στα μάτια, σαστισμένη άκούη να δεν την είχε τιμωρήσει για το πάθημά της, κι' έπειτα τον άκούη καίνοντας το κεφάλι...

— Σέργιε, τι σκέπτεσαι να κάνεις; ηρώτησε τότε ή γυναίκα του, τραυμάζοντάς τον με την άπλητη μύνη από εκείνη την παράξενη άκτινα του Τανέγιεβ.

— Τι σ' νοιάζει; της απάντησε άπαρ μ' ένα σαρκώδες γέλιο. Θα πάω να ψάξω να μην άνακατείνω στις δουλιές μου. — Έξω έγω τι θα κάνω...

Κι' οι τρεις τους λοιπόν έφθασαν στο ποτάμι. Ο Ρώσος έβλεπε από μακριά να κινείται ή γυναίκα του κι' άπλη την πρόσηνη γλωσσίδα του προσώπου του, ότι έδωσε μέσα του το τί λύσσα...

Όταν την άλλη ήμερα ήρθε ή ώρα να πάνε στο κτήρι, ο Ρώσος τυχοδιώκτης φώναξε τη Μαλέμπα, της έδωσε ένα χροιά σ' αυτήν την πρόταξη:

— Έλα μαζί μου!...

Η μαύρη τον άνταξε με φόβο στα μάτια, σαστισμένη άκούη να δεν την είχε τιμωρήσει για το πάθημά της, κι' έπειτα τον άκούη καίνοντας το κεφάλι...

Όταν την άλλη ήμερα ήρθε ή ώρα να πάνε στο κτήρι, ο Ρώσος τυχοδιώκτης φώναξε τη Μαλέμπα, της έδωσε ένα χροιά σ' αυτήν την πρόταξη:

— Έλα μαζί μου!...

Η μαύρη τον άνταξε με φόβο στα μάτια, σαστισμένη άκούη να δεν την είχε τιμωρήσει για το πάθημά της, κι' έπειτα τον άκούη καίνοντας το κεφάλι...

Όταν την άλλη ήμερα ήρθε ή ώρα να πάνε στο κτήρι, ο Ρώσος τυχοδιώκτης φώναξε τη Μαλέμπα, της έδωσε ένα χροιά σ' αυτήν την πρόταξη:

— Έλα μαζί μου!...

Η μαύρη τον άνταξε με φόβο στα μάτια, σαστισμένη άκούη να δεν την είχε τιμωρήσει για το πάθημά της, κι' έπειτα τον άκούη καίνοντας το κεφάλι...

Όταν την άλλη ήμερα ήρθε ή ώρα να πάνε στο κτήρι, ο Ρώσος τυχοδιώκτης φώναξε τη Μαλέμπα, της έδωσε ένα χροιά σ' αυτήν την πρόταξη:

— Έλα μαζί μου!...

Η μαύρη τον άνταξε με φόβο στα μάτια, σαστισμένη άκούη να δεν την είχε τιμωρήσει για το πάθημά της, κι' έπειτα τον άκούη καίνοντας το κεφάλι...

Όταν την άλλη ήμερα ήρθε ή ώρα να πάνε στο κτήρι, ο Ρώσος τυχοδιώκτης φώναξε τη Μαλέμπα, της έδωσε ένα χροιά σ' αυτήν την πρόταξη:

— Έλα μαζί μου!...

Η μαύρη τον άνταξε με φόβο στα μάτια, σαστισμένη άκούη να δεν την είχε τιμωρήσει για το πάθημά της, κι' έπειτα τον άκούη καίνοντας το κεφάλι...

Όταν την άλλη ήμερα ήρθε ή ώρα να πάνε στο κτήρι, ο Ρώσος τυχοδιώκτης φώναξε τη Μαλέμπα, της έδωσε ένα χροιά σ' αυτήν την πρόταξη:

— Έλα μαζί μου!...

10 Σεπτεμβρίου 1933

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΧΙΛΛΜΑΡ

(ΤΟΥ ΔΕΚΟΝΤ ΝΤΕ ΑΙΑ)

Η νύχτα είνε φωτεινή, ο άνεμος παγώνιμος και το χιόνι θαμμένο. Χίλιοι άντρεσμένοι ζοίτονται εκεί κάτω, χωρίς μνήμα, με τα μάτια άνοιγμένα, σάγγοντας στη φούττα τους άκόμα τα σταθία τους. Κανένας δεν κοιμείται... Από πάνω τους κινλοπετούν, κρύζοντας πένθιμα, μεγάλα μαύρα νυχτοπούλια. Το φεγγάρι χύνει παντού το κρύο, κλειστό του φως...

Ο Χιλλμάρ άνασπώνεται λίγο άνάμεσα στους ματοκλυμένους νεκρούς, κρατώντας άκόμα το σπασμένο του σπαθί. Το αίμα πέφτει απ' τα πλευρά του σ' άνοιχτά παγωμένα κοιλιάτα.

— Άλλομονο! λέει ο Χιλλμάρ. Έχω άκόμα λίγη πνοή, άνάμεσα σ' ένα κομμάτι αλλοκωφών, που το προί γελοΐσαν και τραγούδησαν δυνάτη σαν κατσίφια μέσ' στα περνατά θάνατα... Τώρα όλοι δουλεύουν... Η περνατά μου κομμάτιασθηκε, ή πανοπλία μου έσπασε κι' απ' το πέλας μου ξεφύγαν τα καρφία... Νά, και τα μάτια μου άκόμα στάζουν αίμα... Γροζώ μακριά ένα άπειρο μονομνημένο, άπλω με το θαγγητό της θάλασσας, κάτω σαν ούρλιασμα άγέλης λυγρών... Έλα κι' από δω, γενναίε μου κόρακα, άνδρωτοπάγε, άκούξε το στήθος μου με το άπαιμένο αίμα σου, γιατί αίμα θάνα άόγα. Πάρε την καρδιά μου και πήγαινε την δόδεξη στην κόρη του Ούλν... Στην Ουράλ όπου οι Γιάκωβο πίνουν το κρασί τους και τραγουδούν άπαι μού τον κυνηγόντας τις χροιάς κανάτες τους, πέταξε μ' ένα φτερωτό σου. Ζήτησε την άφροβονιαστικά μου και δός της την καρδιά μου... Στην κορφή του πύργου, όπου κοινοιάζουν ή κορυφές, θα την ιδής να καίεται μπροστά σ' ένα παράθυρο, ντυμένη σ' άσπρα.

Τα μάτια της είνε κατάνηρα, τα μάτια της πιο φωτεινά κι' απ' τα άσπρα των όμορφων βροδών απ' άνω τ' απ' τα κρύματα δυό άσπρινα σκουλαρίδια.

Πήγαινε μαύρη, άγγελοφόρε και πές της καθαρά πως την άγατώ πάντα. Δός της κατόπιν την καρδιά μου! Θ' άναγνωστή πως είνε κούνηνη και σπασμένη κι' όχι τρεμολιάρηση και ψηχή, και τότε, ο κόρακα, ή κόρη του Ούλνερ θα σου χαριολιάσει... Έγώ τώρα πεθαίνω. Η ψηχή μου κλαίει από τις έσφιγμένες πλάτες. Πήτε έσφι, λίκνο, το αίμα μου. Νύς, γενναίος, γελαστός, έλεύθερος και χωρίς στήματα, πάω να κάτσω μαζί με τους Θεούς στον ήλιο.

ΕΥΚΛΑΠΙΔΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

Η εφημερίδες ήσαν γνωστές στην Κίνα από τον άρχαίο άπο τον χρόνον. Στην Εύρώπη όμως, για πρώτη φορά έξεδόθη εφημερίδα στην Βενετία το 1605, με τον τίτλο «Γάζετα», γιατί γαζέττα άνοιαζόταν το νόμισμα, που πουλούσαν το κάθε φέλλο.

Στη Γαλλία πρώτος έξεδωκε εφημερίδα, χειρόγραφή στην αρχή, ο γαλλός θεοφύλακτος Ρενετό, για να περνούν την ώρα τους οι άρτοί του. Τον Άπρίλιο όμως του 1631 άπέσπασε διά βασιλικού διατάγματος την άδεια να την έξιδιδη έντυπη. Άργότερα ο Λουδοβίκος ο ΙΑ' έταξε να έξιδιδων μια εφημερίδα γι' αυτόν και για την οικογένειά του. Ο Λορέ κατόπιν έξεδωκε την «Ιστορική Μούσα», στην οποία έγραφε καίματα προς την δούκισσα Λογγεβίλ.

Ζούγκλα τον έκανε να γυρίση τρομαγμένος το κεφάλι του.

— Τι τρέχει; τον ήρώτησε ή γυναίκα του με μισόδουστη φωνή. — Τίποτα... Έρχονται οι έλέφαντες για να δροσιστούν στο ποτάμι. Έχει τύχη σήμερα. Θα σκοτώσω...

Μά δεν πρόφθισε ν' άποτελειώσει τη φράση του. Η σκοπιά του προτάχτηκε από το ξαφνικό σκούνημα κάποιου έλέφαντος και γκρεμάστηκε κάτω, ριχνώντας τους και τοίς δυό από ψηλά άπάνω στα χορτάκια.

Η λεοπαρδαλός τότε, που έτοιμαζόταν να δρομήσει άπάνω στη Μαλέμπα, νόμισε ότι το ξαφνικό έκείνο πέσιμο του κυνηγού και της γυναίκας του ήταν μια έλθουσα έπίθεσι και μ' ένα πήδημα πέρασε πάνω από τη μαύρη και χιμήξε για να κατασπαράξει τον Τανέγιεβ. Ο κυνηγός δεν πρόφθισε να γκνέσει... Τα νύχια του θηρίου του έσχιζαν το στήθος, κι' άρχισε να τον τραβή μεσα στη ζούγκλα... Η γυναίκα του, τρελλή από τον πανικό της, πινάχθηκε δεξιά κι' άρχισε να τρέχει με άναυγλα ούρλιασμα για να γυρίση στη σκηνή τους.

Σ' ένα κι' άμωρο του καρβασιού, όταν έμαθαν το τραγικό τέλος του Τανέγιεβ, έβλεπαν την Μαλέμπα κι' έπειτα άρριγαν να ψάχνουν για να βρουν το πτώμα του κυνηγού. Μά δεν βρήκαν τίποτ' άλλο παρ' όλη μ' άμωρη μύση από ξεσκαμμένες σάρκες κι' έκει κοντά, στα νερά του Μολαγοράζι, τον πελώριο έλέφαντα που, κατεβαίνοντας για να λουστή στο ποτάμι, είχε σκοτώσει άπάνω του σκοπιά του Σέργιου Τανέγιεβ και την είχε γκρεμίσει.

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΙ-ΡΑΥ

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΠΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Έγώ ή εγγονοσύνη, ή φιλία κι' όλα τάλλα αίσθηματά σπάζειν πάνω στον θάνατο, μονον ο έρωτας τον νικάει, ξη και μετ' αυτόν και μ'ας συνοδεύει στην αιώνητητα.

Κυρία Κοττέν.

— Παράξενο αίσθημα ο έρωτας! Δεν μπορεί να ξηση χωρίς την έκτασιμ. Κι' όμως έπιξη αυτής.

Κυρία ντε Ζανλί.

— Ο έρωτας είνε ένα σημείο μέσα στη ζωή, όπως ή ζωή στο διάστημα του χρόνου: ένας συνεχής πυρετός που έχει την ιδιότητα ν' ή άλλ' ή ίδια, μ'α και την τρέλλα να θεωρη πως είν' αιώνας.

Κυρία Κοττέν.

— Συνήθ' ζουν να έκτειον την προίκα μιας νέας περισσότερη από τα ηχητικά της χαρίσματα. Τι λάθος!...

Πάτερ Ντουμπόσκ.

— Τα έρωτικά μυστικά είνε τα λιγώτερο φυλαγμένα.

Παροιμία.

— Ένας γάμος χωρίς παιδιά είνε κόσμος χωρίς ήλιο.

Άγιος Αύγουστίνος.

— Υπάρχουν γυναίκες που ποιάζουν σαν τα χρυσά έκνενα που

δολι θέλουν να τα δοκιμάσουν μ'α που κανείς δεν τα βάσει στο τραπέζι του.

Σοφία Άρονν.

— Ο Θεός έβαλε την γυναίκα στη γή, για να μη κλάη μεγάλα πράγματα ο άνδρας.

Παροιμία.

— Σπάνιο είνε ή πρώτη τρέλλα ενός νέου έλφοσι πέντε χρόνων να άφείλεται στον έρωτα. Σ' αυτή την ηλικία ή άπαναρόθυμος άνακαμάλος ήφείλονται στην προσβολή του αίσθηματος της άναξαρτίας.

Πόλ Μπουρζέ.

— Ο έρωτας είνε το πιο ελγάριστο έπεισόδιο του μυητορήματος της ζωής.

Σοφία Άρονν.

— Γιατί οι νέοι άρχίζουν τον έρωτα από τις ήλιαισμένες; Γιατί ένας νέος μοιάζει σ'α πολλά με μια νέα, γι' αυτό δεν του άρέσει. Έκτός της άπαστροφής αυτής είνε και ή άνωθεία άπειρα που τους χωρίζει. Στο κάτω-κάτω είνε πολύ φρεσκά να ριχνεται ή νεότη στα όρμα φροντα και το φηινόπορο μιας γυναίκας έχει τέτοια πολλά και νύστημα φροντα.

Μπαλζάκ.

— Η άμωρτία και ή άσχημιά έξαφανίζονται κι' ή δυό με τις φτιδες των γερατιών, ή μ'α χάνεται, ή άλλη κρύβεται μέσα σ'αυτές.

Μπαλζάκ.

— Μια γυναίκα δεν στέργει ποτέ να κλάη κοιμημένο σ'α γυναίκα νεαρά παρ'ό μόνο μπροστά σ'αυτές, γιατί ξέρει πως το κοιμημένο το θα ελγάριστη ή μ'α, θα διασπασθή όλες τις άλλες.

Αμαρτίνος.

— Ειδικότερα μπορεί να πετύχη σιμωφία όλης της Εύρώπης παρ'ό δυό γυναικών.

Λουδοβίκος XIV.

— Το να μιλά κανείς για την πηή των γυναικών γενικά έξ άκομής των έλαφρόντων και έλγιστων γυναικών είνε όσον ν' άρνη για την παραγωγή ενός δένδρου από τα φροντα που έπρεσαν τραυμένα από σκουλήρι.

Οδύσσ.

— Η γυναίκες πάνε προς τα γεράματα ποσοδωμένα.

Ρουσσώ.

— Δύσκολο κι' έμπεδονο είνε να προσπαθή κανείς να έπαναφέρει μια παραστρεπτική γυναίκα στον ίσιο δρόμο. Απτός θέλει να την οδηγήση, ενώ εκείνη θέλει να τη φροτθή...

Μπαλζάκ.

— Όταν ή φήλη σας έσει πως τα έδαμθηκε όλα, πρέπει να κλαίτε πως έσας τοιλάχιστον σ'α έχει βροθή.

Μυσσε.

— Τα δάκρυα χάνουν την πικρία τους άμα τα σκοπύσει το χέρι του έρωτα.

Σοφία Άρονν.

— Όταν μια γυναίκα γενναίε δίδωμ, ύπόκει έπίς να έρι ο κάθε πατέρας το παιδί του.

Θ. Γκότε.

— Μια γυναίκα που άπανιέται έναν άνδρα για καμμία π'ας έπηρεζε φίλος της, κλάη πολύ καλά, ιδίως αν ο καυχισμόςς έπει αλήθεια.

Μπαλζάκ.

— Πολλές φορές το πάθος δίνει λεπτότητα στους άγενείς και άπιδέως χιλνεί το βρομά της καλής άνατροφής.

— Η εγγονία και ή εγγονοσύνη στη γυναίκα είνε το νόμισμα της καλότητας.

ΤΑ ΠΙΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

Η ΚΟΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Τι γράφει ένας Γερμανός συγγραφέας. Η ζωή των καταδικών. Ο άνθρωπος που έκανε ευτυχίες να έρθει ένα φανταστικό σκορ. Ο καταχθόνιος Πελοπόννησος και το εμπόριό του. Οι «χαφιέδες» των φυλακών. Η τραγική τύχη τεσσάρων Αρβάνων, σκληρότης των φυλακών, κτλ. κτλ.

ΡΚΕΤΑ έχουν γραφή ως τώρα για τα τρία περίφημα Γαλλικά κείμενα της Νέας Γουίνεας και από πάντων για το ένα απ' αυτά, το πιο περίφημο, τη Νήσο του Διαβόλου. Μα η πιο ενδιαφέρουσα περιγραφή δίδεται στο βιβλίο που εξέδωσε τελευταία στο Βερολίνο με τον τίτλο «Το Νησί των Καταδικών», ο Γερμανός συγγραφέας Έτιενγκόφφερ, επί τη δόσει των αφηγήσεων ενός συμπατριώτη του, του Αλφόνσου Πάουλ Σβάτς, που έμεινε εκεί κατάδικος επί δεκαετία χρόνια.

Ο Αλφόνσος Σβάτς είχε γεννηθεί στην Κορσική από Αλσατούς γονείς και, όταν μεγάλωσε, εγκαταστάθηκε στην Αλσατία. Κατά τον Ερσοπαϊκό πόλεμο στρατολογήθηκε, σαν Αλσατός, στον Γερμανικό στρατό, μα οι Γάλλοι τον κηρύξαντε λιποτάκτη, και όταν κατέλαβαν την Αλσατία, τον καταδίκασαν σε καταναγκαστικά έργα, επί συνδρομή εις τόν έγχρόν.

Τόν έστειλαν τότε στο κάτεργο της Νήσου του Διαβόλου, το οποίο προσορίζεται αποκλειστικώς για τους πολιτικούς καταδικούς.

Το Νησί του Διαβόλου θα μπορούσε, αν δεν ήταν κάτεργο, να λέγεται Νησί του Παραδείσου, γιατί έχει ωραιότατο κλίμα, μαγευτικές τοποθεσίες και θαυμασία θέαση. Είναι ένα απ' τα πέντε ωραιότερα μέρη του κόσμου. Και όμως είναι πραγματική κόλαση.

Απ' τους 7.000 καταδικούς, που έζησαν στο κάτεργο αυτό κατά το δεκαετές διάστημα, απ' το 1920—1927, πέθαναν οι 4.313, δηλαδή, κατά μέσον όρον, πεντακόσιοι κάθε χρόνο. Έκτός αυτών, 500 έως 800 καταδικοί επιζώντες ν' αποδράσουν και απ' αυτούς 150 περίπου εξαφανίζονται, είτε πεθαίνοντας στη ζούγκλα της Βενεζουέλας, αν κατορθώσουν να φτάσουν ως εκεί, είτε πνιγόμενοι στη θάλασσα, που είναι αναγκασμένοι να διαπερνούν κοιμητόντας.

Το Νησί του Διαβόλου είναι πολύ μικρό. Έχει μήκος ενός μίλιου και πλάτος 300 μέτρων. Σε τρία τέταρτα της ώρας μπορεί να το γυρίσει κανείς ολόκληρο. Είναι γεμάτο από δένδρα Κοκό, μπαγιάνες και κήπους που τους καλλιεργούν οι καταδικοί και πουλάνε για λογαριασμό τους τα προϊόντα τους. Κάθε δυο καταδικοί έχουν από ένα σπιτάκι, με δυο δωμάτια και μία κουζίνα, που μαγειρεύουν μόνο τους το φαί τους, χωριστά ο καθένας.

Ο Αλφόνσος Σβάτς, ήταν απ' τους καταδικούς που περνούσαν σχετικώς καλώς, γιατί είχε γίνει αγαπητός σ' όλους, χάρις στα διάφορα προσόντα του. Παιζει όμοια κιθάρα, ζωγραφίζει, έχει σπουδάσει αστρονομία, έχει μεταφράσει — εκεί στο κάτεργο — το Έγγειο του Έλκτιχτον στην γλώσσα Έσπεράντο, είναι συλλέκτης έντομων και φυτών κι έχει γράψει ένα βοτανολογικό και οικονομικό βιβλίο, που το έχει μεταφράσει ο ίδιος σε πέντε γλώσσες.

Οι περισσότεροι απ' τους καταδικούς που βρίσκονται στο Νησί του Διαβόλου, έχουν καταδικαστεί ως κατασκόποι και συνεπώς είναι άνθρωποι έξυπνοι και μορφωμένοι. Ωστόσο, πολλοί απ' αυτούς, έχει κάποι, έχουν χάσει πια τον παλιό έαυτό τους, έχουν πάψει δηλαδή ήθελι κατ'επαι.

Ένας καταδικός, που άλλοτε ήταν αδελφός και φίλος, έγινε στο κάτεργο θρησκόλητος καθολικός. Είχε μάλιστα μία μεγάλη βιβλιοθήκη από σπανιότατα βιβλία και τα πουλανε όλα, για να μοιράσει τα λεφτά στους άλλους καταδικούς του, που υποέγραφε οικονομικά.

Ένας άλλος έγινε ξαφνικά μοναχός, και κάθε μέρα κατέβαινε στην άβυσσος κι έκανε δουτιές, προσπαθώντας να φτάσει ως τον βυθό της θάλασσας, σ' ένα μέρος στο οποίο συχνά εμφανίζονταν καρυσίδια. Ο μοναχός καταδικός αδιαφορούσε έντελως για τα θαλάσσια θηρία, που μπορούσε να εμφανιστούν από στιγμή σε στιγμή και να τον καταβροχθίσουν. Προσπαθούσε να βρει ένα θησαυρό, στον βυθό της θάλασσας.

Έτσι, έλεγε στους άλλους καταδικούς, ότι στο μέρος αυτό έχουν δουλιές τρεις Σπανιόλες γαλέρες, φορτωμένες με χρυσάφι,

που το πήγαιναν απ' την Αμερική στην Ιταλία. Όταν κατέβαινε και λεηλατούσε τις πολιτείες των Ινδιών, οι Ιτανοί μερικοί το χρυσάφι που βρήκανε σ' αυτές και το φρόντισαν σε τρεις λέρες. Τα καρδιά αυτά, περνώντας απ' αυτό έδω το μέρος, που σ' άγρια τρικυμία και δουλιάζανε και τα τρία, ακριβώς εκεί που έγινε και κάποι δουτιές. Βρίσκονται σε βάθος δέκα μέτρων, και πάλι φορές, την ώρα που λάμπει ο ήλιος, έχω ιδεί το χρυσάφι της στο στροβοβόλαιο τόσο πολύ, ώστε κάθε φορά αναγκάζομαι να κλείνω μάτια μου.

Έγινε έτσι ότι όλα αυτά ήταν φαντασιολογίες του, κι απ' τις λέρες είχαν δουλιές ποτέ εκεί πέρα, ούτε αναλαμπές χρυσάφι, ούτε χρυσάφι που βρήκανε σ' αυτές και το φρόντισαν σε τρεις λέρες. Τα καρδιά αυτά, περνώντας απ' αυτό έδω το μέρος, που σ' άγρια τρικυμία και δουλιάζανε και τα τρία, ακριβώς εκεί που έγινε και κάποι δουτιές. Βρίσκονται σε βάθος δέκα μέτρων, και πάλι φορές, την ώρα που λάμπει ο ήλιος, έχω ιδεί το χρυσάφι της στο στροβοβόλαιο τόσο πολύ, ώστε κάθε φορά αναγκάζομαι να κλείνω μάτια μου.

Ένας απ' τους περιεργότερους καταδικούς ήταν κάποιος κορυφός Πολωνός, ο οποίος είχε καταδικαστεί σε καταναγκαστικά έργα για το 1919, μετά την ανακωχή, ανέλαβε εργολογίες απ' το Γαλλικό Δημόσιο να καθαρίσει τα πεδία των μαζών από τα πτώματα των στρατιωτών που πέθαναν κατά τον πόλεμο. Κάθε πτώμα είχε καθαρίσει, και τότε πέθανε από έγκεφαλικό τραύμα.

Ο Πολωνός αυτός, είχε μια αδελφή πλούσια στη Γαλλία, η οποία πείδη δεν επιτρέπεται στους καταδικούς να παίρνουν γράμματα ή να συνομιλούν τους, αλλά μόνο πράγματα φαγητού, ή έστω και γάλα.

Οι ΞΕΝΟΙ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΑΙ

Ο Γάλλος ζωγράφος Πωλ Γκαγκουίν

Παρά την όλη τη σχετική καλοσύνη που είχε εξαασίσει, ο Αλφόνσος Σβάτς, όταν άκουσε πως απόδρασε μαζί με τρεις άλλους καταδικούς, δούλεψαν για πέντε μήνες, μέσα στην κουζίνα του σπιτιού του, έγραψαν με δάκρυ με σάνιδες που μαζεύανε απ' τα σκαλοσκάγια των νεκροταφείων των φυλακών. Όταν τελείωναν την τασκήνη της, γελούσαν κι έλεγαν με τρέφισμα και με νύχτα στην νύχτα, ότι είχαν στη θάλασσα έλκε, βαστήκανε κι αυτοί μέσα, και κινήσαν με την απόφαση να πάνε στον στίξ άκτες της Βενεζουέλας.

Αλλά πριν περάσει μισή ώρα, συναντήσανε φρουροποιούς. Ένας απ' τους δραπέτες δειλάσε τότε κι έπεισε και τους άλλους να γυρίσουν πίσω, αναβάλλοντας την απόδραση για άλλη φορά, κι έτσι αναβγήκαν στη στεριά, έτρεξε να μαυρίσει το πτώμα στην άκρη της φυλακής. Απεδείχθη ύστερα, ότι ήταν ένας απ' τους φριδέδες, τους καταδικούς δηλαδή εκείνους, στους οποίους η διακρίση της φυλακής δίνει ένα μικρό επίδομα και τους αφήνει μια σχετική ελευθερία, για να κατασκευάζουν τους άλλους φυλακισμένους, που μαυρίζουν ή να ματαιώνουν κάθε απόπειρα απόδρασης.

Ακόμη χειρότερη ήταν η τύχη τεσσάρων Αρβάνων, οι οποίοι είχαν καταδικαστεί σε καταναγκαστικά έργα, επειδή τον παλιό του πολέμου αρνήθηκαν να καταταχθούν στο Γαλλικό στρατό, για να πολεμήσουν. Έπειτα από δέκα έτη στη φυλακή, είχαν απομείνει 3.000 φράγκα, πουλώντας πτες σκαλοσκάγια, ματσόνια και άλλα πράγματα από ξύλο σκαλιστό, που έφτιαχναν κατά τις ώρες της ναυαγοσώσεως τους. Τότε ένας νέγρος νταβός, απ' το γειτονικό νησί Κόκο, προσφέρθηκε να τους φυγαδεύσει με τη βάρκα του, αν τον έδωσαν τις 3.000 φράγκα.

Εκείνοι δέχτηκαν, και μία νύχτα τους πήρε στη βάρκα του. Μα

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΤΟ ΦΙΛΙ

ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Εκείνος και εκείνη ζούσανε στο μαγευτικό Παλέριο. Τα σπάρτα τους ήταν γεμάτα και οι κήποι τους χορδίζονταν απ' ένα χαμηλό φράχτη. Μια μαρμαρίνη συγγένεια ένωσε τις οικογένειές τους, κι από μικρά παιδιά παίζανε όλη μέρα και τραγουδούσανε κάτω απ' τα δένδρα.

Τα χρόνια κυλούσαν γοργά. «Πλάκα κι' άφρόντιστα. Κι' έτσι, χρόνος με τον χρόνο, μεγάλωναν τα δυο παιδιά και μαζί κι' αυτά κι' η άγνη τους, που δεν την υποπτευόντουσαν.

Κι' όταν τη νοιάσανε πια την άγνη αυτή, την άγνη και παθητική, είχε αράξει βαθιά μέσα στην καρδιά τους. Τώρα πλέον αυτός είχε μεγαλώσει και ήταν ο γενναίος Ιππότης Δόν Μάρκος κι' εκείνη η ζωοποιή για την οικογένειά της Δόνα Ύακινθη.

Μα ο πατέρας της Ύακινθης ήταν ένας γερο-παράξενος και περιπατάρχης, σαν όλους τους γέροντες, κι' όταν έμαθε το ελδύλιο περίοδος αυτής την κόρη του, μέσα στο σπύ.

Ο γέροντας όμως ο αληθινός των δυο νέων τους έκανε να δρούν τον τόπο να αιώγουνε και πάλι.

Πόσο άνοητες νύχτες περνούσανε, οι δυο αγαπημένοι, και πόσο ήθελαν!

Η χαρά τους όμως δεν ήταν γεραστό να κρατήσει πολύ. Μια νύχτα τους ανακάλυψε σφαιραγκαλιωμένος ο πατέρας της κόρης κι' άρα τότε κανείς πια δεν είδε την ομορφιά της Ύακινθης. Άλλοι λέγανε ότι την κάπνισαν ο σκληροκαρδός δούκας, πατέρας της, κι' άλλοι πάλι έβλεπανε ότι την έβλεπε σε κάποιο μαγευτικό μοναστήρι.

Ο ήλιος έγενε στη δύση του. Όλα ήταν σπάρτα στο χρυσάφι. Μια βαριά και πληγική γαλήνη απλώνονταν πάνω στο έρημο μοναστήρι της Αγίας Μαγδαληνής.

Άξαφνα, η καμάνες του άρχισαν να ήχουν πύθνια. Καλύσαν τις αφοσιωμένες στην αιδώνα παρθένα τους μοναχές να δειπνούνε πλη τη νύχτα για την ψυχή μιας αδελφής τους που πνιγμένη.

Σε βάθος του σκοτεινού κελιού της, εξαλειμένη πάνω σε μία μαύρη σανίδα, αγωνιούσε η πιο νέα και πιο όμορφη απ' τις αδελφές. Άλλωμονο! Η φλόγα των μεγάλων ματιών της είχε σχεδόν σβήσει, καθώς είχε σβήσει και κάθε έλπιδα για τη ζωή της...

Γιατί τώρα την έπαινε ο θάνατος τόσο πρόσημο! Στο έσθιομα αυτό καμιά απ' τις μοναχές δεν μπορούσε να δώσει μια συγκεκριμένη απάντηση. Έπειτα όμως έβλεπε ότι την μαυρίστη αυτή, τη νέα και όμορφη, την έφερε στο μοναστήρι ένας γέροντας ευγενικός κι' αυτός απότομο παρουσιαστικό, ο οποίος πλήρωσε πολλά για την διαμονή της, μα δεν ξαναπέρασε ποτέ πια την δι' συμπρωάνωνε όλες πώς κάποιο μεγάλο άδωστομα έθεσε πια να στα στη ζωή της η ώρα έτοιμοθάνατη. Την σεβόntonσαν όμως, κι' έδω πούσαν αυτή την ιδέα, και την αγαπούσαν γιατί μοιαζε κι' ένα θαύμασμο κι' ευγενικό λουλούδι, που από τη λήθη του μαρμαρίνου, μέσα με την ήμερα, χωρίς να ένοχλήσει τους άλλους.

Μόλις ξεκίνησαν, ο καταχθόνιος νέγρος την έβριζε σ' ένα μέρος ογκό, όπου η βάρκα κόλλησε στη λάσπη του βυθού. Έπειτα σκότωσε και τους τεσσάρους Άραβες και πέταξε τα κομμά τους στη θάλασσα. Μα ο ένας απ' τους Άλγερινούς δεν είχε πεθάνει. Κατόρθωσε να μείνει κολλημένος μέσα στο νερό άρκετη ώρα, ως όταν τον περιμάεινε ένας άλλος φριδές. Ο νέγρος απ' το Κορσικό συνελήφθη και καταδικάστηκε σε είκοσι έτη καταναγκαστικά έργα.

Αναγκαστικά είχε η περιγραφή της ζωής που περνούσε οι φυλακισμένοι στη Νήσο του Διαβόλου και τα άδωστομα βασανιστήρια που τους επέβλησαν οι δεσποφύλακες κι' η φρουρά. Η ζωή των καταδικών δεν έχει καμιά σημασία για την διεύθυνση και το προσωπικό της φυλακής.

Κάποτε ατείλανε έναν καταδικο να καθαρίσει το τηλεγραφικό καλώδιο σ' ένα μέρος της θάλασσας, στο οποίο σχεδόν πάντοτε βρισκόταν σκαλοσκάγια. Ο δυστυχής καταδικός έκανε καμιά δεκαριά δουτιές, αλλά στην ένδεκατη δεν φάνηκε έπάνω, παρά μόνο το μισό κορμί του, απ' τη μέση και κάτω, και άφθονο αίμα που έβγαζε την ξαφάνια της θάλασσας σ' άρκετη έκταση. Τόν είχε καταβροχθίσει ένα σκαλοσκάγια.

Οι φίλμκες που παρακολούθησαν τη σπηνή από τη βάρκα τους, δεν καταδέχτηκαν ούτε να μαζέψουν τουλάχιστον το μισό κορμί του καταδικού, για να το θάψουν, αλλά το άφησαν εκεί και το φάνανε κι' αυτό τα σκαλοσκάγια.

Η μοιραία στιγμή που η ψυχή της έτοιμοθάνατης θα πετούσε στους ουρανούς, ολόένα και πλησίαζε. Η άρρωστη περίμενε καρτερικά τον έξιμολογητή, έχοντας προσηλωμένα τα βλέμμά της άπάνω στην εικόνα του Χριστού.

Άξαφνα, άκουσε την πόρτα ν' ανοίγει σιγά - σιγά, και πάλι σε λίγο να κλείνει.

Κάποια λαχτάρα της έδωσε τότε λίγη ζωή και τα μάτια της έλαμψαν παράξένα και τα παλαιωμένα χείλη της τρεμουλιασαν, σαν κάτι να ψιθύριζαν.

Πελιδνός, με μάτια μισοκλεισμένα και τρέμοντας δάκρυοις ο νεαρός έξιμολογητής προχώρησε και στάθηκε άπάνω απ' την έτοιμοθάνατη.

— Άδελφί μου... ψιθύρισε μ' έναν άπείρανο τόνο.

Και το λευκότατο μέτωπό του, που τα έβένινα μαλλιά του το στόμαζαν σαν ένα μαρτυρικό στεφάνι, έγειρε βαθύ προς το άδύνατο στήθος του.

Στο άκουσμα της φωνής αυτής η έτοιμοθάνατη ένοιωσε μία γλυκύτητα ανατριχίλα, που της έδωσε κουράγιο και πνοή ζωής. Άνασκήωσε το κεφάλι της και ψιθύρισε με την ψυχή στο στόμα:

— Άδελφέ μου!

Τα μάτια της καρφώθηκαν πάνω στο πρόσωπο του έξιμολογητού και το παρθενικό της στήθος φούσκωσε, σαν κίμα αφροσύνης θαλάσσης. Τόν είδε... Τόν γνώρισε... Τη χείλη της σάλεψαν τρεμουλιαστά:

— Άδελφέ μου!.. Άγαπημένε μου!.. Μάρκο!..

Και μαζί με τα λόγια αυτά πέταξε κι' η ψυχή της στα ουράνια.

Ένα θεό χαμόγελο φώτιζε τώρα τ' άστρο της πρόσωπο. Τρελλός απ' τον άπειρο πόνο του ο νέος σιγάρησε άπάνω της. Άναστενάζοντας θαυμά αγκάλιασε το νεκρομένο σώμα της αγαπημένης του και κόλλησε τα χείλη του πάνω στα δικά της χείλη, σ' ένα παράφορο, παρορμητικό φίλημα, σαν να θέλε να της δώσει τη στεργή του πνοή...

Η μοναχός, η όποιες περνούσαν εκείνη τη στιγμή έξω απ' το κελί του θανάτου, άκουσαν μία μισοκλειστή κραυγή αγωνίας και πόνου. Κι' όταν τώλησαν ν' ανοίξουν την πόρτα βρήκαν μπροστά σε δύο — κι' όχι σ' έναν, όπως περίμεναν — νεκρούς σφαιραγκαλιωμένους τρελλά, παράφορα, κι' αγωνία, την αγωνία του έρωτα και του θανάτου.

Η ήγουμενη του μοναστηριού μόλις έμαθε τη ζωντανή αυτή αντιστάση, για να προλάβει την κακογλωσσία του κόσμου, διάταξε να θάψουν άμέσως, χωρίς την ίδια νύχτα, τους δυο νεκρούς.

Κι' η μοναχός, ίσως απ' τη βία τους, έσπασαν ένα μονάχα τάφο κι' έθαψαν τόν Μάρκο και την Ύακινθη, τόν ένα πλάι στον άλλο, όπως τους δοξάζανε στο νεκρικό της νέας γλυκύτητας.

Τότε άπ' το κάτεργο πέρασαν στην έτοιμοθάνατη Νήσο του Διαβόλου, τον έτοιμοθάνατο νεότατο Παλέριο μαθητήκε παντός. Και σίγουρα όποιος άνεπαίνει απόν λέγα του μοναστηριού της Αγίας Μαγδαληνής του Παλέριου, για να απολαύσει την θαυμάσια όψη του ήλιου, βλέπει λίγο πριν φθάσει στο μοναστήρι, σε μιάν άβυσσ του δρόμου, δυο λευκονέες κι' άναμεσα στους κορμούς των δένδρων αυτών έναν μικρό μαρμαρίνο σταυρό με τα δύναστα το Μάρκο και της Ύακινθης. Κι' όταν γυρίσει να έλπισει πληροφωρίες απ' τόν δρόμό του για τόν τάφο αυτόν, βρίσκει την απάντησή απ' τόν ήλιο που γέρνει στη δύση του, κόκκινος και ματωμένος, σαν να βουτήγχεσε στο αίμα δυο άδικα νεκρών έτοιμοθάνων.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Η άχαριστία δεν πρέπει να μας έμποδίζει να κάνουμε το καλό. Γιατί είναι προτιμότερο να χάνονται η έδωρεστές μας στα χέρια των άχαριστων, παρά στα χέρια τα δικά μας.

Σααδής

— Ο τελειότερος άνθρωπος είναι εκείνος που ξέρει να υποφέρει τις άδικίες που τόν χτυπούν.

Μένανδρος

— Η γλώσσα της καρδιάς είναι τα μάτια.

Γαλλική παροιμία

— Κάλλιο μία σύγγια τύχη παρά έκατό λίγες σοφίες.

Άγγλική παροιμία

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΠΟΣ ΚΑΤΑΚΤΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

(Συμβουλές μιας γυναίκας που ξησσε, αγάπησε κι' αγαπήθηκε)

Η γυναίκα όταν βγαίνει από το σπίτι της, είναι σαν να βγαίνει σε μεγάλο κτήρι. Στο σπίτι της μέσα ανήκει στο σύζυγό της ή στον αγαπημένο της. Περιτριβείται το σώμα της γι' αυτούς, παίρνει πόδες γι' αυτούς. Έξω από το σπίτι όμως, όσο κι' αν είναι πιστή σύζυγος, ανήκει σ' όλον τον κόσμο. Σ' όλον τον κόσμο χαρίζει το θείο δώμα της ομορφιάς της. Δεν μπορεί να στερήσει αυτή τη χάρι από κανένα. Ούτε και πρέπει. Γιατί αυτός είναι ο ρόλος της γυναίκας στη ζωή.

Κοπέλλες μου, ναστε τίμιες, πιστές σύζυγοι και αφοσιωμένες σ' εκείνον π' αγαπάτε. Κρατήστε την αγνότητά σας για τον σύζυγό σας, για η ομορφιά σας ανήκει στα μάτια όλου του κόσμου και να το ξέρετε.

Είστε σφάλμα μεγάλο μερικών γυναικών που αδιαφορούν τι εντύπωση κάνουν στον κόσμο, λέγοντας:

— Τι με μέλλει; Άκου στον άνδρα μου, ή στον αγαπημένο μου άρεσω, στους άλλους περισσέω!

Λάθος μεγάλο.

Πρώτα - πρώτα λοιπόν σ' έναν αιώνα που η γυναίκα δεν είναι πια ό,τι ήταν άλλοτε. Άλλαξε εντελώς, βγήκε έξω απ' τον περιορισμένο κύκλο, στον οποίο ζούσε κατά το παρελθόν.

— Επειτα κι' οι άνδρες μας οι ίδιοι, κι' οι αγαπημένοι μας, μας βλέπουν με τα μάτια όλου του κόσμου.

Ο άνδρας γενικά είναι καυχισιαρός και του άρεσει να τον μακαρίζη όλος ο κόσμος για την γυναίκα ή την φίλη που έχει.

Προσέξτε και θα το αντιληφθήτε άμέσως:

Όταν βγαίνει ένας άνδρας με την γυναίκα του ή την φίλη του έξω, κοιτάει όλους τους άλλους άνδρες μ' ένα ύψος σά να λέει:

— Την βλέπετε αυτή την όμορφη γυναίκα; Είναι δική μου. Κοιτάχτε τη έχω εγώ...

Έτσι είναι.

Θα μου πείτε πως υπάρχουν και άνδρες φοβερά ζηλιάρηδες που υποφέρουν όταν βλέπουν την γυναίκα τους ή την φίλη τους να την τρώει με τα μάτια όλου κόσμου.

Δεν λείω, υπάρχουν και τέτοιοι άνδρες, αλλά να σας πω. Καλύτερα να μας ζηλεύει ο άνδρας ή ο αγαπημένος μας, παρά να θαυμάζει που δεν αξίζουμε τίποτα. Είναι στιγμές που μας θαυμάζουν οι άνδρες μας. Και τότε ο θαυμασμός των άλλων τους κάνει να σκεπάζονται πως έχουν ένα πολύτιμο θησαυρό, που ένα σοφό άνθρωπος είναι έτοιμος να τον αρπάξουν μόλις τον αφήσουν από το χέρι τους.

Αποδείξει πως έτσι είναι έχουμε το γεγονός πως όλοι οι άνδρες ξετορραίνονται για τις καλλιτεχνίδες και γενικώς για κάθε γυναίκα, που άρεσει και σ' όλους τους άλλους. Με τη καμιά τις σινοδεύουν στα κέντρα τις γυναίκες αυτές! Μερικοί μάλιστα πληρώνουν πολύ ακριβά, ξεδεύουν τα μαλλωσμένα τους, μόνο και μόνο για να επιδειχθούν με μια τέτοια όμορφη κυρία στα δρόμα και στα κέντρα, χωρίς καμιάν άλλη παρασηώρησι από μέρους της. Για την άτλην επιδειξι μόνο.

Μη το άμφοδθήτε λοιπόν. Μας απολαμβάνουν όρεσάα οι σύζυγοί μας, αλλά μας χοίρεται όλος ο κόσμος. Αιτός είναι ο προσωσιός μας και το χρέος μας στην κοινωνία.

Κι' ένα άλλο: Ούτε δ' έρωτας διαοεί αιώσιος, ούτε δ' γάμος εξασφαλίζει για πάντα στη γυναίκα την αγάπη και τις περιποιήσεις του άνδρός της.

Ένας μεγάλος ποιητής είπε πως εκείνος είναι οίσιμος για ό,τι έχει όταν είναι πάντα βανός και έτοιμος να το κατακτήσει πάλι αν παρσθή ανάγκη. Έτσι κι' έμεις ή γυναίκες. Τότε είμαστε άσφαλείς για την κατέκτησι του αγαπημένου μας, όταν είμαστε σε θέσι να κατακτήσουμε κι' όποιονδήποτε άλλον θελήσουμε.

Έτσι ή αγάπη μας μοιάζει σαν χάρι που δίνουν στον καλό μας κι' ή όμοια του είναι από ποθητή, από πολύτιμη, γιατί θα τρέμει μην τη χάσει.

Βγαίνοντας λοιπόν από το σπίτι της μια γυναίκα, κατέχεται σ' έναν άγωνα που κω-

της είναι όλος ο κόσμος. Μα τι σ' αγωνισθή; Με την ομορφιά της μόνο; Και με το ντύσιμο της και με πολλά άλλα.

Ας ιδούμε το ντύσιμο πρώτα πούνα και το σποδυλισμό. Οι κοινωνιολόγοι συζητούν και δεν συμφωνούν ακόμα αν το ρούχο παύει ο άνθρωπος, τόβαλε για να μην γκιστή και τον και η ήλιος, ή για να στολισθή. Δεν ξέρω τι θ' αποφασίσει ο έπιστημη για τον άνθρωπο γενικά. Μα για τη γυναίκα το σπο χρησιμοποιείται πρώτα - πρώτα για να σκεπάσει το σώμα της, να τονίσει ό,τι έχει ομορφό. Είναι δηλαδή όλο της ομορφιάς της.

Στο σπίτι, στον άνδρα της, ή στον αγαπημένο της ή γυναίκα τον καιρό και την εύκολία να δείξει όλες τις ομορφίες της. Αλλά σ' όλα σε προσηγομένο φύλλο, δεν υπάρχει σώμα γυναίκας που μην έχει κάποια χάρι ή έστω και κάποιο ελάττωμα που, αν ξέρει το μεταβάλει σε ισχυρότατο μέσο σαγηνεύσεως. Μι' έσω από τα μάτια αυτό το πράγμα δεν είναι δυνατόν. Το ντύσιμο όμως μας δίνει μέσον να τελειοποιήσουμε την ομορφιά μας και να καλύψουμε την καμιά μας. Πως πρέπει λοιπόν να ντυνόμαστε; Απειθήστες από μια πω, γιατί θάπρεπε να μιλήσω για κάθε μια γυναίκα χωριστά. Ένας είναι ο γενικός κανόνας του ντυσιματος για μια γυναίκα: Να αρνιόμαστε ακάλυπτο πρότε ναμ φοράω. Κι' ό,τι σκεπάζουμε με ροση να το σκεπάζουμε έτσι, ώστε να θεωρούν όλοι πως κρύβουμε ποιν θησαυρόν ομορφίς πολύ άνυτορον απ' ό,τι φαντάζεσται.

Όσο σεινότερα και κλειστό κι' αν είναι τα φορέματα, πάλι η γυναίκα μπορεί να δείξει αρκετές ομορφίες του σώματός της. Κι' αν νηλώσει ή φορέσει και κατέβη το ντεκολτέ, ακόμα κι' αν νη μ' ένα φύλλο σικης, σάν τη γιαγιά μας την Είτα, πάλι μια γυναίκα έχει το μέσον να εκμεταλλευθή το μυστήριο και να κινή την έπιση πως κρύβει κάτι που αξίζει πολύ περισσότερο από ό,τι δείχνει. Ένα μαγιό; Ένα κουρλέκα τόσο διά. Κι' όμως πηγαίνετε σ' ένα μίξ και παρατηρήστε. Μερικές κάνουν την έντιμότητα πως φορούν μαγιό για να κρύψουν τις άσχημες τους. Άλλες και τόσο κλειστά τον λαιμό ως τα πόδια να φορέσουν, την άσχημία τους δεν διηκρύφουν ποτέ. Κι' άλλες - έσως ξέρον να ντυθούν - και με τα πιο κητό μαγιό δίνουν την έντιμότητα σεινιφική.

Η μόδα βοηθάει πολύ την γυναίκα να γίνει γοητευτική με το σπο της, όταν ξέρει να ντυθή. Γιατί αν δεν ξέρει, τότε η μόδα είναι μεγαλύτερος κίνδυνος. Όλες ή μόδες είναι καλές, άρακι να ξέρει η εκμεταλλευθή το πλεονεκτημάτα τους μια γυναίκα. Μη ξεχνάτε κι' η γυναίκα έπρεπε πρώτα κι' ύστερα έγιναν τα φορέματα για να στολισούν.

Θα μου πείτε:

— Κάτι μίξ λές, κυρία μου. Αυτό δα το ξέροουμε.

Κι' όμως δεν το ξέρον όλες κι' έσως ξέρον δεν το λαβαίνουν ισ' άνη παρ' έλες. Πολλές γυναίκες ακολουθώντας πη δα μοιάζουν με... κορεμάστες όμορφης μάτον.

Τα μαννεζέν π. χ. δεν έχουν έπιση στους άνδρες. Οι επαχιστές μόνο και χαζοί χάσκουν μπρος στις κοιλίες της τρώας.

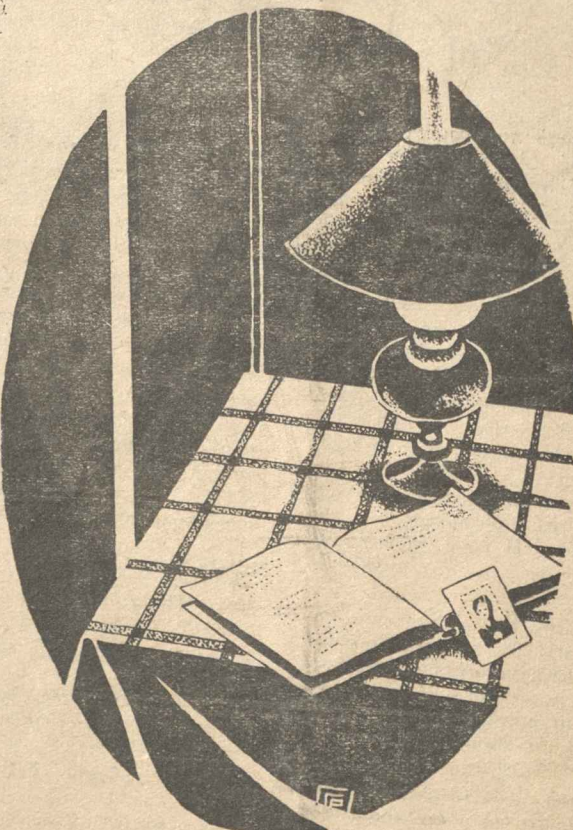
Θέλω να πω ότι το σχέδιο και το χρώμα της μόδας πρέπει να το παράζουμε σε σώμα μας. Άλλοιωμα και το χρώμα το φέρμα να το φιοθόρα τον θα δοχρήσται πολλή την άσχημία μας, ή θα κινή την ομορφιά μας.

Κι' όταν θέλουν να πανέσουν μια γυναίκα δεν λένε, τί όρεσία φορέματα αλλά τί όρεσία που ντύνετα.

Πρέπει δηλαδή το ντύσιμό μας να είναι την προσωπική μας σφραγίδα. Να είναι πως ή μόδα που ακολουθούμε έφηρε μια και μόνο για μίς. Αυτό θα το πετύχουμε μόνος μας, με οδηγό το γούστο μας και την γυναίκα τρέχει από έντονα. Πρό παρ' μη βασίσεσθε απόλυτως στη μόδισσα που όσο καλή κι' αν είναι, όσο γούστο κι' αν έχει. Μια μόδισσα κητάει κυρίως να φέρει τα όρεσία φορέμα. Σας πάλι, δεν σας πάλι, τον νουάει και πολύ. Έσως θα την δοχρήσται να προσαρμόσει το όρεσία φορέμα σε σώμα σας, ώστε να σας πάλι.

Αν κατεκτόντο οι άνδρες από μια τέτοια φορέματα, τότε θα διάλεγαν για γυναίκες τις μόδιστρες μας!

Η Κε Χ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΦΥΛΑΞ ΑΓΓΕΛΟΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΝΤΕ ΦΟΡΖ

Ο Ξεγός Παρνελέ έμεινε σε μιάν έδεσχή της Νορμανδίας. Τώρα τελευταία, κάθε φορά που έπιγαίνα να περάσω μερικές ημέρες κοντά τους, διεσκέδαζε πολύ με τις γκρινιές του άνδρουγίνου, έξ αφορμής μιας κατόικας. Η κατόικα αυτή - Ντορίνα την έλεγαν - ήταν γερασμένη και μόλις μπορούσε να σταθή στα πόδια της. Ήταν άνωμα ξεδοντασμένη και τα μάτια της ήταν σκεπασμένα με μια πανάδα. Ήταν, τέλος πάντων, ένα γέροκο ζώο αξιοέπιστα. Κι' ο κ. Παρνελέ κάθε μέρα έγκρινιζε:

— Φίλε μου, έλεγεν, ή αδυναμία της γυναίκας μου σ' αυτό το ζώο ξεπερνάει κάθε όριο. Κι' εγώ αγαπώ τα ζώα, αλλά έξ ένα σημείο. Αυτή ή κατόικα που βλέπετε, έχει καταιφία έρείαιο από τα γερατειά. Ούτε γεννάει πια, ούτε γάλα δίνει. Έχει καταιφία σωστής μετελάς. Κι' όμως ή γυναίκα μου λιπατά να την αφήσω να περπατάει μετέλας. Κι' όμως ή γυναίκα μου λιπατά να την αφήσω να περπατάει μετέλας. Κι' όμως ή γυναίκα μου λιπατά να την αφήσω να περπατάει μετέλας.

Μόλις άκουσε τα τελευταία του λόγια ή κυρία Παρνελέ διαμαρτυρήθηκε με φωνή:

— Άσπαρχε! Άκους σε θηριοτροφείο την καιμένη τη Ντορίνα μας!

Και με το γέρι της έχάιδερε απαλά τη ξεκαρδωμένη ραχοκοκαλιά του γέροκο ζώου.

Ο κ. Παρνελέ όμως ένσυνχισε το τραπάρι του:

— Άσπαρχος σου λέει! Δεν είμαι άσπαρχος, μα δεν είμαι δα και γελιός!

Θέλω να επέμβω και να τους συμβιβάσω.

— Υπερβάλλετε τα πράγματα, αγαπητέ μου κύριε Παρνελέ, του είπα.

— Δεν τα υπερβάλλω καθόλου, ξέρετε σε τι σημείο φθάνει ή παύση αγάης της γυναίκας μου σ' αυτό το ζώο;

Η Κε Παρνελέ του έγεννε να σταματήσει, μα εκείνος είχε πια ταπειώσει.

— Όχι, φώναζε, σε παρακαλώ, θα το πω όλα... Λοιπόν, ξεκαλούθης, απειθνήμιος σε μένα, δεν ξέρετε ως πού φθάνει ή αγάπη της γυναίκας μου για την κατόικα και σας φαίνεται παράξενο που γκρινιάζω.

Μα δεν βαστάω τα παράξενα.

Της έλεο: — «Βρέ γυναίκα έχει κάθε πράγμα τη δριά του. Αγαπάς την κατόικα, τη λιπασία, μα τι να γίνης; Έβρεσε. Φυσικός νόμος. Άν την έσπασε θα την έβγαζαμε από το βασίλειο. Δεν θέλεις να τη σφάζω, έχει καλός, άμυλνός την δαμά της να δοχρήση, ή γυναίκα μου της μαζέει γούτα και της τα περνά από τη μηχανή που κόβουν τον καφέ για να τη δοχρήση. Τις πηλάει την έπιγνε στον κτηνίατρο για τα μάτια της. Ο κτηνίατρος - πουλάταινός είναι όλα τους - της έβρεσε κάτι στήλες και κάθε πρωί ή καμιά κι' ένα σταγονόμειρο ρίχνει στήλες στα σκεπμένα μάτια της Ντορίνας... Μα δεν ξέρετε και το άλλο;

— Μα σπατάλε, τέλος πάντων, άγαπητέ μου! διαμαρτυρήθηκε ή Κε Παρνελέ.

— Να σπατάλε; γιατί να σπατάλε; Θα το πω και θα το φανάζω, πως άφρασε και γυαλιά της κατόικας. Μάλιστα, κύριε, τώρα είδα πως έδω, είδ' άλλος ή Ντορίνα, ή γυναίκα μου, τα παραγγέλλω, παρακαλώ, έπίτηδες γι' αυτή! Είδα!

Μια μέρα έφικε την ευκαιρία να της εκορσάση το αίσθημά του.

έσείς, άκούσατε ποτένα γίδα με ματογυάλια... Έ, λοιπόν, ή Ντορίνα μας φορεί γυαλιά. Τον χερμόνα της φορούμε και παλτουδά στις πλάτες... Κι' όταν φορήση...

— Μα τί λόγια εν' αυτά, αγαπητέ μου! τον έμίλωσεν ή κυρία Παρνελέ.

— Δεν είμαστε καλά, γυναίκα! Πως θες να το πω. Τα ζώα γοφούν, οι άνθρωποι πεθαίνουν. Όταν λοιπόν φορήση ή Ντορίνα, ή γυναίκα μου θα της φτιάση και μνημείο. Δεν είναι γελιό;

— Δεν είναι καθόλου γελιό, φίλε μου, τον δέχομεν ή Κε Παρνελέ. Σου είπα: Η Ντορίνα είναι το γούρι του σπιτιού μας, ο φύλακας της εύτυχίας μας, ο καλός μας άγγελος.

— Καταλαβαίνετε έσείς τίποτ' απ' αυτές τις άνοησίες; μ' έρώτησε ο κ. Παρνελέ.

Έγώ όμως εκαταλάβαινα και πολύ μάλιστα, γιατί έπρεπε να ξέρω τον λόγο της εθνομασίνης της Κε Παρνελέ προς το γέροκο αυτό ζώο.

Ο κ. Παρνελέ δεν ήταν καλός, μα όμως εκαταλάβαινε από τη γκρινιία του, ήταν δέξθμιος και παράζετος. Τα πρώτα χρόνια του γάμου τον ή Κε Παρνελέ, ομορφη και πολύ χαριτωμένη, ύστερε άρεσε θλίψεις από τη συμπεριφορά του άνδρός της. Μια γυναίκα που δόριεσται σε τέτοια ψυχολογική κατάσταση είναι προδιατεθειμένη να πάσχη φίλο. Και στην Κε Παρνελέ παρουσιάσθηκε ο περισσιός αυτός στο πρόσωπο ενός νέου. Συναντήθηκαν πολλές φορές στον περπάτο και μια μέρα ο νεαρός εκείνος όρθε την ευκαιρία να της εκορσάση το αίσθημά του. Η σχέση τους για πολλόν καιρό ήταν πλατωνικές. Μα κάποια μέρα ο νέος της έζήτησε ένα ιδιαίτερο ραντεβού και ή Κε Παρνελέ, ύστερ' από άρεστων ημερών διαταγμού, τοδωσε την υπόσχεσί της. Θα τον συναντούσε την επομένη.

Κατόαν αυτού ή Κε Παρνελέ προστόμασε τα πράγματα, ώστε να μαρσση να λείνη το άπνεγμα της επομένης ημέρας μερικές ώρες για να πάη στο ραντεβού της. Ο κ. Παρνελέ δεν υποπτεθήκε τίποτ. Το πρωί της ημέρας του ραντεβού το Ξεγός Παρνελέ έπαιρνε τον καφέ του στην αλή. Η Ντορίνα - μόλις την είχαν πάρει, κατωκαία άκωμα ζωηρό και χαριτωμένο - έτοιγούριεν άνάμεσα στα πόδια τους, ζητώντας χάδια. Σε κάποια στιγμή έπιήσασεν ή ύπνετρία κι' έήτησε από την Κε Παρνελέ να της δόση λεφτά να ψωνίστη κάτι. Η Κε Παρνελέ άνοιξε την τσάντα της, μα ο διάβολος έβαλε την ούρα του και την στιγμή που έβγαζε τα λεφτά, έπεσε μέσ' από την τσάντα το ροδάσάκι που της είχε στείλει ο νέος και της έητοσε το ραντεβού. Έκαμε να το πιάση, μα, για κακή της τύχη, το γράμμα έπεσε μπρος στα πόδια του άνδρός της.

— Τι είναι αυτό το χαρτί που σούπεσε; έρώτησεν ο κ. Παρνελέ, κι' έσπασε να πιάση το γράμμα.

Η Κε Παρνελέ ήταν χαμένη. Μα όσπου να σκίση ο κ. Παρνελέ ή Ντορίνα έσπάρδαε, έκαπε από στήνα της το ροδάσάκι το έσπασμένο και το κατέλα!

Τι λαπαγο ζώο, που να το πιάη ο διάβολος! έβλαστήμωσεν ο κ. Παρνελέ. Και να πής πως τ' άφηνουμε νηστικό;

— Δεν βασίσα; είπε γελώντας προακοιητά ή Κε Παρνελέ, που ξεαναθόρε άνασας την ψυχραιμία της. Ένας λογαριασμός της μόδιστρας ήταν...

Το εκαισίοδο αυτό έκαμε την Κε Παρνελέ να σκεπθώ. Μετάνοιας για ό,τι σκεπτότανε να κάνει. Δεν έκαπε την ημερα εκείνη, ούτε και καμιάν άλλη, στο ραντεβού, απέφυγε άρεστων καιρό να συναντησται τον εκαισίοδο νέο, άφωσώθηκε στον άνδρα της, ένσυνχισε τις ιδιοστροφίες του κι' από τότε, μ' όλες τις μικρογκρινιές, που ήταν και μια διασπαστική παυαία στην έρεση σπινθηρί τους ζώη, το Ξεγός Παρνελέ έζησε εύτυχισμένος.

Η Ντορίνα είχε γλυτώσει την Κε Παρνελέ από το παρσπάτημα και την άτλη.

Ξέροντας αυτή την ιστορία εκαταλάβαινα πόσο άδικο είχε ή Κε Παρνελέ λέγοντας:

— Την καιμένη τη Ντορίνα! Σ' αυτή χαρσώσους την εύτυχία μας! Είναι ο φύλαξ άγγελός μας!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κουτρίαν, ακολουθούμενος πάντα κατά πόδας από το Ρουλταμπιλ, μπήκε τρέχοντας σαν τρελλός σ' ένα πλάγιο μονοπάτι, κι έπειτα από πέντε λεπτά λαχανιασμένου τρεξίματος, θοδήθηκε έξω από μια μικρή μισοκλειστή Κατερίνα.

Έκείνη έβγαλε μια κραυγή και ξανάγκισσε πάνω να τρέχει με όλη τη δύναμη των ποδιών της.

Στάσου ή πυροβολώ! της φώναξε ο Κουτρίαν φρεσκά.

Κι έβγαλε το πιστόλι από το πορτοφόλι.

Μά, άμείως, ένα χέρι του το άρπαξε

απ' τα χέρια του, το χέρι του Ρουλταμπιλ.

Δεν πρέπει να πυροβολήσετε! είπε ο νεαρός ρεπόρτερ, κι έβαλε απωθόσιστα το πιστόλι του από το χέρι του άστυνόμενου μέσα στην τσέπη του, σαν να ήταν δικό του.

Ο Κουτρίαν βλαστήμησε. Άκουσε, μά δεν έπαψε να καταδιώκει τη μικρή Κατερίνα, σαν μαγιασμένος...

Νά, δύο θήματα τον χωρίζουν ακόμα απ' αυτή!...

Απλώνει το χέρι του για να την πιάσει...

Μά, έλα, ο Ρουλταμπιλ, προσπαθώντας τον πιάνει ανάμεσα

στα πόδια του, κι άμείως κι' ο δούδ κυλούντα στα πόδια...

Όταν, έπειτα από μια στιγμή, ο άρχηγος της άστυνομίας σηκώθηκε, ξεστομίζοντας κατάρες έναντι του Ρουλταμπιλ, είδε τη μικρή Κατερίνα να μπαίνει στη «Βάρκα», το πλοίο εστιατόριο της Στρίλα.

Ο Κουτρίαν, νομίζοντας πάντα ότι η λεία του δεν θα του ξεγλιστρήσει, διευθύνθηκε κι αυτός προς τη «Βάρκα», μέσα στην οποία είχε εξαφανιστεί τώρα η μικρούλα ταγγάνα. Τη στιγμή όμως που έβγαζε το πόδι του στο πρώτο σκαλοπάτι της σκάλας που έβγαζε το πλοίο από τον κέντρο με την Ξηρά, ένας άλλος άνθρωπος κατέβαινε την ίδια σκάλα, βγαίνοντας από τη «Βάρκα».

Ήταν ο πρόξενος Γιάλιτς!

Ο Κουτρίαν, σαν να είχε δεχτεί ένα χτύπημα κατακέφαλα, έμεινε

μέ το ένα πόδι του στην Ξηρά και με το άλλο στη σκάλα...

Ο Γιάλιτς άχιντοβολούσε ολόκληρος... Απ' αυτό ο Κουτρίαν κα

τάλαβε πως είχε φτάσει πολύ άργα... Κατάλαβε πως ο πρόξενος είχε

κρυφτεί σε σίκορο μέρος την Κατερίνα, ή οποία κι' αυτό το σκοπό ά

κούβος — γιατί ήθελε πως θα τον συναντούσε στη «Βάρκα» — είχε

καταφέρει εκεί... Κατάλαβε επίσης πως το πορτοφόλι και τα χαρτιά

που είχε πάρει η μικρή ταγγάνα από το σκοτεινό Μιχάλη, δαιμον

τοίχαν τώρα στις τσέπες του πρόξενου.

Ο Κουτρίαν, βλέποντας τον πρόξενον να περνάει δίπλα του, άνατρι

χιασε...

Ο Γιάλιτς τον χωρέθηκε, και μ'

ένα λεπτό, ειρωνικό ύφος του είπε:

— Τι κάνετε, αγαπητέ μου κύριε

Κουτρίαν; Βλέπω πως ή έξοχότης

σας σηκώθηκε πολύ νωρίς σήμερα...

Έκτος αν εγώ πάω να κοιμηθώ πο

λύ άργα.

— Πρίγκιψη, είπε ο Κουτρίαν, με

φρονή που έχετε, οι άνθρωποι μου

κι' εγώ καταδιώκουμε μια μικρή ά

ταγγάνα, όνομασμένη Κατερίνα,

πολύ γνωστή στα νυχτερινά κέντρα,

γιατί τραγουδάει σ' αυτά... Την εί

δαμε ν' ανεβαίνει στη «Βάρκα»... Μή

πως τη συναντήσατε κατά τύχη;

— Μά την πισί μου, κύριε Κου

τρίαν, άπάντησε ο πρόξενος με το έ

διο πάντοτε ύφος, δεν είναι ακόμα

θυρωρός της «Βάρκα». Πάντως

μού φαίνεται πως δεν συνάντησα τη

μικρή που μου λέτε... Είμαι, άλλος

τε, λίγο άφηρημένος και δεν προσέ

χω γύρω μου... Συγχωρήστε με!

— Πρίγκιψη, είπε έντονα ο Κου

τρίαν, δεν εινε δυνατόν να μην εί

δατε τη μικρή Κατερίνα.

Αυτή τη φορά ο πρόξενος, παίρ

νοντας ύφος πραγματικά πρίγκι

κό, άπάντησε:

— Έ, κύριε άρχηγέ της άστυ

νίας, μάθετε ότι και να την έβλεπα,

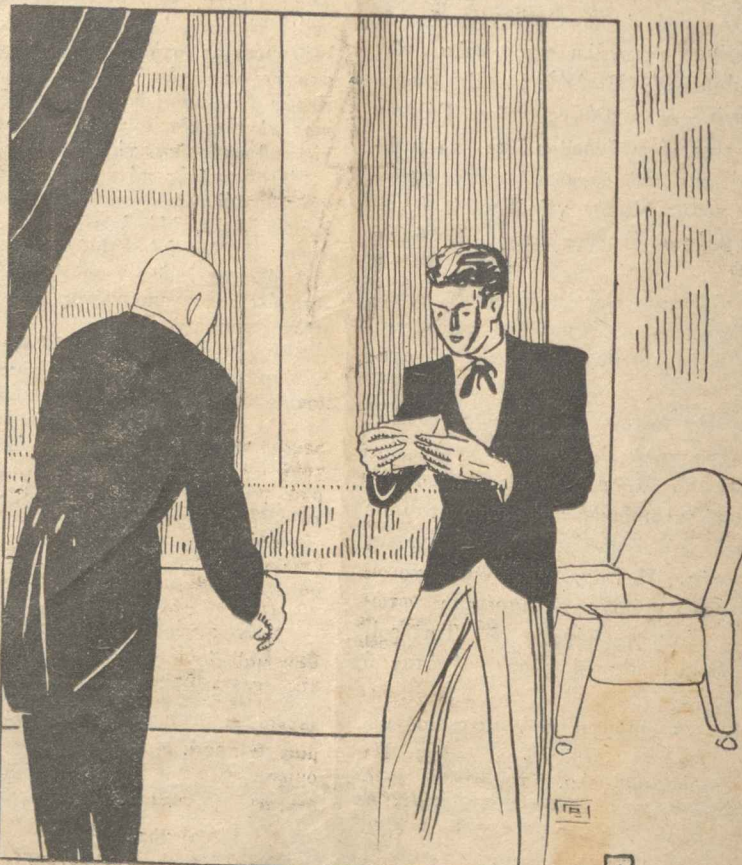
δεν θα σας έλεγα τίποτε, γιατί την

καταδιώκετε... Μήπως με πήρατε για

κανένα από τα λαγωνικά σας; Λένε

πως τά έχετε σκορπίσει σ' όλον τον

κόσμο, μά εγώ δεν έχω την τιμή ν'

Ο Ρουλταμπιλ άναπήδησε κι' άρπαξε το γράμμα.

άνθρω σ' αυτά... Κάποτε λάθος, κύριε Κουτρίαν...

Και ο πρόξενος χωρέθηκε. Μά ο Κουτρίαν τον σταμάτησε

και του είπε:

— Πρίγκιψη, συλλογιστείτε ότι το πράγμα εινε πολύ σοβαρό.

Μιχάλης Κορσάκωφ, ο άστυνόμενος του κυβερνήτη της Μόσχας,

την οποία Τσεμισακόφ αποκώθηκε, κι' αυτή ή μικρή έλεγε ότι η

πιά του από το πλοίο του. Όσα πρόσωπα πήλυναν στην Κατερίνα

θεωρηθούν ύποπτα... Είπε μια ύποθεσις του κράτους, ίσως, και

μεγάλης σημασίας. Μπορείτε να μου δοκιμάσετε ότι δεν είπα

μικρή Κατερίνα, ότι δεν της μιλήσατε;

Ο πρόξενος Γιάλιτς κίτταξε τον Κουτρίαν τόσο προσεκτικά

ό άρχηγος της άστυνομίας χλόμιασε από τη λύσσα του. «Αν

ροσέει... αν μπορούσε!... Μά αυτόν δεν μπορούσε να τον πιά

Ο Γιάλιτς άπομακρύνθηκε, χωρίς να πη λείει, και βίαια

μαζά του να του φέρη κοντά το άμάκι του.

— Καλά! μουρμούρισε ο Κουτρίαν. Θα τ' άναμειρόν ή

Τσάρο.

Ο Γιάλιτς τον άκουσε και του άπάντησε:

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, κύριε, μη ξεχάσετε να πείτε

ότι είμαι ο πιο ταπεινός θεράπων της Μεγαλειότητος του

Καί μπρε μέσα στο άμάκι του, που είχε πληρώσει ή

Ο Κουτρίαν είδε το άμάκι ν' άπομακρύνεται με την ταχύτη

μάτη λύσσα, και με τις γροθιές του σηκώθηκε...

Έκείνη τη στιγμή, οι άνθρωποι του τον πλησίασαν.

— Μπρε μέσα και φάστε! τους άειτάξε άπάντα, δείχνον

τη «Βάρκα».

Άμείως οι άστυνόμενοι όρμησαν μέσα στο νυχτερινό κέν

απομακρύνοντας τις πολυτελείς σάλες του. Τον κάκου ή

σαν δυσαρεστημένοι και διαεισαγμένοι. Οι άστυνόμενοι

έβλεπον τον κόσμο, κίτταζαν κάτω απ' τα τραπέζια, άπ' τα

τά έπιπλα. Μά ποιος δεν άναλάμψαν την Κατερίνα!

Έξω από, ο Κουτρίαν, που περίμενε το αποτέλεσμα της

άπομακρύνσεως στην κοντινότη του καραβιού — ρεπόρτερ, άνα

Καθώς κίτταζε τον όριζοντα, είδε εκεί κάτω, μακριά απ' την

μεριά του μεγάλου ποταμού, να διαλαρώνη μια μικρή βάρκα...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

Ο Κουτρίαν, που είδε την βάρκα, πήδηξε έξω στη στεριά...

θα θυμάστε ότι σας είχα ύποσχεθεί εις άντάλλαγμα της ζωής του αλμαλίκου σας Τσαρά, τον όποιον πάσατε χάρις σε μένα, τη ζωή του στρατηγού Τσεμισακόφ... Το πράγμα εινε πολύ άπλο...

— Μά κοροιδεύετε; έκανε ο Κουτρίαν. Θέλετε να γελάσετε μαζί μου!

Μά από την έκφραση της φρονονομίας του Ρουλταμπιλ κατάλαβε

πως ούτε τον κοροιδιευε, ούτε γελοους μαζί του.

— Κύριε Ρουλταμπιλ, του είπε, άφου μιλάτε σοβαρά, θα ήθελα να

μείνω...

— Είπε περικό το άπάντησε ο Ρουλταμπιλ. Είπε μάλιστα άνα

μια να μη μάθετε τίποτε!

— Μά έπ' τέλους! έπέμεινε ο Κουτρίαν.

— Όχι! Όχι! Δεν μπορώ να σας πω τίποτε...

— Πότε λοιπόν θα μου πείτε κάτι που θα με κάνει να καταλάβω την

άνεξήγητη συμπεριφορά σας;

Ο Ρουλταμπιλ του είπε τότε έπίσημα:

— Κύριε Κουτρίαν, θα σας άπαντήσω κι' εγώ, ό,τι άπάντησε ή

Νατάσα στον πατέρα της, όταν της ζήτησε εξήγήσεις για την άκα

νική συμπεριφορά της: Ποτέ!

II

Η ΜΑΗΤΗΡΙΑΣΙΣ ΕΞΑΚΟ

ΛΟΥΘΕΙ...

Στις δέκα το πρωί, ο Ρουλτα

μπιλ έπαισε στη βίλλα Τσεμισακόφ,

την όποιαν φρονοφύλαξαν τώρα ά

στυνωματά, διλάσισ από άλλους,

γιατί ο Κουτρίαν ήταν βέβαιος πως

απ' αφησινά δεν ή' άρρωστος να

επιτηρήσει να έκδικηθουν το θά

νατο του Μιχάλη. Ο Ρουλταμπιλ

συνήγαγε στην πόρτα της βίλλας

τον έπιστάτη, ο όποιος όσοδού δεν

τον άφισε να μπει μέσα. Ο Έρμο

λάζ του έδωσε φρεσκά μερικέ

έξοχους, από τις όποιες ο νεαρός

ρεπόρτερ κατάλαβε ότι στο έξω

πόρτα ήταν άπαρηγομένη ή έσο

στη βίλλα. Τον κάκου ο Ρουλτα

μπιλ ζήτησε να δει το στρατηγό, τη

Μαργαρίτη ή τη δεσποινίδα Νατάσα.

Ο έπιστάτης του άπάντησε: «Νί

ετί! Νίετί! Νίετί!» («Όχι!»)

Ετσι ο φίλος μας γνώρισε τη

οικία του προς τη βίλλα, χωρίς να

δεν μπει. Άπομακρύνθηκε μελα

γχολώσας κι' έκανε για να ξε

ναρμώσει στην προτεινόμενη, ένα

μεγάλο περίπαι με τα πόδια, κατά

τη διάκεση του όποιου κατείχετο

από τις πιο σκεπτικές σκεψές.

Καθώς πέρασε μπροστά από το

Άρχηγείο της Άστυνομίας, άπο

φύλαξε να ξαναδεί τον άρχηγό της.

Μπρε μέσα και παρακάλεσε να

τον άναγγείλουν στον Κουτρίαν.

Τον άδηγησαν άμείως στο γρα

φείο του και τον όρμηκε να διαβά

ει, έ

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἁπλοῦς
 γνησιακά, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσει εἰς ἀνωτατοῦς ἀντι-
 πων καὶ πού μόνον τὸ ἔθνος τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας των.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔσχα τῆς γῆς
εἶναι καὶ αὐτὸς Περιπατεῖται τοῦ Πάου, ἀπὸ
τοῦ μεταφραστῆ αὐτοῦ Μας τῆς γῆς
κόσμου. Ἐνα τραγικὸν ταῖδιον σὺν
Πάου, πρὸ τῶν τραγικῶν μετρητῶν
πολὺν παλαιὸν σκληρὸν εὐνοῖα αὐτοῦ
φραντίν, γεμίσαν ἀπὸ τῶν τῶν
ων ποιητῶν τοῦ κόσμου.

Αισθηματικώτατον μυδιστόχημα, γρα-
μὴν ἀπὸ τὴν τρυφεράν Γκρεσίλ, ἐκτελούσα
σα στοὺς κύκλους τῶν συγγενῶν τῆς
τῶν ὁλοθίων μ' ἐξαιρετικὴ λεπτότητα
φει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθνη.

Ἡ «Μονομέτοχη» εἶνε τὸ ἀριστοτέλειον
φωσφωρῶδες τέχνης, γραμμένον ἀπὸ τοῦ
το συγγραφέα τῶν «Μετῶν». Ἡ ζωὴ τῶν
τητῶν ἐν Παρίσι, οἱ ἔρωτές των, ἡ πρὸς
τῶν, περιγράφονται μὲν δραματικῶς ἐν
σελίδᾳ τῆς «Μονομέτοχης».

Συμμεταίχιο μυθιστόρημα τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνος λογοτέχνη
ὁποῖον διακρίνει ἡ ποιητικὴ του περιγραφὴ, ἡ εὐχάριστη πλοκή
καὶ τὸ βαθύ του αἰσθημα.

Κ. Καζι, "Εβρασαν, Εὐ-
με πολὺ. Δυστυχῶς δὲ χρήσιμα
Ἄντρεαν Ἀδελφῶν